

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 33 / Hejmar 387 / Adar 2014

DİRENİRKEN KORKMADIK BARIŞIRKEN DE KORKMAYACAĞIZ

Yüreği Newroz ateşiyle barış ve özgürlük için tutuşan bütün dostlar, merhaba! Medeniyetlerin beşiği olan Mezopotamya'da görkemli Newroz ateşini bir uyanış ve demokrasi şölenine dönüştüren halkımızı selamlıyorum...

- *Barış savaştan daha zordur ama her savaşın da mutlaka bir barışı vardır. Biz direnirken korkmadık, barışırken de korkmayacağız...*
- *Bizim direnişimiz, kardeş halklara karşı değil, hegemonik karakterli, yok sayan, imha eden, inkar eden zulüm düzenine karşı olmuştur...*
- *Bu barış, başta Rojava olmak üzere tüm bölgede ancak demokratik anayasal çözümlerle pekişecektir...*
- *Kendini çağına ve insanlığa karşı sorumlu sayan herkesi büyük barışımızın yapı taşı olmaya çağırıyorum...*

sayfa 14'te

PAJK: Ortadoğu Demokratik Devrimi'nin öncü gücüyüz

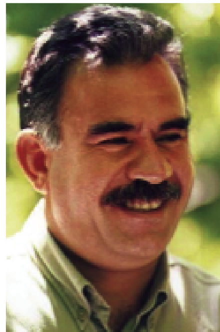
● Ortadoğu halklarının özgürlük umudu ve geleceği olan tek hareket biziz. Ortadoğu demokratik birliğini sağlayacak ve halkları kardeşlik kültürü temelinde bir araya getirecek, ortak yaşam alanlarında buluşturacak olan yine biziz. Kadın Özgürlük Hareketi olarak Ortadoğu demokratik devriminin öncü gücüyüz.

sayfa 5'te

AKP iktidarına kredi verilmiş değil!

● Eğer seçimden hemen sonra yasal bir çerçeve içinde müzakere yapılmaz, radikal adımlar atılacağı ortaya konulmazsa Önderlik aradan çekilecektir. Newroz'daki mesaj bunu ifade ediyor. Önderlik ile seçimden sonra bazı adımlar atılacağı konuşulmuş. Önderlik de bir şans tanımış. AKP iktidarına kredi verilmiş değildir. Kısa süreliğine kapı açık bırakılmıştır. Önderliğin kapısı her zaman açık olsa da Önderlik müzakere olmadığı takdirde mevcut diyalog sürecine son verecektir.

sayfa 2'de

Agit partimizin ve halkımızın keskin özgürlük kılıcıdır

● O Önderliğin seçkin bir temsilcisidir. Son yazılarında açıkça görülebildiği gibi Agit yoldaş, Kürdistan devriminin gelişimine uygun olarak kendi gelişimini de adım adım yaratmış ve gereken yetkinleşmeyi sağlamıştır. Bir başka deyişle o, teori ve pratiği en anlamlı bir biçimde birleştirebilen Önderliğin seçkin bir temsilcisidir.

sayfa 8'de

NEWROZ MÜCADELE RUHUNU HALKLARIN DEMOKRASİ MÜCADELESİ HALİNE GETİRİP TÜRKİYE'Yİ DEMOKRATİKLEŞTİRİP

Kürdistan'ı özgürleştirmek tarihsel bir sorumluluktur

Soğuk savaşın bitmesi, Sovyetlerin dağılmasıyla birlikte dünyada şöyle bir hava estirilmişti: "iki kutuplu dünya bitti kapitalizm zafer kazandı" şeklinde değerlendirmeler vardı. Nitekim Fukuyama dünyanın sonu geldiği tezini ileri sürdü ve bu tez tüm insanlığa kabul ettirilmeye çalışıldı. Kapitalist modernitenin geldiği aşama, ya da neoliberalizm; dünyanın en son ideolojisi, en son ekonomik modeli ve en son yaşamı tezi bir ideolojik hakimiyet kurma yolunda kullanıldı. Şöyle değerlendirmeler çok dillendirildi: Dünyada eski dönem bitti, ABD artık diktatörlükleri de desteklemiyor. Öyle ki emperyalizm dünyaya demokrasi ihraç ediyor; artık darbeler olmaz, darbeler gerçekleşmez biçiminde toplumlar aldatılmak isteniyordu. Kapitalist modernitenin ideolojik saldırısı, propagandası altında yeni bir dünya tasarımı, yeni bir emperyalizm tasarımı, yeni bir kapitalizm değerlendirmesi yapılıyordu. Sınıf mücadelesi ve diğer toplumsal mücadeleler konusunda da amiyane deyimle 'kurtla kuzunun yan yana gezeceği bir dünya' öngörülüyordu. Bu tür görüşler kapitalist modernitenin imkanlarını kullanarak her yerde insanların kafasına şırınga edilmek isteniyordu. Aslında bu kapitalist modernitenin, egemen sınıfların kendisini dünyaya hakim kılmanın, bütün herkese egemenliğini kabul ettirmenin teorisiydi. 1990'lı yıllar böyle bir süreçti. Gerçekten bu yönlü çok hayalci, bugünkü dünya durumuyla uzaktan yakından ilgisi olmayan, bu gün yaşananları öngörmeyen, akla getirmeyen ve bu tür şeylerin olmayacağını söyleyen yaklaşımlar vardı.

ABD kendiliğinden bölgeyi bırakmaz

Balkanlarda, Kafkaslarda ve dünyanın başka yerlerindeki artan savaşlar ise toplumların reel sosyalizmden ya da diktatörlükten kurtulma mücadeleleri olarak gösteriliyordu. Körfez Savaşı'na kadar, hatta Irak müdahalesine kadar da bu tür değerlendirmeler vardı. Irak müdahalesi yapıldıktan sonra ABD Irak'a demokrasi getirecek, arkasından Suudi Arabistan'ı da değiştirecek, Suriye'yi de değiştirecek Irak'a dayalı olarak her tarafa demokrasi ve özgürlüklerin yayıldığı bir yeni dönem başlayacaktı. Öyle ki, emperyalizmin demokrasi ihracı gibi değerlendirmeler yapılıyordu. Kapitalizmin ve devletçi sistemin doğası gereği bunun böyle olmayacağı bizler tarafından biliniyordu. Bu gerçeklik her gün kendini yakıcı biçimde dünyaya göstermektedir. İlk sosyal sorunlar nasıl ortaya çıktı biçiminde yaptığımız teorik değerlendirmeler vardır. İlk sosyal sorunların kadın üzerindeki egemenlikle, hiyerarşiyle ortaya çıktığını, toplumların baskı ve sömürüyle karşılaştığını biliyoruz. Sosyal sorunları yaratan sınıflaşma, kentleşme, erkeğin kadın üzerindeki egemenliği ve bugün bunların kurumlaşmış ifadesi olan devlet sürüyorsa tabii ki baskı da, zulüm de derinleşmiş siyasal ve sosyal sorunlar da var olmaya devam edecektir. Nitekim ABD'nin Irak'a müdahalesi sonrası neoliberalizmin dünyanın sonu olduğu biçimindeki değerlendirmelerin bir safsata olduğu anlaşıldı, toplumlar bu propagandanın etkisinden acı sonuçlarıyla birlikte uyandılar. Irak'a müdahaleyle birlikte '500 bin insan öldü' deniyor. Dünyada görülmemiş bir vahşet Irak'ta sürüyor. Araplar bir bütün olarak tarihlerinde yaşamadıkları bir kaos ve kriz içinde kendilerini tüketiyor.

Güney Kürdistan'ın bir emperyalist proje olarak kullanılmak istenmesinin sonucu ulusal olarak dil ve kültür açısından belirli imkanlara kavuşması bu gerçeği değiştirmez. 'Kürtler bazı şeyleri kazandı' denilerek Ortadoğu'ya yaşatılanlar 'iyi ve normal' görülemez. Olaylara bütünlüklü bakılması gerekir. Kaldı ki mevcut sistem bu biçimde sürdüğü takdirde Kürtler açısından daha büyük soykırımlarla karşı karşıya gelme tehlikesi vardır. Bütün Ortadoğu böyle bir tehlikeyi yaratacak bir çatışma içine sürüklenmektedir. Sadece mezhep savaşları içinde değil, milliyetçilik ve farklı toplulukları kabul etmemenin getirdiği savaşlar halkları, toplumları soykırımlarla karşı karşıya getirecektir.

ABD'nin egemenliğini arttırmak için bölgeye müdahalesinin ortaya çıkardığı bu çıkmazdan nasıl kurtulunacak? ABD kendiliğinden bölgeyi bırakmaz ve bırakmamaktadır. 1990'lı yılların başındaki savaşla hakimiyet kuramayacağını anlayınca yeni yol ve yöntemlere, politikalara ve taktiklere başvurmaya başladı. Körfez Savaşı ve Irak'a müdahale döneminde 'askeri gücümle giderim, ekonomik ve siyasi gücümle giderim önüme geleni süpürür atar düzenimi kurarım' diyordu. Daha sonra bunun olamayacağı görüldü. Baker planı gibi planlarla yeni stratejilere yönelindi. 'Bölgedeki klasik güç odakları ile işbirliği yapmadan olmaz' tezine dönüldü. Hem Irak'a müdahale döneminde ters düştükleri Avrupa'yla ilişkileri düzelttiler hem de bölge gericilikleriyle ilişkiler geliştirdiler. Bu yolla sorunların üstesinden geleceklerini düşündüler ama bu eski politikanın yeni versiyonu da bir sonuç vermedi.

Ortadoğu halkları devleti iyi tanır

Tam bu çıkmazı yaşarken, Arap halklarının ayağa kalkışını kendi hegemonyası uğruna kullanmak için toplumların bu isyanı manipüle edilmeye ve kendi hizmetlerine sokulmaya çalışıldı. Arap halklarının ayağa kalkışı gerçekten de tarihseldir. Bugün belki daha sonuçlarını tam vermiş değildir ama amiyane deyimle 'cin şişeden çıkmıştır.' Arapların bu ayağa kalkması, sonradan ortaya çıkan durumlar Arap dünyasının artık eski konuma getirilmeyeceğini çok açık ortaya koymaktadır. Arap halklarının ayağa kalkışının tarihsel, toplumsal, siyasal etkileri ileride çok kapsamlı bir biçiminde ortaya çıkacaktır. ABD her ne kadar yönlendirerek kontrol altına alıp yeni bir işbirlikçi İslamla bölgeye hakim olmak istese de bu tutmadı. Şu görüldü: ABD'nin artık eskisi gibi Ortadoğu'ya hakim olması mümkün değildir. Halkların artık eskisi gibi dış güçleri ve bölgedeki statükocu güçleri kabul etmesi mümkün değildir. Daha önce de defalarca belirttiğimiz gibi yaşananlar beş bin yıllık devletçi sisteme karşı öfkenin ve derinden adım adım gelişen bilincin dışa vurumudur. Şunu da söyleyebiliriz; devletçi sistem konusunda, devletçi sistemin baskısı, zulmü ve düzeni konusunda Ortadoğu halkları kadar bilinçli topluluklar yoktur. Devletçi sistemin zulmünü ve bütün kötülüklerini yaşayarak görmüşler ve bunu beyinlerine ve yüreklerine çok rafine biçimde damıtmışlardır. Amerika toplumu Ortadoğu toplumları gibi devletçi zulmün ve baskının farkında olamaz. Güney Amerika toplumları Ortadoğu toplumları kadar devletçi sistem gerçeğinin yarattığı sosyal sorunları hissedemezler. Onların devletçi sistemle tanışmaları yenidir. Devletçi sistem Ortadoğu'da beş bin yıldır insanları eze eze, kafasına vura vura hücrelerine kadar sömürücü, baskıcı sistemin ne olduğunu göstermiştir. 'Yaşayarak öğrenmek' derler ya, en güçlü biçimde öğrenmeyi Ortadoğu insanları bin yıllar içinde gerçekleştirmişlerdir.

Zaman zaman Ortadoğu insanları bilgedir deriz. En cahil dediğimiz insan bile bu coğrafyada bilgedir. Bu gerçekliği Avrupa toplumunu tanıdığınızda daha iyi hissedersiniz. Avrupa'yı görenler, Ortadoğu insanının derinliğiyle köyümüzdeki yaşlı insan ile Avrupa insanının arasındaki farkı görür. Avrupa insanınını yüzeyselliğini hemen fark eder. Ortadoğu'nun geri görünen insanıyla Avrupa'nın ileri insanı arasındaki karşılaştırmada bile bu görülür. Ortadoğu toplumunun bu derinliği, gelinen aşamada devletçi sistemin yaşattıklarına karşı büyük bir tepki ortaya çıkarmıştır. Bugün tepkinin bu kadar kontrolsüz, denetimsiz olması ve sistemin de kontrol edememesi bununla ilgilidir. Çeşitli güçler ve El Kaide, Ortadoğu toplumlarının dış güçlerin hegemonyasını ve devletçi sistemi kabul edememesini kendi çıkarları açısından değerlendiriyorlar. El Kaide, eskinin kabul edilmediği, yeninin de kurulamadığı çözümsüzlük ortamından yararlanarak kendini güç yapıyor. El Kaide, artık tepki duyan, kontrol edilemeyen bir toplumsal gerçeği kullanıyor. Dünyanın başka bir yerinde bu düzeyde devletçi sisteme tepki duyan ve devletçi sistemle yaşamak istemeyen bir toplumsal ayağa kalkış olmadığından kullanılma da bu düzeyde olamaz. Bu açıdan Ortadoğu insanının tepki ve öfke duyan gerçeğini iyi anlamak lazım.

ABD ayağa kalkan toplumsal hareketliliği manipüle edip kullanmak istedi, ama sonuç alamadı. AKP ve Mursi ile Suriye'deki benzer İslami hareketlerle kendi projesini pratikleştirmeyi düşündü ama bu olmadığı gibi kendisini daha da sıkıntıya düşüren gelişmeler ortaya çıktı. İşbirlikçi İslam denen bu güçleri öyle istediği gibi kontrol edip yönlendiremeyeceğini anladı. Bu tür iktidarcı ve İslamcı güçlerin daha fazla terbiye edilmesi ve kendi düşündükleri noktaya getirilmesinin zaman istediği biçiminde bir yaklaşım benimsediler. Onun için Mübarek'in yerine getirdikleri Mursi'nin devrilmesi için orduyu harekete geçirdiler. Kuşkusuz AKP hala ABD'nin işbirlikçisi olmak istiyor. Önderlik AKP'nin leb demeden leblebiyi anlar gibi statükocu sistemin ve emperyalist güçlerin hizmetini yaptığını söylemektedir. Ancak Suriye politikasında, Mısır politikasında ve bölge politikasında AKP giderek ABD'ye hizmet edemeyen bir duruş içine girdi. Kürt karşıtlığı ve PKK'yi bastırma amacıyla girdiği ilişkiler AKP ile ABD'yi karşı karşıya getirdi. Bu tabii ABD'yi yeni bir yaklaşıma yöneltti. Bu tür güçler ABD'ye göre biraz daha terbiye edilmeliydi. Çünkü o güne kadar işbirlikçi İslama dayanarak kurmak istediği düzen tutmadı. İşbirlikçilerinin düşündüğü düzeyde kendi politikalarını temsil edemeyecek durumda olduğunu gördü. Bu tür güçleri terbiyeyi hedefleyen yeni bir savaş başlattı. Bu savaşı yürütürken ABD ile ittifak halindeler. Ancak soğuk savaş öncesinin siyasal ilişkileri ve sorunları üzerinden Rusya ve Çin sistem içi bir muhalefet haline geldiler. Hem Ortadoğu'da istenilen kıvama gelmeyen bölgesel güçler Çin ve Rusya sistemin hegemon gücü ABD ile bölgede bir çekişme-didişme ve mücadele içindeler.

Fethullahçılar ve El Kaide ile karşı karşıya gelebiliriz

ABD, Mısır ve Türkiye'de Mursi ve AKP gibi işbirlikçilerini saf dışı ederken, Fethullah üzerinden Türkiye'de yaptığı gibi yeni işbirlikçi ayaklarını etkili kılmaya çalışmaktadır. Fethullahçıların AKP'yle yaptığı kavga sadece Türkiye'yi değil, bölgeyi ilgilendiren bir kavgadır. Bu açıdan Fethullahçıların durumunun daha ciddi, daha dikkatli, daha stratejik ele alınması gerekiyor. Bundan sonraki mücadelemizde iki şeyle karşı karşıya gelebiliriz. Birincisi; Fethullahçılar, diğeri de çıkmazdan yararlanan El Kaide gibi güçler. El Kaideciler çözümsüzlüğü ve kaosu ortadan kaldıracak yeni bir hakim siyasi güç ortaya çıkmayana kadar varlıklarını etkin biçimde sürdürecekler. Eski statükocuların çok fazla ayakta kalma şansı olmadığından iki alternatif kendisini çözüm gücü kılmaya çalışacak. Bunlardan biri; bütün farklılıkları, bütün ezilenleri yan yana yaşatabilecek özgürlükçü ve demokratik ulus, radikal demokrasi çizgisidir. Bunun temsilini de Önder Apo ve Hareketimiz yapmaktadır. İkincisi ise; Fethullah çizgisidir. Bu iki alternatif Ortadoğu'da hakim olma mücadelesi verecektir. Bunun için Önder Apo, "Beni alternatif olmaktan çıkarıp ezmek isterlerken Fethullah'ı da Amerika'ya götürüp işbirlikçi yapıp hazırladılar" demektedir. Fethullahçıların şahsında somutlaşan işbirlikçi ajan İslam diyeceğimiz çizgi kapitalist modernitenin, emperyalizmin İslam içindeki koludur. AKP bu ajan rolünü oynamak istedi ama bir süre sonra bu görevi tam yerine getirecek düzeyde hazırlanmış bir güç olmadığı anlaşıldı.

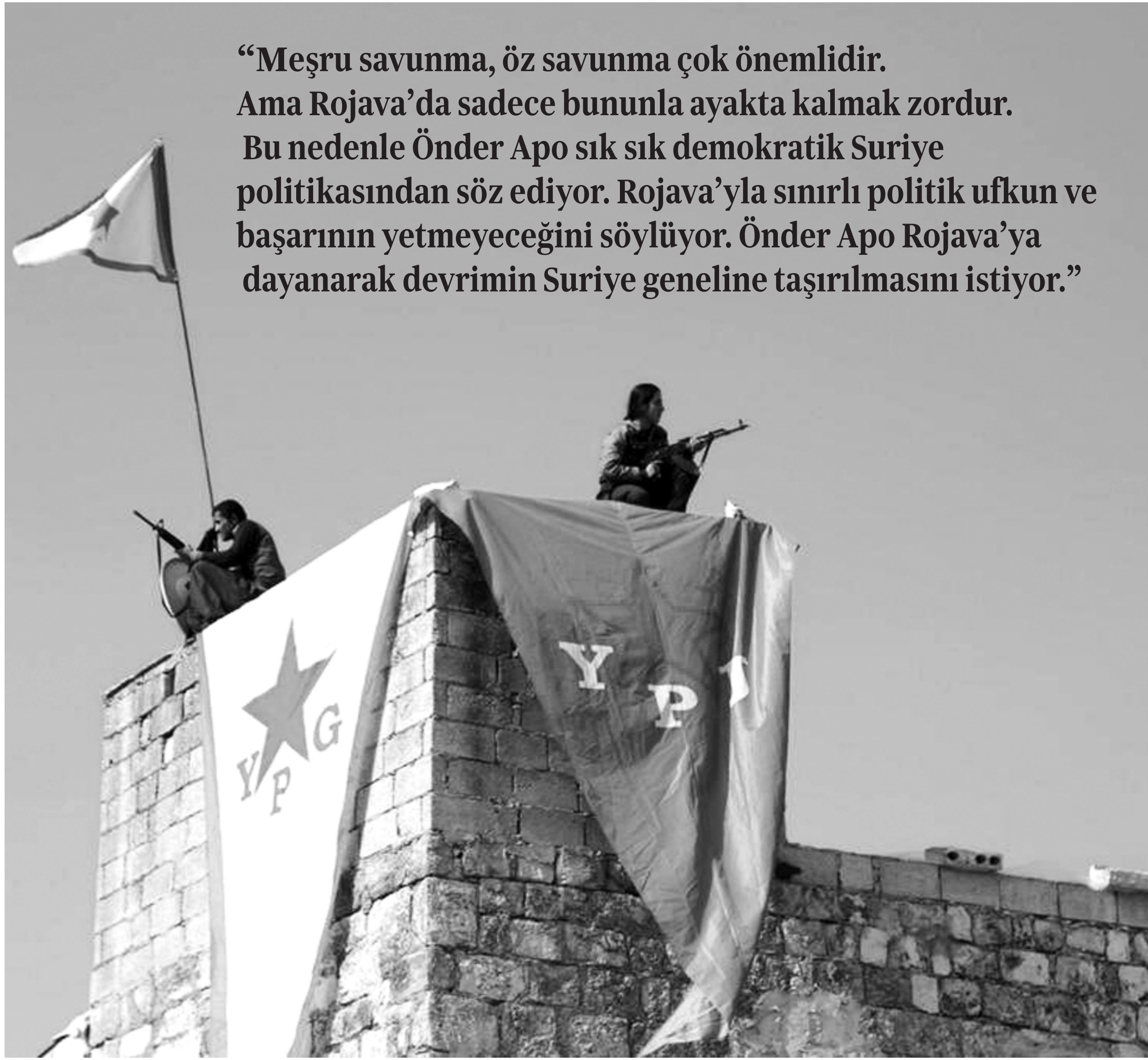
Dinsel, toplumsal geleneğin bazı damarları vardır. Bu damar kuşkusuz kapitalist moderniteyle tam uyuşmaz. AKP'nin içinden geldiği milli görüş geleneği böyle bir gerçekliği ifade ediyordu. Bu nedenle AKP 'milli görüş gömleğini attım' dese de tam atamadığı anlaşılmıştır. Demek ki birden olmuyor. Toplumun derinliklerine dayanan çelişkiler, yapılmak istenen ajanlığı bir yerde tam yapamama durumuna düşürüyor. Bu nedenle daha köklü hazırladıkları Fethullahçıları öne çıkarmaya başladılar. Fethullahçılar daha açık ve gönüllü biçimde bu ajanlığı yapacak pozisyonda bulunuyor.

AKP-Fethullah çatışması Ortadoğu'yu teslim alma çatışmasıdır

Fethullah çizgisi sadece Türkiye'ye ait bir çizgi değildir, bu çizgi Suriye'de de, Güney'de de, Irak'ta da, Mısır'da da geliştirilmek isteniyor. Anlaşılıyor ki Fethullahçılar üzerinden ideolojik çalışma bunun için yapılıyor. Okulların bu kadar her tarafa yaygınlaştırılması, okullardan kadro devşirilmesi bunun içindir. Bu okulların ve ideolojik faaliyetin bizzat CIA tarafından desteklendiği biliniyor. CIA ve MİT birlikte bu okulları destekleyip geliştirmektedirler. Burada kendilerine kadro yetiştiriyorlar. Bu bakımdan İslam dünyasında, bütün Ortadoğu'da Fethullah okullarının bu kadar yaygınlaştırılmasını basit, sıradan bir şey olarak görmemek lazım. Bir ideolojik çalışma, ideolojik zemin olarak görmek lazım. İşbirlikçi ajan İslamın insanları yetiştiriliyor. Bu büyük bir tehlike olarak görülmeli. Bunu sadece bir AKP-Fethullah çatışması olarak değil de tüm Ortadoğu'yu teslim alma projesi olarak görmek gerekir. Önümüzdeki dönem Kürdistan ve Türkiye'deki mücadelemiz daha yoğun olarak bu kesimlerle geçecektir. Ortadoğu'da alternatif olduğumuz için bu güçlerle çatışma kaçınılmaz olacaktır. Dolayısıyla Fethullah'a karşı yaklaşımımızda daha stratejik yaklaşım içinde olmak gerekiyor. Benzer bir biçimde KDP'ye yönelik yaklaşımımız da uzun süreli olmalıdır. KDP Kürt gerçeğinde, Fethullah ise Türkiye ve Ortadoğu gerçeğinde ABD tarafından hazırlanan güçlerdir.

Ortadoğu'da kıyasıya mücadele sürecek. ABD şu anda çok zorlanıyor. Suriye'deki bu durumun diğer yerlere sıçrama tehlikesi de var. Ne olacağı belli olmaz. Bu yönlü Türkiye'ye müdahale ederek Ortadoğu'daki sorunların üstesinden gelmek istiyor. Ortadoğu'ya yönelik politikalarında etkili olmak için AKP'yi aşıp yeni bir iktidar blokunu etkili kılmak istiyor. Türkiye öyle sıradan bir ülke değildir. Ne Mısır Türkiye olabilir, ne Irak, ne Libya, ne Suudi Arabistan! Hiçbiri Türkiye olamaz. Türkiye Kürtlerin çok iyi tespit ettiği gibi 'Rom'dur. Yani Batı'ya aittir. Anadolu eskiden de Batı'ya aitti, şimdi kapitalist moderniteyle daha fazla Batı'ya ait hale gelmiş bulunuyor. İki yüzyıllık kapitalist moderniteyle ilişkisi var, şimdi NATO üyesidir. Bu açıdan Türkiye üzerinden Ortadoğu'ya müdahale etmek istiyorlar. Türkiye artık onlara ait bir güçtür. Bu yönüyle ABD Türkiye'deki iktidar bloğunu değiştirerek kendini hakim kılmak istiyor. Bu da bizim için ciddi bir tehlikedir. Bu aynı

zamanda bütün muhalifleri, bütün özgürlükçü güçleri, Ortadoğu toplumsal gerçeğine dayanan, kendi olan bütün her şeyi ezmeyi ifade eder. Bu proje böyle bir projedir. Onun için ABD böyle köklü bir işbirlikçiliği Türkiye'ye dayatmış bulunuyor. Fethullahçıların yaptığı müdahaleyi böyle görmek lazım. CHP'yi de uzun süredir kullanıyor, MHP'yi de kullanacak. Zaten Önderlik paralel devlet değerlendirmelerinde bunu söylüyordu. "CHP'nin içinde paralel devlet var, hatta MHP'nin içinde paralel devlet var, Batı bunları kullanıyor" diyordu. "MHP'yi bile kullanıyor" diyordu. Şu anda Doğu Perinçek'in söylemleri ve tutumu Batı'nın stratejisine hizmet etmekten başka bir anlam taşımamaktadır. Sözde anti-emperyalisttir ama bütün yaptıkları ABD'ye ya da sisteme hizmet etmekten başka bir sonuç vermiyor. El Kaide gibi sisteme hizmet eden, provoke eden provokasyon güçlerdir. Sisteme en büyük malzemeyi bunlar veriyorlar. Toplumların gerçek emperyalist, gerçek anti-kapitalist yönelime girmesini engelliyorlar. Bırakalım subjektif yanlarını, objektif olarak konumları böyledir.

Ruhani projesine ABD çanak tutmuştur

Kuşkusuz Ortadoğu'da İran da önemlidir. İran Ortadoğu'ya hakim olmanın temel tarihsel coğrafyasıdır. Sistemin İran'a yönelik de projeleri var. Bu müdahaleyle mi olur, yoksa başka yollarla mı, bunu zaman gösterecek. En son Obama'nın açıklaması vardı. "Eğer nükleer konu çözülürse İran üzerindeki baskıları kaldırırız, İran ekonomisi gelişir, rahatlar" diyordu. Sanki İran'ı daha çok da yumuşak yöntemlerle, yumuşak güçle kendi projeleri önünde engel olmaktan çıkarmayı hedefliyorlar. Sistemin hiçbir gücü yumuşak değildir. Yumuşak sözü bile yumuşatmayı ifade ediyor. Bu da sistem gerçekliğine ters bir ifadedir. Kapitalist modernist sistem belirli güçleri kullanarak İran'ı içeriden değiştirmek istiyor. İran'la ABD arasında çok farklı yöntemler kullanılarak bir mücadele yürüyor. Ruhani olayı bile bir İran rejimi planlamasıdır. Ruhani üzerinden ABD'nin saldırılarını yumuşatarak kendi politikasını yürütme yaklaşımı içindedir. Çünkü çok sert bir politikayla ABD ile uzun süreli mücadele edemez. İran da bunu bildiğinden böyle bir projeyle dışarıda yumuşak yaklaşım gösterme ama içeride egemenliğini sürdürmeyi ve bu temelde bölgede etkin olmayı düşünüyor. ABD de kendine göre İran'ın bu politikasını değerlendireceğini düşünmüş, Ruhani projesini kendi cephesinden desteklemiştir. Yani Ruhani projesine ABD çanak tutmuştur. İran da kendine göre böyle politika yaparsa ABD ile mücadele edeceğini düşündü. Artık el mi yaman, bey mi yaman bunu zaman içinde göreceğiz. Karşılıklı bir politikayla şimdi böyle bir mücadele sürüyor. Bu açıdan sertleşme kısa sürede olmayabilir. Ama şu var, gerçekten ABD İran'ı değiştirmeden, vurmadan Ortadoğu'da gerçek anlamda etkinliğini kuramaz. ABD'nin böyle düşündüğü açıktır. ABD yumuşak yaklaşım içinde olacak ama İran'ı da çok yönden sıkıştırma ve kuşatma içinde tutacaktır. En başta da Türkiye üzerinden sıkıştıracaktır. Türkiye'nin eskisi gibi İran'a nefes olmasını engelleyecektir.

Rusya ve Çin de bölgede bir mücadele yürütüyorlar. Rusya ve Çin ile ABD arasındaki mücadeleyi de sistem içi mücadele olarak görmek lazım. Kuşkusuz Önderlik reel sosyalizm dönemini de kapitalist modernite ufkunu aşmadığı için sistem içi olarak değerlendirdi. Ama şimdiki sistem içi mücadeleyi o dönemle ilgili değerlendirmeyle karşılaştırmamak lazım. Şu andaki mücadele soğuk savaş dönemindeki gibi bir mücadele değildir. Kelimenin tam anlamıyla sistem içi bir mücadeledir. Şu anda ABD kapitalist sistemin hakim gücüdür. Çin ve Rusya da bir mücadele yürüterek sistem içindeki pozisyonlarını daha güçlü kılmak istiyorlar. Çin ve Rusya yükselişe geçiyor, bu yükseliş sonunda ABD yerine kendilerinin hakim olduğu bir sistem yaratma mücadelesi haline gelebilir. Ama mevcut durumda ABD'nin ve Avrupa'nın hakimiyeti var, onların hakimiyeti altında yürüyen bir sistem içi çekişme var. Bu çerçevede Suriye'de bir uzlaşmaya gideceklerdi. Rusya da İran da bir uzlaşmadan yanaydı. Suriye'de, Cenevre üzerinden bir uzlaşma sağlanıp bu Ortadoğu geneline yayılacaktı ama olmadı. Çünkü hiçbiri Cenevre'ye çözüm bulmak için gitmemiştir; kendi pozisyonlarını güçlendirmek için gitmişlerdir. Cenevre'yi pozisyonlarını güçlendirecek biçimde ele almışlardır. Savaşın parçası olarak Cenevre'ye gitmişlerdir. Bundan Rusya ve rejim biraz güçlü çıktı. Fakat bu göreceli bir şeydir. Suriye devletinin ya da Rusya'nın çok güçlü çıktığını söylemek de abartılı olur, bizi yanlış değerlendirmelere götürebilir. Kuşkusuz ABD'yi biraz zorladılar.

Suriye'yi Irak gibi yapmak istemiyorlar

Suriye'de ve genel olarak da Ortadoğu'da çözümsüzlük ve çok yönlü mücadele devam ediyor. ABD, Cenevre'de bir çözüm bulamadı. Bu olmayınca Rusya'yı Ukrayna'da sıkıştırdı. Batı bunla Suriye'den taviz koparmak istedi. "Sen Suriye'de benim istediğim çözüme yanaşmazsan ben de böyle yaparım" dedi. Ama Rusya da ona cevap verdi. Bu çekişme ve gerilim bir uzlaşma olmadığını ortaya koyuyor. Ancak bu durumu süreklileştiremezler. Rus diplomasisiyle ABD (İngiliz) diplomasisi arasında bir savaş var. Rus diplomasisini de İngiliz diplomasisini de küçümsememek lazım. Suriye üzerindeki bu mücadele sürecektir. İslami cephe denen kesimlere ABD biraz destek vermek istiyor. DAİŞ (Irak Şam İslam Devleti) dışındaki kesimleri güçlendirerek alternatif haline getirmek istiyor. Bazı yerlerden DAİŞ'i çıkardılar. ÖSO'nun yerine şimdi bu İslami cephe üzerinden Suriye üzerindeki politikalarını pratikleştirmeye çalışıyor.

Aslında Suriye'yi Irak gibi yapmak istemiyorlar. Irak'ta devlet tümden dağıldığından sistem şimdi hakimiyetini kuramıyor. Bu açıdan DAİŞ'i de Suriye için tehlikeli görülüyorlar. Esad da bu gerçeği gördüğü için direncini artırdı. Bir nevi dengeler içindeki pozisyonunu kendisi için bir güce dönüştürdü. Soğuk savaş öncesi nükleer silahlara dayalı bir dehşet dengesi vardı. Bu nedenle dünyanın süper güçleri olan ABD ve Rusya savaş içine giremiyordu. Bu yönlü değerlendirmeler vardı. Şimdi Esad da giderse, Suriye devleti tümden dağılırsa bunun yaratacağı sonuçlardan korkuluyor. Bu da Esad'ın ayakta kalmasını sağlıyor. Yoksa Esad şimdiye kadar devrilebilirdi. ABD ve müttefiklerinin bu gücü vardı. Ama bazen güç her şey olmuyor. Politika ve dengeler bu güçlerden daha etkili veri haline gelebiliyor. Bunu Suriye genelinde görüyoruz.

Arap toplumuyla birlikte Suriye devrimini geliştirmek tek seçenektir

Rojava'daki devrim başarılıdır. Kürtler yaşadıkları alanları kontrol etmişler, Türkiye'nin de KDP'nin de, DAİŞ gibi çeşitli güçlerin maşası olan provokasyon gücünü de etkisizleştirip boşa çıkarmışlardır. Halka dayalı bir devrim gelişmekte ve kendini yaşatmaktadır. Ama bu başarı tek başına kendini yaşatamaz. Bu gerçeklik güncel başarılar içinde tam görülemedi. Uzun vadeli yaklaşımlarda yetersizlikler oldu. Çünkü toplumun gücüne ve Suriye geneline dayanmayan bir devrim zorlanır, bundan da ABD, KDP ya da başka güçler yararlanabilir. Devletçi zihniyete sahip olanlar dış güçlere dayanarak kendilerini yaşatabilirler. Onların öyle bir siyasal yaşam diyalektiği vardır. Ama halkların, toplumların ve özgürlükçü güçlerin mücadele ve yaşam diyalektikleri farklıdır. Bizim gibi toplumlara ve halklara dayanan bir sistemin, hele Ortadoğu gerçeğinde kendini yaşatması ancak halklarla ittifak yaparak mümkün olur. Kuşkusuz meşru savunma, öz savunma çok önemlidir. Ama Rojava'da sadece bununla ayakta kalmak zordur. Bu nedenle Önder Apo sık sık demokratik Suriye politikasından söz ediyor. Rojava'yla sınırlı politik ufkun ve başarının yetmeyeceğini söylüyor. Önder Apo Rojava'ya dayanarak devrimin Suriye geneline taşırılmasını istiyor. Suriye'deki demokratik bir ittifak temelinde gelişmiş bir askeri güçle Suriye'de etkili olunmasını istiyor. Bunun gerçekleşmesi için siyasal zeminin güçlendirilmesi gerekiyor. Gelinen aşamada devrimin açılımı ve kendini aşması ancak böyle olabilir. Şu andaki durum soğuk savaş döneminin toplum örgütlenmesinin savaş gücü gibi kullanılmasının bir versiyonu oluyor. Bu açıdan sadece Rojava'ya dayalı ve askeri gücü esas alan siyasi çizgi yerine Suriye genelinde politika yapan ve devrimi böyle geliştiren çizginin esas alınması gerekiyor.

Bu politikadan başka da çare yok. Rojava Devrimi'nin güvencesi açısından da Suriye'de alternatif bir çözüm geliştirmek açısından da bu gereklidir. 'Beş on tane seçenek var, birini seçelim' gibi bir lüksümüz yok. Suriye halkıyla, Arap toplumuyla birlikte Suriye devrimini geliştirmek tek seçenektir. Önderlik ABD'nin de Rusya'nın da projesinin bir ulus-devlet yerine yeni bir ulus-devlet getirmek olduğunu söylemektedir. Bu güçlerle ve Suriye'deki taraflarla görüşülebilir. Cenevre öyle ciddiye alınabilecek bir platform değildir. Cenevre-2 bunu açıkça ortaya koymuştur. Bu açıdan esas olarak demokratik Suriye projesini kapsamlı ortaya koymak, çözümü burada aramak gerekmektedir. Rojava Devrimi'nin yeni açılıma ihtiyacı var. Bu da askeri güçleri güçlendirmek, Rojava devrimini Suriye geneline yaymaktır. Örneğin Tıl-Barak'ı alınıp, bırakıldı. Karşıt güçlerin saldırısıyla bırakılmadı. Suriye geneline yönelik bir askeri güç ve politika olmadığından bırakılmak zorunda kalındı. Şu anda Kobanê zorlanıyor. Bu tür zorlanmaları aşmak açısından da devrimi Suriye'ye taşımak gerekiyor. Ama bu sadece askeri güçle olmaz. Kuşkusuz mevcut durumda askeri güç çok önemli. Ama politikayı çok boyutlu hale getirme ihtiyacı bulunmaktadır.

Rojava konusunda Türkiye'nin, ABD'nin ve KDP'nin politikaları var. Anlaşılıyor ki ABD ve çeşitli güçler KDP'yi bize karşı mücadelede yeni bir biçimde konumlandırmak istiyorlar. Bizimle sadece çatıştırma değil de, bizim tüm Kürdistan parçalarındaki etkimizi ideolojik ve siyasi olarak kırma politikası yürütmek istiyorlar. KDP dış destek ve elindeki ekonomik, siyasi imkanlarla bunu yapacağını düşünüyor. Kürt Özgürlük Hareketi de bu yaklaşım karşısında dikkatli bir politikayla KDP'nin bu durumunu ulusal çıkarlara hizmet eder temelde değerlendirebilir.

Irak'ta HDP gibi bir proje olması gerekiyor

Irak açısından Türkiye ile sorunları devam ediyor. Irak ile İran giderek daha fazla ilişki geliştirir. Ama Irak'taki politika da bir çıkmazdır. Irak'ta Sünnileri dışlamak demek sürekli iç savaş demektir. Çünkü Sünniler tarih içinde Irak'ta hep etkili olmuşlar ve güç olmuşlardır. Şimdi böyle bir toplumu dışla, tek başına Şiilere dayalı bir devlet yarat, o çatışma demektir. Bu çatışma sürer. Şu andaki Maliki'nin politikası sürekli çatışmadır. Kimse Sünnileri teslim alamaz, Sünnileri teslim almak mümkün değildir. Sünnilerin politikası da çok mezhepçi ve bölgeyi mezhep çatışması içinde tümden boğuntuya getirecek ve sonuçta kapitalist modernitenin hakimiyetini sağlayacak bir provokasyonu ifade etmektedir. Bu açıdan Önderliğin ortaya koyduğu Irak genelini hedefleyen bir politika gereklidir. Bütün mezhepleri, Sünnileri de içine çekebilecek bir politika olmadan Irak'ta istikrarı ve barışı sağlamak mümkün değildir. Bu açıdan Irak'a yönelik politikada da geniş ufuklu ve stratejik yaklaşmak gerekli. Kürtler Irak genelinde, Ortadoğu geneli politika üretmeden ne özgürlüğü ne de demokrasisini kazanabilir. Her türlü kazanım bile geçicidir ve tehlikelerle karşı karşıyadır. Bu açıdan Irak'la ilgili Önderliğin belirttiği politika önemlidir. HDP gibi bir projenin olması gerekiyor Irak'ta. Bu tek açılımdır. Güney Kürdistan'daki tek farklı politika bu olacak. Bu politika hem Kürtleri özgür kılacak, özgür ve demokratik yaşamını güvenceye alacak, hem de Kürtleri Irak'ta etkili hale getirecek. Bazı milliyetçi eğilimlerin Türkiye'de olduğu gibi Irak geneliyle ilgili politika üretmeyi Kürtlük davasından, haklarından vazgeçmek gibi göstermeleri tam bir safsatadır ve körlüktür. Milliyetçiliğin de mezhepçiliğin de gözü kördür. Bu açıdan Irak'ta milliyetçiliği ve mezhepçiliği aşacak Irak geneliyle ilgili bir politik strateji çok önemlidir. Bu, Güney Kürdistan toplumunu da Kürtleri de güçlendirir, kazanımları da güvenceye alır. Konuya böyle bakmak lazım. Diğer bakmalar saptırmadır ve yanlıştır.

İran KDP'ye sıcak bakıyor PKK'yi tehlike görüyor

İran'da da ya bir açılım ortaya çıkacak ya da mücadele şiddetlenecek. Ruhani iktidarının açılım yapacağı söyleniyor. Böyle bir yaklaşım olursa değerlendirilebilir. Ama İran politikalarını iyi takip etmek gerekir. İran, toplumları aldatma, muhalifleri bastırmada Türkiye'den katbekat tecrübelidir. Kuşkusuz İran'da siyasi açılım olabilir. İran siyasi tarihi ve geleneği buna uygundur. İran tepkisel, duygusal, dogmatik bir devlet değildir. Türkiye, Suriye ve Irak dogmatik devletlerdir ancak İran o kadar dogmatik değildir. Dini yaklaşımlarında dogmatizm

olsa da özellikle dış politikada pragmatik ve esnektir. Çünkü tarihin en eski diplomatik bilincine sahip ülke İran'dır. İran kadar dış-diplomatik bilince ve İran kadar iç güçlere karşı mücadele tecrübesine sahip başka bir ülke yoktur. Hem içerdeki güçlere karşı tecrübesi var hem de dış dünyada sürekli politik mücadele içinde olmuş. Bin yıllar dünya devleti konumunda kalmış. Dünya devleti olmak ne demektir? Dış politikada güçlü olmak demektir. Şimdi ABD niye dış politikada çok güçlü, çok etkili? Niye İngiliz diplomasisi diyoruz? İngilizler 400 yıl dünyayı yönetmişler, dünyanın merkezi Londra olmuş. Ondan öğrenmişler. ABD yüzyıldır dünyanın merkezi, diplomatik olarak kendini güçlendirmiş. İran ise bin yıl öncesine kadar, İslamın çıkışına, hatta birkaç yüzyıl öncesine kadar 2-3 bin yıl dünyanın merkezidir. Bu bakımdan İran'ın kendine göre yaklaşımları var.

Şu da bir gerçek ki, İran da özellikle son yüzyılda kapitalist moderniteden çok etkilendi. Milliyetçilik fitnesi İran'a da girdi. Dincilik ve milliyetçiliğin birleşmesi kadar dünyada kötü ve tehlikeli bir şey yoktur. Zaten Şialık bir ulusal motife sahiptir. Aslında esas olarak da devlete bir ideolojik güç kazandırmak için Şialık benimsenmiştir. Büyük bir güç olduğundan hem Araplara karşı hem de Batıya karşı ideolojik bir güce ihtiyacı vardı. Bunu Şiilikte bulmuştur. Ancak son yüzyılda Şialık da milliyetçilik fitnesiyle birlikte farklı ve tehlikeli bir karaktere kavuştu. Bağnazlık ve tutuculuk gelişti. Tutuculuğu, dogmatizmi tarihsel geçmişten kaynaklanmıyor. Şialığın içine milliyetçiliğin girmesi son yüzyılda olmuştur. İran gelenekleri itibariyle belirli çözüm arayışları içine girse de Şialığın içine giren milliyetçilik bunu önleyebilir. Eğer bunu aşarlarsa devlet tecrübesi ve geleneği İran'da bir çözüm bulabilir. İran da Kürdistan'daki Newrozları görüyor, Kuzey Kürdistan ayakta, Rojava'yı görüyor, yanında da Güney Kürdistan var, kala kala kendisi kalmış. Bunun bir gün kendisine geleceğini düşünürler. Bölgedeki gelişmeleri, Kürt sorunun geldiği aşamayı görüyor. İranlılar öyle Türkler gibi birisi çıkıp 'Biz bu Kürt sorunu çözelim' dediği zaman hemen hain ilan etmezler. Böyle bir devlet değil. İran devleti düşünmeyi, tartışmayı yapan, bilen, kendine göre tartışan, o konuda esnek yaklaşımları olan bir devlet. Eğer yumuşak bir yaklaşım olursa değerlendirilebilir.

Ancak İran'a giren milliyetçilik fitnesi bu olasılığı biraz zayıflatıyor. PKK'yi kendisine en büyük tehlike görmesi bu fitneden kaynaklanıyor. 'PKK olmazsa biz Kürtlerin hepsini hallederiz, Kuzey ve Güney'de etkili olabiliriz' diye düşünüyorlar. PKK'yi en iyi tanıyan devletlerden biri İran'dır. İran'la ilişkiler içinde bizim İran'ı, İran'ın bizi tanıması gerçeği ortaya çıktı. PKK'yi iyi tanıdılar. PKK'nin yaşam, mücadele ve örgüt tarzıyla baş edemeyeceklerini çok iyi biliyorlar. Milliyetçi yaklaşımla da ele alındığında PKK'yi kendileri için tehlikeli görüyorlar. Öyle ki, KDP'ye yakın siyasi bir oluşuma sıcak bakarken, PKK'yi ise tehlikeli görüyorlar. Kürt Özgürlük Hareketi yasal siyasi çalışmayı İran'da geliştirmek istiyor ama İran buna gelmiyor. Fakat KDP'ye yakın bir siyasal partiye sıcak baktığı söyleniyor. Bu açıdan İran'ın durumunun yakından takip edilmesi gerekiyor. Eğer yumuşak yaklaşım içine girerse bunu değerlendirmek doğrudur. Ama Kürt halkının özgürlük mücadelesini ezme yaklaşımı içine girerse bu da çatışmaları beraberinde getirir. Kürtler teslim olmayacağına ve mevcut statüyü kabul etmeyeceklerine göre, çözümsüzlük, özgürlükçü demokratik güçlerle İran'ı karşı karşıya getirebilir.

İnşa yapılacak devlet saldırırsa da savunulacak

Türkiye konusu önemlidir. Türkiye'ye ABD tarafından bir müdahale yapıldı. 17 Aralık olayını sadece bir yolsuzluk sorunu olarak ele almak dar bir yaklaşımdır. Yolsuzluklar siyasal mücadelede bir enstrüman olarak kullanılmaktadır. Yoksa kapitalist modernist sistem zaten baskı, sömürü ve yolsuzluk üzerinden yürümektedir. ABD'nin müdahalesi karşısında AKP'nin pek şansı kalmamıştır. Hegemonik ve baskıcı AKP kendi sonunu getirmektedir. Çünkü bu politikayla mevcut siyasi krizden ayakta kalarak çıkması zordur. Kürt Halk Önderi'nin değerlendirmesi de bu yönlüdür. Önder Apo, 'Türkiye'de Fethullah Gülen öncülüğünde yeni bir İslamcı maskeli hegemonya ya da darbe mi olacak, yoksa radikal demokrasiyle Türkiye sorunlara bir çözüm mü bulacak?' derken, AKP'nin politikasının kendisini kurtaramayacağını ortaya koymaktadır. Abdullah Gül'ün yaklaşımları da ortadadır. Kapitalist modernitenin çıkarlarını kendisinin temsil edebileceği mesajını vermektedir. Abdullah Gül etrafında AKP'den tümüyle Fethullahçı zihniyette olan bir iktidara ulaşma biçiminde bir ara süreç geliştirmek istiyorlar. Erdoğan bunu görüyor. Bu nedenle Gül'ün ne Cumhurbaşkanı ne de Başbakan olmasını istiyor.

Önderlik şimdiye kadar belli bir diyalog yürütmüştür. Şimdi diyalogun sonuna gelindiğini söylüyor. Müzakere olmadan artık görüşmelerin sürmesinin anlamsız olduğunu vurguluyor. Eğer seçimden hemen sonra yasal bir çerçeve içinde müzakere yapılmaz, radikal adımlar atılacağı ortaya konulmazsa Önderlik aradan çekilecektir. Newroz'daki mesaj bunu ifade ediyor. Önderlik ile seçimden sonra bazı adımlar atılacağı konuşulmuş. Önderlik de bir şans tanımış. AKP iktidarına kredi verilmiş değildir. Kısa süreliğine kapı açık bırakılmıştır. Önderliğin kapısı her zaman açık olsa da Önderlik müzakere olmadığı takdirde mevcut diyalog sürecine son verecektir. Önder Apo zaten son bir yıl içindeki hareketin politikasını eleştirmektedir. Pasif savunma söyleminin bir safsata olduğunu, aktif savunmaya dayalı inşanın gerçekleştirilmesi gerektiğini vurgulamaktadır. Yani inşa yapılacak, devlet saldırırsa da bu savunulacaktır. Önderliğin yaklaşımı budur. Bunun dışındaki her yaklaşımı Önderlik kendi duruşunun tersi olarak görmektedir. Sekiz boyutta demokratik konfederalizm ve demokratik özerklik inşa edilecektir. Geniş anlamda özerklik Hareketimiz tarafından inşa edilecek, eğer devlet dar anlamda Özerkliği kabul etmez, geniş anlamda özerkliğe de tahammül etmez, KCK tutuklamalarında olduğu gibi saldırırsa bu da öz savunmayla karşılanacaktır. Önderliğin söylediği budur.

İmralı'da müzakere yapılıyor diye beklemek bir gaflettir

Gelinen aşamada AKP gidecek, onun yerine yeni bir hegemonya getirilecek. ABD'nin etkisinde CHP-AKP de olabilir, CHP-MHP de olabilir. Fethullahçıları da içine katarak yeni bir iktidar bloğu ortaya çıkaracaklar. Önderlik 'Ya radikal demokrasi ya da darbe' diyor. Bu, mevcut siyasal durumu ifade ediyor. Kürt Özgürlük Hareketi bu siyasal durumu görerek, 'Demokrasi güçleri bir demokrasi programı etrafında bir araya gelerek demokrasi mücadelesini yükseltip demokratik Türkiye ve Özgür Kürdistan'ı yaratmalıdır' demiştir. Bu çağrı siyasal durumun ne kadar doğru okunduğunun ifadesi olmaktadır. Tarihte hiçbir zaman üst toplumlar radikal demokrasiyi geliştiremezler. Üst toplum, devletler, hükümetler radikal demokrasi adımı atmazlar. Ancak çok zorlandıklarında bazı adımlar atmak zorunda kalırlar. Önderliğin radikal demokrasi dediği, toplumun tabandan kendini örgütlemesi kendi kendini yönetmesidir, kendini savunmasıdır. Dolayısıyla Özgürlük Hareketi'nin deklerasyondaki değerlendirmeleri doğrudur ve Önderliğin çizgisinin pratikleşmesini ifade etmektedir. Bir hegemonya yıkılırken yeni bir hegemonyaya izin vermemek, bir demokrasi programı etrafında demokrasi güçleriyle birlikte mücadeleyi yükseltip radikal demokrasiyi gerçekleştirmek Önder Apo'nun öngördüğü radikal demokratik seçeneğin pratikleşmesi için yapılması gerekendir. Başka türlü Türkiye'yi demokratikleştirmek ve Kürt sorununu çözmek zordur.

Şu olur; mücadeleyi yürütürsün, Önderlik baş müzakerecidir, gidip görüşürler, müzakere yaparlar. Hareket de bunu dikkate alır. Zaten zorlanmazlarsa Önderlik'le müzakere de yapmazlar. Hem Kürt Özgürlük Hareketi'nin hem de özgürlükçü solun baş müzakerecisi Kürt Halk Önderidir. İsterlerse bu Önderlik'le gidip müzakere yapıp sorunu çözeler. Ama Önderlik her zaman diyor ya, 'devletten beklemek değil, kendiniz inşa etmelisiniz.' Dolayısıyla demokratik özerkliği sekiz boyutta inşa ederek, kendimizi güç yaparak, Türkiye demokrasi güçleriyle mücadeleyi yükseltmek temel doğru politikadır. İmralı'da müzakere yapılıyor diye beklemek bir gaflettir. Böyle bir gafleti en başta da Önderlik kabul etmez. Zaten kabul etmiyor. Beklentili yaklaşıma Önderlik öfkelenmektedir. Çünkü bu yaklaşım Önderliği güçlendirmiyor, dolayısıyla da çözümü getirmiyor. Kaldı ki çözümü halklar getirir. Sadece Kürt halkının mücadelesi de yetmez. Eğer Önderlik ısrarla HDP diyor ve demokrasi mücadelesini Türkiyelileştirmek istiyorsa, sadece Amed'te ya da başka yerde yapacağımız inşayla sorununun çözülemeyeceğini söylüyorsa bu yaklaşımın dikkate alınması gerekir. Önderlik Rojava'da altı-yedi şehrin ele geçirilmesini ve özyönetiminin olmasını yeterli görmediyse bu durum Türkiye'de nasıl yaklaşmamız gerektiğini de ortaya koymaktadır. O zaman Türkiye'de demokrasi güçleriyle demokrasi programı etrafında mücadeleyi yükseltmek en doğru politikadır. O bakımdan son yayınlanan deklerasyon çok isabetli olmuştur. Kuşkusuz önemli olan bunun ne kadar pratikleştirileceğidir. Türkiye solu ve demokrasi güçleri buna ne kadar hazırdır? AKP'yi de sistemi de bir bütün olarak aşmaya ne kadar hazırdır. Bunlar tabii ki cevaplanmayı bekleyen sorulardır. Çünkü Türkiye'de çok dar bir yaklaşım var. Sadece AKP'yi aşmak isteyen bir yaklaşım var. Bunu en somut olarak Hasan Cemal'in çağrısında da gördük. Bu zihniyetle demokrasi gelişmez. Nasıl ki bir dönem demokrasi getirmeyen AKP'yi destekledi, şimdi de demokrasi getirmeyen CHP'nin kuyruğuna takıldı. Aslında bir anlayışın farklı zamanda dışa vurumu olarak görmek gerekir. Demokrasi güçleriyle sorunu çözme değil de, sistemin partilerinden bir şey bekleme. Türkiye'de bu partilerin de Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürt sorununun çözümünde adım atacak bir karaktere sahip olmadığı netleşmiştir. Türkiye'nin tarihsel, siyasal ve sosyal yapısı bu tür partilerin adım atmasını sağlatacak bir özellikte değildir. Bu açıdan zorlukları ve sıkıntıları da olsa Türkiye'deki demokrasi güçleriyle bir program etrafında mücadeleyi yükseltmek tek seçenek gibidir. Yeni hegemonyaları ve darbeleri önlemenin başka bir yolu da yoktur.

Dinle aldatma politikası Newroz'da önemli bir darbe yedi

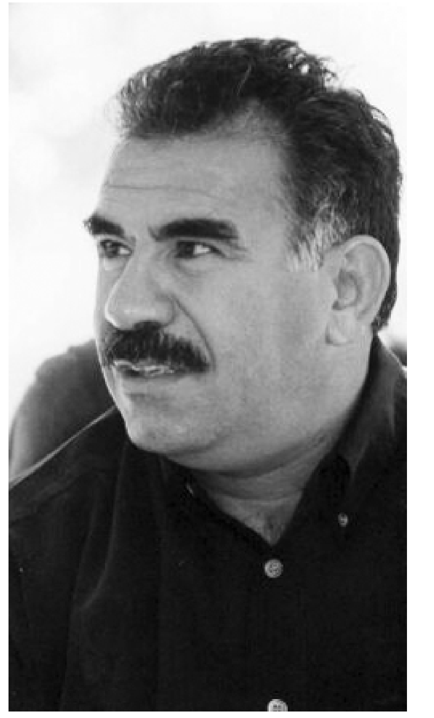
Newroz gerçekten çok güçlü geçti. Newroz şunu gösterdi, Kürtler birliğini sağlamış. AKP'yi bırakmış. AKP'nin ve Fethullahçıların dini kullanarak Kürtleri aldatma ve böylece Kürt sorununun çözümünü engelleme zihniyeti ve politikaları deşifre olmuş. Kürtler bu gerçekliğin bilincine varmış. Türk devletinin on yıllardır, hatta yüz yıldır Kürtleri dinle aldatma politikası önemli bir darbe yemiştir. Newroz'daki kitlesel ayağa kalkışta bunun etkisi çoktur. Bu çok önemlidir. Belirli aşiretler bir araya geldi, barıştı. Ama Newroz'daki görkemi sadece birkaç aşiretin barışmasıyla açıklamak çok yetersiz kalır. Urfa'da da çok güçlüydü, Van'da da. Kürdistan'ın genelinde, Rojava'da ve metropollerde, yurtdışında Newroz'un güçlü geçmesi toplumda yeni bir zihniyet hamlesinin yaşandığını ortaya koymaktadır. Newroz'da Kürdistan'da ulusal birlik güçlenmiştir. Bunda kuşkusuz belirli ailelerin barışması, bazı aşiretlerin BDP saflarına geçmesi de etkili olmuştur. Bu da sinerji yaratmıştır. Ama dinin Kürtler üzerinde bir özel savaş aracı olarak kullanılmasının boşa çıkarılmasının etkisi çok büyük olmuştur. Bu durum toplumun önemli bir kesimini de ulusal demokratik saflara çekmiştir.

Newroz seçime de yansıyacaktır. Dersim'de hala tereddütlerimiz olsa da Kürdistan genelinde önemli bir seçim başarısının olacağı, Kürtlerin özgüveninde güçlenme yaşanacağı kesindir. Bu da seçimden sonraki demokrasi mücadelesini güçlendirecektir. Türkiye demokrasi güçlerinin Kürt halkının özgürlük mücadelesiyle daha fazla yakınlaşması ortaya çıkacaktır. CHP'nin kuyruğuna takılanların bir kısmını buradan koparıp demokrasi güçlerinin saflarına çekmek mümkün olacaktır. Çünkü CHP ile yeni hegemonya kurulmasını bırakalım engellemek, aksine CHP'nin yedeğinde olmak yeni hegemonyaya destek vermek olacaktır. Bu nedenle mevcut durumda CHP'ye yönelen kesimlerin kısa sürede o saflardan kopup demokratik saflara gelmeleri muhtemeldir. Demokrasi güçleri bu gerçeği görerek politika üretmeli; bu kesimleri de yanına alarak demokrasi mücadelesini etkili hale getirmelidirler. AKP de çözülecektir. AKP'den demokratikleşmeyi bekleyenler de bu mücadele saflarına çekilebilir.

Beklentiden çıkmak lazım

Kuşkusuz demokrasi güçlerinin zayıflıkları var. Bazıları sık sık çıkıyor içi boş barış söylemleriyle, direnişin, silahlı mücadelenin zamanı geçmiş gibi yaklaşımlarla halkın mücadele azmini zayıflatıyorlar. Öyle ki, AKP on yıl daha oyalasa bu sanki iyi bir şeymiş gibi böyle olmasını isteyenler var. Politik olmayan popülist yaklaşımlarla AKP'nin ve devletin özel savaş politikalarına ve toplumu aldatmasına hizmet eden söylemlerde bulunmaktadırlar. Bunun aşılması lazım. Önderlik zaten bu tür yaklaşımlara tepki göstermekte ve öfkelenmektedir. "Barışı, savaşanlar yapar" diyerek BDP'nin ya da bazılarının sürekli içi boş barıştan söz etmesine tepkisini ortaya koymuştur. Bu tür yanlış eğilimlerin aşılması önemlidir. Bu tür yanlış eğilimler AKP'nin ve devletin aldatma ve oyalama politikalarına hizmet etmekten başka bir işe yaramamaktadır. En önemlisi de toplumun beklentili halden çıkarılması lazım. Herkes İmralı'da ne olacak diye bekliyor, kendi görevini yerine getirmiyor. Bu beklenti içinde çalışmalar zayıf kalıyor. Bu durum özgürlük ve demokrasi mücadelesini zayıflattığı gibi çözümü de öteliyor. Bu açıdan beklentili hali ortadan kaldırıp 'çözüm kendi ellerimizdedir, çözüm halkların demokrasi mücadelesindedir' bilincini ve örgütlenmesini geliştirmek şarttır. Aksi halde Türkiye'yi demokratikleştirmek ve Kürt sorununu çözmek zordur ve başka yıllara ertelenmiş olur.

Kuşkusuz Önder Apo'nun duruşunu takip etmek gerekir. Ama anlayarak takip etmeliyiz. Önder Apo hiçbir zaman mücadelesizliği kabul etmez, etmemiştir. Önder Apo'nun bütün duruşunu ve mesajlarını 'bizden mücadele bekliyor' diye ele almak ve bunu pratikleştirmenin yoğunlaşması içine girmek gerekiyor. Demokratikleşme ve özgürlük halkların mücadelesiyle gelecektir. Müzakere ile gelişme sağlanacaksa bu da halkların ve demokrasi güçlerinin mücadelesiyle gerçekleşecektir. Mücadele olmayacak, ama İmralı'dan bir şeyler beklenecek! Bu, Önder Apo'ya saygısızlıktır. Önder Apo'yu devlet karşısında zayıf konumda tutmaktır. Bu açıdan müzakere konusunda duyarlı olmak bile etkili mücadeleyi gerektirir. Devletler zorlanmadan hiçbir adım atmazlar. Devlet zaten demokrasi karşıtı demektir. Bu açıdan beklentili ruh hali iyi değildir ve çok tehlikelidir. Bunu kırmak lazım. Newroz havası bu bakımdan çok önemli ve heyecan vericiydi. Newroz gerçeği halkın mücadeleye hazır olduğunu göstermiştir. Yapılması gereken, halkın bu mücadele gücünü örgütleyip harekete geçirmektir. Önderliği özgürleştirmek, Kürdistan'ı özgürleştirmek ancak böyle olur.

"Demokratikleşme ve özgürlük halkların mücadelesiyle gelecektir. Müzakere ile gelişme sağlanacaksa bu da halkların ve demokrasi güçlerinin mücadelesiyle gerçekleşecektir. Mücadele olmayacak, ama İmralı'dan bir şeyler beklenecek! Bu, Önder Apo'ya saygısızlıktır. Önder Apo'yu devlet karşısında zayıf konumda tutmaktır."

Tüm dünya kadınlarıyla buluşmayı hedefliyoruz

Kürt kadınları dört parça Kürdistan'da, Ortadoğu'da ve Avrupa'da görkemli 8 Mart etkinlikleriyle 2014 yılına damgasını vurdu. Meydanlar kadın rengiyle güzelleşti, kadının özgürlük sloganları dünyanın dört bir yanında yankı buldu. Her şeyden önce Kürt kadınının bu görkemli ve ihtişamlı eylemini, direnişini selamlıyorum ve özgürlük ruhuyla meydanları dolduran bu kadınların özgürlüğü çoktan hak ettiğini bir kez daha vurgulamak istiyorum ve mutlaka özgürleşeceğimize dair sonsuz inancımı, kararlılığımı belirtmek istiyorum.

Alternatif sistemin mimarıyız

Kadın özgürlük hareketi olarak, bugün tüm örgütlü kadın yapılarından daha etkili ve örgütlü olduğumuz çok açıktır. Böylesi bir aşamaya elbette çok kolay gelmedik. Zorlu süreçler ve badireler atlattık. Kadına içerilmiş kölelik statüsünü, hiçliği parçalamak için dünyanın hiçbir yerinde görülmemiş bir direniş gerçeği sergiledik. Kadını güç, irade görmeyen zihniyet yapılarıyla çok yoğun bir mücadele yürüttük. Erkek egemen sistem bilindiği üzere kadında tek bir anlam zerresi bile bırakmamıştı. Kadın tamamen bir nesne konumuna indirgenmiş ve erkeği razı etmek, tatmin etmek ve onun hizmetine koşturulmak için yaratıldığına, -kadın da dahil- tüm toplum inandırılmıştı. Kadın toplum için Önderliğimizin de ifade ettiği gibi krizli bir kimlikti. Fakat kadında tarihten bu yana süzülüp gelen bir öz vardı. Bu özü keşfedebilmek için tarihin başlangıcına gidip kadını orada aramak, tanımak ve günümüze taşırmak gerekiyordu. İşte Önderliğimiz tarihin karanlık sayfalarına hapsedilen bu kadın gerçeğini bir kaşif gibi arayıp buldu. Tarihin en soylu ve görkemli gerçeğine sahip olan kadını, tarihin karanlık dehlizlerinden çıkararak aydınlığa, güneşe ulaştırdı. Güneşte parlayan güzelliği gözkamaştıran düzeydeydi. Güzelleşen bu kadın gerçeğini kadın da dahil herkes, tüm insanlık sevmeye başladı.

Kadınlar olarak tarihsel özümüze dönüş yürüyüşümüz, adım adım kendimizi tanımaya başlayarak gerçekleşti. Bu tarihsel özümüze yakınlaştıkça, üzerimize zorla giydirilen modernite ve uygarlığın şatafatlı ama anlamsız giysilerini yırtmaya başladık. Kendimize olan yabancılığımızı aşarak, sevgi ve aşk zerreciklerini yarattık. Kendimizi sevmekle başladık tüm insanlığı ve kadınları sevmeye. Şimdi bambaşka bir kadın gerçeğiyle yol alıyoruz. Bu kadın gerçeğini başta kadınlar seviyor, ona tutunuyor ve bu kadın gerçeğine doğru yol alıyor. Sonra da tüm insanlık ve toplum bu kadını seviyor, ona güveniyor ve onu güç görüyor. Bizi böylesi bir gerçeklikle buluşturan elbette Önderliğimiz oldu. Kadına dair toplumsal hafızada yaratılan o hiçlik algısını yıktı ve kadını Tanrıça güzelliğinde yeniden yarattı. Şimdi Kadın özgürlük hareketi olarak köklü bir mücadele tarihine ve mirasına sahibiz. Kadın kurtuluş ideolojimiz temelinde yaşam ve mücadele felsefemizi, örgütlülüğümüzü ve militan gerçeğimizi yaratmış bulunmaktayız. Dolayısıyla sağlam bir temelimiz var. Kadın kurtuluş ideolojimizin yarattığı bilinç ve örgütlülük düzeyiyle, tüm dünya kadınlarını kapsayabilecek bir düzeydeyiz. Özgürlük mücadelemiz bölgesel bir mücadele olmaktan çoktan çıkmıştır. Evrensel bir karakter kazanmış ve tüm dünya kadınlarının sesi olmuştur. Özgürlük arayışına sahip tüm kadınlar kendisini mücadelemiz içerisinde bulabilir, ifade edebilir ve örgütleyebilir. Dar bir yaşam alanına hapsedilen kadın gerçeği, bugün Kürt kadın özgürlük hareketimizle daha geniş bir yaşam alanına sahiptir. Siyasal, diplomatik, öz savunma ve sosyal alanın bir bütününde örgütlenmiş bulunmaktayız. Kapitalist modernite sistemine alternatif bir sistem yaratma mücadelesi yürütmekteyiz. Demokratik ekolojik kadın özgürlükçü toplum paradigmamızla, insanlığı kapitalist modernitenin yaratmış olduğu bu kaos ve kriz durumundan çıkarmayı hedefliyor ve kendimizi alternatif sistem inşacılığının mimarı ve öncüsü olarak görüyoruz.

Kadın ulusu ortaklaşmayı yakalamalı

Mücadele deneyimimizden birçok kadın örgütü faydalanmak istiyor ve bizleri kendisine örnek alıyor. Çünkü dünyanın hiçbir yerinde kendisini bu düzeyde örgütleyebilmiş, tüm dünya kadınlarını kucaklayabilecek, özgürlük mücadelesine taşıyabilecek başka hiçbir kadın örgütü ve hareketi yoktur. Dolayısıyla biz de kendimizi zaten bölgesel dar bir sınırda tutmak istemiyoruz. İdeolojimizin kapsayıcılığına göre mücadele alanlarımızı genişletmeye çalışıyoruz. Örgütlü tüm kadın kurum, kuruluş ve hareketleriyle ilişki ve iletişim içerisinde olmayı esas alıyoruz. Kadın ulusunun dil, din ve ırk ayırımı gözetmeden, demokratik, eşit ve özgürlükçü bir buluşmayı, bütünleşmeyi ve ortaklaşmayı yakalaması gerektiğine inanıyoruz. Tüm dünya kadınlarının yaşamış olduğu özgürlük sorununun parçası olarak görüyoruz kendimizi. Özgürleşen Kürt kadın gerçeğimiz, bu anlamda tüm dünya kadınlarına mücadelede öncülük edebilecek, onları örgütlü alanlara taşıyabilecek ve eyleme çekecek potansiyeldedir. Sesimiz denizleri, okyanusları ve milyonlarca kilometreyi aşarak, yüreği özgürlük için çarpan tüm kadınlara ulaşabilsin diye direniyor ve mücadele ediyoruz.

Halklar Arasında Barış Köprüsü Olacağız

İlişki ve iletişime geçebildiğimiz tüm kadın hareketleri, örgüt ve yapıları büyük bir merak ve ilgiyle takip ediyorlar bizi. Biz de tabii tüm kadınlarla buluşmayı esas alıyoruz. Ortak mücadele zeminleri yaratmayı hedefliyoruz. Bunun ilk adımını 2013 yılında Amed'de gerçekleşen Ortadoğu kadın konferansında attık. Bu konferansa tüm Ortadoğu ülkelerinden kadınlar katıldı. Bu konferansta hem mücadele deneyimlerimizi birbirimize aktardık hem de daha büyük buluşmalar ve ortaklaşmalar yaratabilmek için kararlara gittik. Bu tür ortaklaşmalarımız devam etmekte. Dünya kadınlarıyla ortak platformlarda bir araya gelip kadının özgürlük sorununu tartışmak, bunlara çözüm üretmek, kuşkusuz hem bize hem de bizimle birlikte bu buluşmayı sağlayan tüm kadınlara büyük bir kendine güven, cesaret veriyor.

En fazla etkili olduğumuz saha Ortadoğu sahasıdır. Kadın özgürlük hareketi olarak bu kutsal coğrafyada mücadele adımlarımızı attık. Tanrıça İştar'ın yaşam mekanı olan bu coğrafyada yüzümüzü yeniden tarihsel geçmişimize döndük. Birçok uygarlığa ve tarihsel gelişmeye beşiklik eden bu topraklar, zengin bir halklar mozaiğine sahip. Müthiş bir kültürel mirasa ve zenginliğe sahip olan bu topraklar, erkek egemenlikli iktidar yapılarınca tahrip edilip birçok parçaya ayrıldı. En çok da bu coğrafyada halklar birbirine düşman hale getirildi. Savaşın ve şiddetin eksik olmadığı bu coğrafya şimdi kadınlı baharlara hasret. Erkek egemenlikli yapı ve kurumların tümünden umudunu kesmiş, bunlara olan inancını yitirmiş durumda. Ortadoğu halklarının özgürlük umudu ve geleceği olan tek hareket biziz. Ortadoğu demokratik birliğini sağlayacak ve halkları kardeşlik kültürü temelinde bir araya getirecek, ortak yaşam alanlarında buluşturacak olan yine biziz. Kadın Özgürlük Hareketi olarak Ortadoğu demokratik devriminin öncü gücüyüz. 20 yıllık kadın ordulaşma deneyimimiz, partileşmemiz bize böylesi bir rol ve misyon yüklemektedir. Tabii biz de kendimizi buna aday görmekteyiz. Kuzey, Güney, Doğu ve Batı Kürdistan'daki örgütlülük düzeyimiz ve yürüttüğümüz özgürlük mücadelemiz bunun en açık örneğidir. Rojava Devrimi'nde de görüldüğü gibi bu devrimin en öncü ve aktif gücü Kürt kadınlarıdır. Bu düzeyde örgütlenen Kürt kadınından Arap, Asuri, Ermeni ve Türkmen halklardan kadınlar da etkilenmektedir. Mücadele cephemizi birlikte yaşadığımız halklardan kadınları da yanımıza alarak genişletmeyi hedefliyoruz. Kapitalist modernite gerçeğinin bu coğrafya üzerindeki oyunlarını bozacak, savaş atmosferini ortadan kaldıracak olan Kadın özgürlük hareketimiz öncülüğünde gelişecek olan Ortadoğu kadın buluşması ve birleşmesidir. Adım adım geçirmiş olduğumuz mücadele deneyimlerimizin tümünü onlarla paylaşarak, daha örgütlü bir yapıya kavuşmalarını ve Ortadoğu Demokratik Birliğini sağlayacak olan esas güç haline gelmeyi hedefliyoruz. Ortadoğu'da bitmeye yüz tutmuş kardeşlik ve barış kültürünü Ortadoğulu kadınlar olarak hep birlikte yeniden yaratacağız. Halklar arasındaki kardeşlik ve barış köprüsü olacağız.

Kürt halkı artık Önderliğini istiyor

Kürdistan devriminin öncü gücü olduğumuz için, devrimin adım adım örülmesinde, sistemsel inşanın başarıyla tamamlanması için her dönemden daha fazla eylem ve etkinlik içerisindeyiz. Son olarak YJA toplumsal alan örgütlülüğümüz tarafından başlatılan 'Özgür Kadınla Demokratik Ulusa' kampanyamızla yeni bir mücadele döneminin startını vermiş olduk. Kampanya Güney, Kuzey ve Rojava'da eylem ve etkinliklerle devam etmektedir. Bu eylem ve etkinlikler toplumsal bilinçlenme açısından önemli bir etki yaratmış durumdadır. Önümüzdeki süreçte kapsamını gittikçe genişletecek ve daha da somutlaşacaktır. Bir de tabii Önderliğimizin özgürlük imza kampanyasıyla birleşerek daha da kitlesel bir hamleye dönüşecektir. Zaten 'Özgür Kadınla Demokratik Ulusa' ilişkin kampanyamızın da en temel hedeflerinden biri de Önderliğimizin özgürlüğünü sağlamaktı. Önderliğimizin öngörmüş olduğu sistemsel inşayı gerçekleştirebilirsek, zaten Önderliğimizin özgürlüğünü kesinleştirmiş olacağız. Bu kampanyayla kadının toplumsal alandaki örgütlülüğünü genişleterek, toplumsal dönüşümü adım adım örüp demokratik toplumsallaşmayı sağlayacağız. Dolayısıyla devletçi, iktidarcı ve cinsiyetçi zihniyet ve yapılanmalara karşı radikal bir mücadeleye ihtiyaç vardır. Bu temeldeki örgütlülüğümüzü her alana yayabilirsek, başarılı sonuçlar elde edeceğimiz kesindir. Bu hamle süreci, kadının öz bilinç, irade ve örgütlülüğü temelinde demokratik toplum yapılanmasını geliştirecektir. 8 Mart'ta açığa çıkan kitlesel eylemlerde dile gelen en temel talep zaten Önderliğimizin özgürlük talebiydi. Bu talep Newroz meydanlarında da milyonlar tarafından dile getirildi. Kürt halkı artık Önderliğini istiyor. Önderliğimizin özgürlüğünün talep edildiği bu sürece yine Kadın hareketi olarak biz öncülük edeceğiz. Bu sürecin en aktif yürütücü gücü olacağız.

Kadınlar isyanın fitilini ateşlediler

Önderliğimizin 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne hitaben kaleme almış olduğu mesajı çok derinlikliydi. Her şeyden önce özgürlükte ısrarlı olmamızı ve özgürlük direnişimizi yükseltmemiz gerektiğini belirtiyordu. Kadına yönelik kırımın gittikçe arttığı günümüz dünya gerçekliğinde, kadınlar olarak birlik olmaya, ortak ruh ve dayanışma temelinde kendimizi savunmaya ihtiyacımız var. Erkek egemenlikli cinsiyetçi yapı ve mekanizmalara karşı güçlü bir örgütlülük düzeyini yaratabilirsek, başarılı olabilir ve özgürlüğümüzü sağlamış oluruz. Dolayısıyla her dönemden daha fazla çalışmamız gerekiyor. Çünkü kadınlar ezildikçe, şiddet gördükçe ve katledildikçe toplum da halklar da ezilecek, şiddete maruz kalacak ve katledilmeye devam edilecektir. Bu gidişatın önüne geçebilecek, erkek egemenlikli iktidar yapılanmalarını ve zihniyet gerçeğini dumura uğratacak ve etkisiz kılacak olan bizim mücadelemizdir.

Kadın özgürlük sorunu tüm yakıcılığıyla gündemdeki yerini korumaktadır. Kadının özgürlük sorunu çözülmeden, toplumun da özgürlük sorunu çözülemeyecek, toplum ve sistem hep bir kriz halini yaşayacaktır. Dolayısıyla mücadelemiz 2014 yılında daha yükselecek ve hiçbir şey bizi özgürlük mücadelemizden uzaklaştıramayacak, geri adım attıramayacaktır. Bu yönlü kararlılığımız her dönemden daha güçlüdür.

Bu yılki 8 Mart etkinliklerinde Kürt kadınları özgürlük mücadelesindeki kararlılığını ortaya koymuştur. Bu kadar kitlesel, coşkulu geçmesinin kaynağı, özgürlük heyecanı ve kararlılığı taşıyan kadınların bir araya gelerek, özgürlük direnişini daha da yükselteceklerine dair olan kararlılıklarını ortaya koymalarıdır. Kürt kadınları, Arap, Asuri, Ermeni ve Türk kadınlarıyla büyük bir buluşmayı sağlayarak, ortak mücadele kararlılığını ortaya koymuştur. Kürdistan'ın her yanı kadın rengiyle şenlendi, bir bayram havasındaydı meydanlar. Artık mevcut erkek egemenlikli sistem altında yaşanamayacağını, bu sisteme karşı isyanın sesinin daha da yükseltilmesi gerektiğini ifade ettiler. Bu isyanın fitilini ateşlediler.

Ve elbette Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da 30 Martta gerçekleşecek olan yerel seçimlerin başarısını müjdelediler. Bu kararlı kadın hareketinin önünde hiçbir güç duramayacaktır. Yüreği özgürlük için çarpan ve meydanları hınç dolduran ve özgürlük haykırışlarını yükselten tüm kadınları tekrardan selamlıyor ve görkemli direnişlerinden dolayı kutluyor ve başarılar diliyoruz….

KCK HALKLARIN ÇÖZÜM DEKLERASYONUNU AÇIKLADI

AKP İŞLEVİNİ YİTİRDİ RADİKAL DEMOKRATİK BİR ANAYASAYLA DEVLET YENİDEN YAPILANDIRILMALI

Türkiye halklarına ve devrimci demokratik güçlere!

3-10 Mart 2014 tarihleri arasında toplanan Yürütme Konseyimiz dünya, Türkiye ve bölgedeki siyasal gelişmeleri kapsamlıca değerlendirerek aşağıdaki deklarasyonu Türkiye halklarına ve devrimci güçlere sunma kararı almıştır.

Halklar dünyanın her yerinde ayağa kalkmaktadır. Özellikle Ortadoğu'da egemen güçler halklar üzerindeki kontrollerini kaybetmiş bulunmaktadır. Toplumlar binlerce yıllık devletçi sistemin baskısından kurtulmak istemektedir. Eski hegemon güçler yıkılırken, halklar yeni hegemonya kurmak isteyenlere izin vermemektedir. Devletin ilk ortaya çıktığı yerde, devletçi sistemin krizi yaşanmaktadır. Son iki yüzyılda Ortadoğu'ya giren kapitalist modernite sorunları daha da ağırlaştırmıştır. Ulus-devlet toplumların sırtındaki yükü çekilmez hale getirmiştir. Devletçi sistem ortaya çıktığı yerde kriz yaşarken, bu krize kapitalist modernite sisteminin ve bölge gerici güçlerinin çare bulması mümkün değildir. Sorunları bu güçler çıkardığına göre, çözüm de bunları aşmakla sağlanacaktır.

Ortadoğu halkları sömürücü ve baskıcı devletçi sisteme karşı ayağa kalkmışlardır. Dış güçler artık kendi çıkarlarını karşılamayan bu işbirlikçilere sırt çevirmekte, halkların isyanlarını yönlendirip kendi çıkarlarını temsil edecek yeni işbirlikçileri iktidara getirmek istemektedir. Ancak halklar ve demokratik güçler kapitalist modernist güçlerin bu planını kabul etmemektedir. Bu ortamda demokrasi güçleri yeterince etkin olmayınca, yüzüne İslam maskesi takmış ve bölge halklarının kültürünü ve inancını istismar eden çeşitli güçler bundan yararlanmaya çalışmaktadır. Devletçi sistemin kriz içine girdiği ama demokrasi güçlerinin de gereken hamleyi gösterip inisiyatif alamadığı yerlerde ortaya bir kaos çıkmakta, bu da halklara acı çektirmektedir.

Çözüm halkların çıkarınadır

Kürt Özgürlük Hareketi kırk yıllık mücadelesiyle özgürlüğü için direnmekte ısrar eden bir halk gerçekliği yaratmıştır. Kürt Özgürlük Hareketi bu mücadelesini hem Kürtleri özgür ve demokratik yaşamına kavuşturmak hem de Kürtlerin bulundukları ülkeleri demokratikleştirmek için yürütmektedir. Özellikle Türkiye'yi demokratikleştirmeyi mücadelesinin temel hedefi olarak görmüş, buna göre hareket etmiştir. Çünkü bu hareket Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürt sorununun çözümünün birbirinden koparılmayacak kadar iç içe olduğunu söyleyen bir yaklaşıma sahiptir. Bu açıdan Türkiye'nin demokratikleşmesine hep duyarlı olmuş, bu sorumlulukla mücadelesini yürütmeyi ideolojik ve politik duruşunun gereği saymıştır.

Kürt Özgürlük Hareketi bu sorumluluğun gereği olarak yirmi yıldan fazladır Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürt sorununun çözümü için defalarca ateşkes ilan etmiştir. Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürt sorununun çözümü için ondan fazla deklarasyon yayınlamış, çözüm projeleri sunmuştur. Türk devleti ve hükümetleri her defasında bu adımları zayıflık belirtisi ve taktik yaklaşım olarak görüp hiçbir karşılık vermese de, Kürt Halk Önderi ve Kürt Özgürlük Hareketi Kürt sorununun siyasal, demokratik çözümü temelinde Türkiye'nin demokratikleşmesinde ısrar etmiştir. Çünkü böyle bir çözümün halkların çıkarına olduğuna inanmıştır. Kürt sorununun çözümsüzlüğünden dış güçlerin yararlandığını, bundan da başta Kürtler ve Türkler olmak üzere tüm Türkiye halklarının zarar gördüğünü her zaman vurgulamıştır. Bu nedenle çözüm ve demokratikleşme zemini ve umudu gördüğü her fırsatta Türkiye'nin demokratikleşmesi için adımlar atmayı halklara karşı sorumluluğunun gereği saymıştır.

“Gerillanın Türkiye sınırları dışına çıkarılması iradesi somut olarak ortaya konulmasına rağmen AKP Hükümeti çözüm için adım atmamıştır. Çatışmasızlığın sürmesini ve bu ortamda seçimlere ulaşmayı kendi açısından yeterli görmüştür. Bu açıdan bu büyük fırsatı seçimlere kadar oyalayıcı paketlerle geçiştirme dışında bir şey yapmamıştır. Hareketimiz bir deklarasyon yayınlayarak ciddi uyarmasına rağmen, AKP Hükümeti bu uyarıyı dikkate almamıştır.”

2013 yılı Newrozu'nda demokratikleşme manifestosu ilan edildi

Kürt halkının özgürlük mücadelesi Kürt gerçeğini tüm çıplaklığıyla ortaya çıkarıp Kürt sorununun çözümünü Türkiye halklarının önüne koyduğu gibi Türkiye'deki devrimci demokrasi güçlerinin onlarca yıldır büyük bedeller ödeyerek yürüttüğü özgürlük ve demokrasi mücadelesi de Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürt sorununun çözümü için gereken toplumsal ve siyasal zemini ortaya çıkarmıştır. Türkiye'nin demokratikleşmemesinin ve Kürt sorununun çözümsüz kalmasının sadece Kürtlere değil, tüm Türkiye halklarına zarar verdiği bilinci Türkiye toplumunda önemli düzeyde gelişmiştir.

Bu anlayış ve yaklaşımla hareket eden Kürt Halk Önderi, 2012 yılı sonunda yeni bir demokratikleşme ve barış hamlesi başlatma kararı almıştır. Ortadoğu'da kaosun hakim olduğu, halkların bu kaos içinde umutsuzluk ve acıyla kıvrandığı ortamda bu demokratikleştirme hamlesiyle Türkiye'yi bölgeye örnek bir ülke haline getirmek istemiştir. Türkiye demokratikleşerek başta Kürt sorunu olmak üzere içerideki tüm sorunların çözümüyle örnek bir ülke haline gelip bölgedeki tüm sorunların çözümüne de öncülük yapabilecektir.

Önder Apo böylesi tarihsel bir sorumlulukla 2013 yılı Newrozu'nda iki milyondan fazla insanın önünde Türkiye'nin ve Ortadoğu'nun demokratikleşme manifestosunu ilan etmiş, 2012 yılının son aylarından itibaren fiilen yürürlükte olan çatışmasızlığı resmileştirmiştir. Gerilla güçlerine Türkiye dışına çıkma çağrısı yaparak dev bir adım atıp demokratik çözüm için güçlü bir zemin yaratmıştır.

"BİZ" kavramına eski ruhunu vermenin zamanıdır

Kürt Halk Önderi 2013 yılı Newrozu'nda özetle şu çağrıyı yapmıştır:

“Artık silahlar sussun, fikirler ve siyasetler konuşsun noktasına geldik. Yok sayan, inkar eden, dışlayan modernist paradigma yerle bir oldu. Akan kan Türk'üne, Kürt'üne, Laz'ına, Çerkez'ine bakmadan insandan, bu coğrafyanın bağrından akıyor.

“Etnik ve tek uluslu coğrafyalar oluşturmak, bizim aslımızı ve özümüzü inkar eden modernitenin hedeflediği insanlık dışı bir imalattır.

“Tüm ezilen halkları, sınıf ve kültür temsilcilerini, en eski sömürge ve ezilen sınıf olan kadınları, ezilen mezhepleri, tarikatları ve diğer kültürel varlık sahiplerini, işçi sınıfının temsilcilerini ve sistemden dışlanan herkesi çıkışın yeni seçeneği olan Demokratik Modernite Sistemi'nde yer tutmaya, zihniyet ve formunu kazanmaya çağırıyorum.

“Bu modele yine Anadolu ve Mezopotamya coğrafyasının, ondaki kültür ve zamanın öncülük etmesi, onu inşa etmesi kaçınılmazdır.

“Tıpkı yakın tarihte Misak-i Milli çerçevesinde Türklerin ve Kürtlerin öncülüğünde gerçekleşen Milli Kurtuluş Savaşı'nın daha güncel, karmaşık ve derinleşmiş bir türevini yaşıyoruz.

“Son doksan yılın tüm hata, eksiklik ve yanlışlıklarına rağmen bir kez daha mağdur edilmiş, büyük felaketlere uğramış halkları, sınıfları ve kültürleri de yanımıza alarak bir model inşa etmeye çalışıyoruz. Tüm bu kesimleri eşitlikçi, özgür ve demokratik ifade tarzının örgütlenmesini gerçekleştirmeye çağırıyorum.

“Bu toprakların tarihselliğinde önemli bir yer tutan "BİZ" kavramının genişliği ve kapsayıcılığı dar, seçkinci iktidar elitleri eliyle "TEK"e indirgenmiştir. "BİZ" kavramına eski ruhunu ve pratiğini vermenin zamanıdır.

“Hz. Musa, Hz. İsa ve Hz. Muhammed'in mesajlarındaki hakikatler, bugün yeni müjdelerle hayata geçiyor, insanoğlu kaybettiklerini geri kazanmaya çalışıyor.”

AKP çözüm için adım atmamıştır

Önder Apo, Anadolu ve Kürdistan coğrafyasının tarih içinde birbirini tamamlayan birlikteliğini bu defa demokratik temelde güncelleştirmeyi hedeflemiştir. Bu aynı zamanda Türkiye'ye yaşadığı iç ve dış tüm çıkmazlardan kurtulması için büyük bir fırsat sunmak anlamına gelmektedir.

Önder Apo'nun bu demokratikleşme hamlesi sadece Kürt halkında değil, Türkiye halklarının tümünde heyecan yaratmıştır. Tüm Türkiye'de Kürt sorununun çözüleceği ve kalıcı barışın gerçekleşeceği yönünde umutlar artmıştır.

Kürt Özgürlük Hareketi çatışmasızlık sağladığı gibi esir askerleri de serbest bırakmış, gerillalarını sınır dışına çıkarmaya başlamıştır. Gerillanın sınır dışına çıkarılması iradesinin ortaya konulması, Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürt sorununun çözümü için muazzam bir zemin ve fırsat ortaya çıkarmıştır. Türkiye ve Kürdistan toplumunda Türkiye'nin demokratikleşmesine ve Kürt sorununun çözümüne verilen destek yüzde 80'ler düzeyinde olmuştur. Ancak gerillanın Türkiye sınırları dışına çıkarılması iradesi somut olarak ortaya konulmasına rağmen AKP Hükümeti çözüm için adım atmamıştır. Çatışmasızlığın sürmesini ve bu ortamda seçimlere ulaşmayı kendi açısından yeterli görmüştür. Bu açıdan bu büyük fırsatı seçimlere kadar oyalayıcı paketlerle geçiştirme dışında bir şey yapmamıştır. Hareketimiz bir deklarasyon yayınlayarak ciddi uyarmasına rağmen, AKP Hükümeti bu uyarıyı dikkate almamıştır. Türkiye halklarının yüzde 80'lere varan demokratikleşme ve Kürt sorununun çözümünü isteyen beklentilerinin tersine hareket ederek Kürt Halk Önderi'nin başlattığı süreci boşa çıkarmıştır. Kürt Halk Önderi ve Özgürlük Hareketi'nin verdiği fırsatı demokratikleşme doğrultusunda değil, kendi hegemonyasını güçlendirmek için kullanmıştır.

AKP muhattap olmaktan çıkmıştır

AKP Hükümeti Önder Apo ve Hareketimizin çağrılarına ve halkın beklentilerine sonbaharın sonuna kadar karşılık verip adım atmayınca, Önder Apo'nun ve Kürt Özgürlük Hareketi'nin attığı adımların ve yaptığı çağrıların muhatabı olmaktan çıkmıştır. 17 Aralık'ta ortaya çıkan iktidar mücadelesi ortamında Önder Apo demokratikleşme ve Kürt sorununun çözümündeki samimiyetini göstermek için fırsatçı bir yaklaşım içine girmemiştir. Ancak AKP Hükümeti bu şansı da kullanmayarak Önder Apo'nun attığı adımlara karşılık vermeyeceğini bir kez daha göstermiştir.

AKP Hükümeti yaşanan siyasal krizi demokratikleşme ve Kürt sorununun çözümüyle aşacağına, hegemonik zihniyetle daha baskıcı politika ve uygulamalara yönelmiştir. Tüm hegemonik zihniyette olanların sandığı gibi böyle davrandığında sorunların üstesinden geleceği yanılgısı içine girmiştir.

Köklü siyasal, sosyal, kültürel ve uluslararası boyutu olan Kürt sorunu ancak radikal demokratik adımlarla çözüleceğinden, AKP gibi hegemonya peşinde koşan bir hükümetin bu sorunu çözemeyeceği anlaşılmıştır. Bu açıdan da AKP Hükümeti Önder Apo'nun başlattığı ve Hareketimizin de başarıya ulaşması için büyük çaba harcadığı demokratikleşme hamlesinin muhatabı olmaktan çıkmıştır.

Önder Apo'nun 2013 yılı Newroz'unda başlattığı demokratikleşme hamlesinin esas muhatabı AKP Hükümeti değildi. Önder Apo'nun çağrısı esas olarak halklara ve demokrasi güçlerine olmuştu. Kuşkusuz bir muhatabı da hükümetti. Ancak demokrasi güçleri ne bu sürece müdahil olarak kendi demokratikleşme hamlelerini yapıp kendi çözümlerini üretebildiler ne de AKP'yi köklü bir demokratikleşme adımına zorlayabildiler. Rolünü oynayamayan demokrasi güçleri içinde Özgürlük Hareketimiz de bulunmaktadır. Böyle olunca, bu durumu fırsat bilen AKP, Önder Apo'nun başlattığı süreci oyalamayla geçiştirme ve zaman kazanma politikası izlemiştir. Kuşkusuz bu bir yılın halklarımız açısından kazanımları olsa da,Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürt sorununun çözümü açısından hedeflenen amaçlara ulaşılamamıştır.

Halk güçleri yeni hegemonik iktidara müsaade etmemeli

Gelinen aşamada AKP ne egemen dış ve iç güçlerin ne de halkların ihtiyacına cevap verecek durumdadır. Bu nedenle her bakımdan siyasal olarak işlevini yitirmiştir. Eski hegemonyanın dağıldığı ortamda AKP çok uğraşmışsa da, iktidar olduğu on iki yıl içinde kendi hegemonyasını kuramamıştır. Kürt halkı ve Türkiye halklarının direnişi buna fırsat vermemiştir.

Şu anda AKP Hükümeti siyasal zeminini yitirip işlevini kaybederken, dış güçler her zaman olduğu gibi kendilerine bağlı ve çıkarlarına uygun bir politika izleyecek yeni bir iktidar blokunu Türkiye'de hükümet yapmak istemektedir. Ancak AKP iç ve dış siyasal zeminini ve toplumsal desteğini kaybederken, dış güçler ve onların Türkiye'deki uzantıları yeni bir iktidar bloku oluşturup kendi hegemonyalarını sağlama konusunda zorlanmaktadır. Çünkü halklar Ortadoğu genelinde olduğu gibi eski hegemonik baskıcı güçleri etkisizleştirirken, yeni bir hegemonik baskıcı gücün iktidar olmasını istememektedir.

Dış güçler ve işbirlikçileri AKP iktidarı dağılırken bu dağılmanın kontrollü olması için büyük çaba göstermektedir. Bu güçlerin halkın toplumsal muhalefetinin radikal demokratik karaktere kavuşmasını istememeleri, halkın muhalefeti ve direnişini kendi iktidarcı hegemonik amaçlarına akıtmak için çaba içine girmeleri bu gerçekliği göstermektedir. Halkın direnişinden sadece AKP Hükümeti değil, dış güçler ve onun içerideki uzantıları olan Fethullahçılar, CHP ve MHP de ürkmekte ve korkmaktadır.

Mevcut süreç eski hegemonyanın dağıldığı, hükümetin de siyasal gücünü yitirdiği ama yeni bir hegemonik iktidarın kurulmasının da halklar tarafından kabul edilmediği bir siyasal ortamı ifade etmektedir. Bu durum demokrasi güçleri ve halkların sürece müdahil olarak radikal demokratik bir hamle yapmalarına imkan vermektedir. Başta Kürtlerin ve Alevilerin varlık ve özgürlük sorunları olmak üzere, tüm toplumsal ve siyasal sorunların köklü bir demokratikleşme olmadan çözülmesi mümkün değildir. Bu nedenle dış güçler ve onların içteki uzantıları hiçbir soruna çözüm bulamamaktadır. Bu da siyasal, sosyal ve ekonomik sorunların ağırlaşmasını beraberinde getirmektedir. İşte bu ortam demokrasi güçlerinin ve halkların sürece devrimci demokratik bir müdahale yapıp Türkiye'yi demokratikleştirmesine oldukça meşru bir zemin ve fırsat sunmaktadır.

"Önder Apo'nun 2013 yılı Newroz'unda başlattığı demokratikleşme hamlesinin esas muhatabı AKP Hükümeti değildi. Önder Apo'nun çağrısı esas olarak halklara ve demokrasi güçlerine olmuştu. Kuşkusuz bir muhatabı da hükümetti. Ancakdemokrasi güçleri ne bu sürece müdahil olarak kendi demokratikleşme hamlelerini yapıp kendi çözümlerini üretebildiler ne de AKP'yi köklü bir demokratikleşme adımına zorlayabildiler. Rolünü oynayamayan demokrasi güçleri içinde Özgürlük Hareketimiz de bulunmaktadır."

Türkiye'yi demokratikleştirme programı oluşturulmalı

Sorunların ağırlaştığı bir süreçte iç ve dış hegemonik güçler demokratik devrimci güçlerin etkili hale gelmemesi için CHP ve Fethullahçılar üzerinden AKP Hükümetini tedricen aşıp yeni hegemonik bir hükümet kurmayı hedeflemektedir. Halk güçleri dış güçlerin yeni hegemonik ve antidemokratik bir iktidarı halkın başına musallat etmesine müsaade etmemeli ve buna fırsat vermemelidir. Türkiye halkları, Kürt Halk Önderi'nin başlattığı sürece yüzde 80 oranında destek veriyorsa bu desteği demokratik Türkiye'nin gerçekleştirilmesine vermektedir. Halklarımız radikal demokratikleşme istiyorsa demokrasi güçlerinin bu isteğe doğru cevap verme sorumluluğu vardır. Bu hem siyasi hem de ahlaki bir sorumluluktur. Halklarımız bu sorumluluğu üstlenen güçlere sahip çıkacak ve onların yürüteceği mücadelenin içinde güçlü biçimde yer alacaktır.

Bu nedenle demokrasi güçleri bir araya gelip Türkiye'nin demokratikleşme ve özgürlük sorunlarını köklü biçimde çözecek bir program oluşturmalı ve bu program etrafında demokrasi güçlerinin ittifakını yaratarak Türkiye'nin tam demokratikleşmesi için demokratik siyasal mücadeleyi yükseltmelidir. Türkiye'nin mevcut siyasal ortamında demokrasi güçlerinin bir program etrafında ittifak oluşturarak siyasal mücadeleyi halk güçleriyle birlikte yürütmekten başka sorunlara çözüm bulmaları ve Türkiye'yi demokratik istikrara kavuşturmaları mümkün değildir. Kürt halkının ve Türkiye'deki demokrasi güçlerinin ağır bedeller vererek yürüttüğü özgürlük ve demokrasi mücadelesi böyle bir Türkiye'yi gerçekleştirecek birikim ve tecrübeye sahiptir.

Radikal demokratik güçlerin etrafında ittifak kurup mücadeleyi yükselteceği Türkiye'yi demokratikleştirme programı esas olarak aşağıdaki çerçevede olabilir. Kuşkusuz ortaya koyduklarımız gerçek demokrasinin önünü açacak ve gerçekleşmesini sağlayacak öneriler niteliğindedir. Bu önerileri tüm demokrasi güçleri tartışmalı ve Türkiye'nin demokratikleşmesini sağlayacak gerçek bir demokratik program ortaya çıkarmalıdır.

Demokratikleşme programı

❒ Farklılıkları tekleştiren ve asimile eden her türlü anlayış ortadan kaldırılarak Türkiye'deki tüm farklı etnik, dinsel ve sosyal toplulukların tam düşünce, ifade ve örgütlenme özgürlüğüyle kendi kendilerini demokratik ve özgür yönetmelerini sağlamak.

❒ Kadın erkek farklılığına dayalı eşitliğin kabul edilerek toplumsal cinsiyetçiliği tümden ortadan kaldırıp kadın özgürlüğüne dayalı bir özgürlük anlayışı ve ahlaki-politik toplum gerçeğini ortaya çıkarmak.

❒ Egemen sınıflar tarafından yıkılan adalet ve eşitlik anlayışının yarattığı tüm tahribatları gidererek toplumsal adalet ve eşitliği sağlayacak hukuku toplumsal ahlakı temel alarak yeniden yaratmak.

❒ Baskıcı, sömürücü, hegemonik güçlerin toplumlar üzerindeki hakimiyetini kurmak için zindanlara doldurdukları tüm siyasi tutsakların serbest bırakılmasını sağlamak.

❒ Hakikatleri Araştırma Komisyonu kurularak Mustafa Suphi'lerin katledilmesi, Şeyh Sait ve Seyit Rıza'nın idamıyla sonuçlanan saldırılar başta olmak üzere bugüne kadarki tüm siyasi cinayetler ve darbeleri araştırarak gerçekleri açığa çıkarma temelinde toplumsal barışı sağlamak.

❒ Halkın demokrasi ve özgürlük mücadelesini bastırmak için kurulmuş tüm sivil ya da resmi özel savaş kurumlarının dağıtılması; terörle mücadele altında oluşturulmuş özel birlikleri ve koruculuğu lağvederek toplumların iradesi, örgütlenmesi ve özgürlüğü önündeki tüm engelleri kaldırmak.

❒ Kürt halkının ve Alevi toplumunun sorunları başta olmak üzere, tüm etnik ve inanç topluluklarının gerçek demokratikleşme içinde haklarına kavuşmalarını sağlayacak bir programın oluşturulmasını ilkesel olarak Türkiye halklarına deklare etmek. Bu tür sorunların çözümü için Kürtler ve Alevilerle diğer etnik ve dinsel toplulukların temsilcilerini muhatap alarak müzakere temelinde ve demokratik zihniyetle sorunları demokratik çözüme kavuşturmak.

❒ Eğitimin tüm farklı dil ve lehçelerin ihtiyaçlarını da karşılayacak biçimde bilimsel demokratik temelde yeniden yapılandırılması.

❒ Sağlığın toplumcu anlayışla demokratik temelde yeniden yapılandırılması ve tüm sağlık hizmetlerinin karşılık beklenmeden gerçekleştirilmesi.

❒ Ekonomik alanı da toplumsal ve siyasal alan gibi demokratik toplumcu karaktere kavuşturmak. Hem toplulukların ekonomisinin hem özel işletmelerin oluşturduğu ekonomik faaliyetlerin tam şeffaf olması temelinde toplumun en demokratik yaşam alanı olan ekonomik alanı toplumun çıkarlarını koruyacak biçimde anayasal ve yasal güvenceye kavuşturmak. Ekonominin ekolojik ilkelere uyması zorunluluğunu ilkesel olarak kabul etmek.

❒ Ekonomik alanda tekelciliğin tamamen önüne geçecek yasaları çıkarmak.

❒ Emekçilerin örgütlenme ve sendikalaşma özgürlüğünü tam sağlamak.

Bu çerçevede tüm farklı toplulukların özgünlüğünün ve özgürlüğünün kabul edildiği ve bireysel demokratik hakların güvenceye kavuşturulduğu radikal demokratik bir anayasa yapılarak devletin yeniden yapılandırılması için mücadele etmek.

15 Mart 2014
KCK Yürütme Konseyi

Agit yoldaş partimiz ve halkımızın keskin özgürlük kılıcıdır

Rêber Apo'nun 1986 Nisan ayı çözümlemesinden alınmıştır

Partimiz ve halkımızın kahraman önderlerinden Mahsum Korkmaz (Agit) yoldaşı, 28 Mart'ın alaca şafağında, halkımızın yüce kurtuluş bayrağını dalgalandırıp hain düşman pusularını aşarken şehit vermiş bulunuyoruz. Agit yoldaşı anmak, onun mücadelesini anlatmak, gerçekte kurtuluş mücadelemizin önde gelen kahramanlarından birini anmak ve bu destanı anlatmaktır. Aciz ve çürümüş Türk sömürgecileri, onu, "PKK'nin celladı, askeri sorumlusu, HRK sekreteri" gibi sıfatlarla tanıtıp, akıllarınca bir yandan PKK'ye çok büyük darbe vurduklarını anlatmaya, öte yandan da onu gözden düşürmeye çalıştılar. Ama düşman çok iyi bilmektedir ki o, Partimizin ve halkımızın keskin bir özgürlük kılıcıdır.

Mahsum yoldaş, yüzyıllardan beridir halkımızın bağrına, bilincine ve yüreğine saplanmış hain bıçağın çıkartılıp, düşmanın beynine ve yüreğine saplanmasının gereğine inanmış, bunu sonsuz bir çabayla kişiliğinde somutlaştırmış ve halkın ancak bu silahla kurtuluşa götürülebileceğinin zorunluluğunu görmüş olanların başında gelmekteydi.

Kahramanlık sıfatını en çok hak eden ve halkımızın çağdaş kılıcı olduğunu belirttiğimiz yiğit önderimizi, Agitimizi, fiziki olarak yitirdiğimiz doğrudur.

Ama bir halkın ve yine onun mazlum sınıflarının soylu geçmiş ve geleceğini kişiliğinde birleştirmiş olanların ölümünden ya da yitirilmesinden bahsedilebilir mi?

Onu tanımak ve anlamak gerekir

Agit yoldaş, halkımızın parti, cephe ve orduda mutlaka somutlaşacak olan kurtuluş sürecindeki özelliklerini, kavuşulması gereken bilinç ve keskinleşmesi gereken iradesini varlığında somutlaştırmış ve böylelikle o, temsil ettiği özellikleri Partiye ve halka, ulaşılması gereken ölçüler olarak sunabilecek kadar yüksek bir kişiliğe ulaşmıştır. Halkımızın ufkuna bir kader gibi giren kölelik yaşamını kendi kişiliğinde parçalamış; devrimci atılımlar içinde yarattığı güçlü, özgür ve çekici kişiliğini, milyonları bağımsızlık, özgürlük ve sosyalizme çağrıya dönüştürmüştür. O, bununla yetinmemiş, bu kişilik ve özellikleri halka mal etmenin büyük savaşını vermiş ve bunu önemli oranda başarmıştır. O, uyanmış, özgürlük bilincine ulaşmış ve parti, cephe, ordu silahıyla savaşımın içine çekilmiş Kürdistan halkının ölümsüzlük yürüyüşünün başında yer almıştır.

Yoldaş olarak o, yüreğimizde ve bilincimizde sonsuz canlılığıyla taçlanmış; halkımız ve partimizin başında layık olduğu yere oturmuştur. Bu kahramanlar kahramanının anısı önünde büyük bir saygıyla eğiliyor; ona olan vefa borcumuzu ancak uğrunda büyük savaş yürüttüğü halkımızı bir kurtuluş ordusu içinde örgütleme ve savaştırma görevini gerçekleştirerek yerine getirebileceğimizi biliyoruz.

Agit yoldaş!

Evet, onu tanımak ve anlamak gerekir. Agit yoldaş şirin, Agit yoldaş cesur, Agit yoldaş fedakar insan!

Bu can yoldaşı anmak ve aramak gerekir. Hele hele günümüzde, tarihin o utanılası mirasını hala boynunda ve ayağında bir zincir gibi taşıyan halkımızın o katlanılmaz yaşam tablosu gözler önündeyken, böylesi bir kişilikle tanışmak, onun oluşturduğu akımın içinde yer almak, onun yoldaşı olmak ve büyüklüğüne erişmek, nefes alıp vermek gibi bir zorunluluktur.

Düşman,onu katletmekle Mahsum yoldaştan kurtulduğunu sanıp buna sevinebilir. Ama gerçeğin bu olduğuna kim inanabilir?

Agit yoldaşın tüm benliğini kattığı ve bir cisim olmaktan çıkıp içinde eridiği ulusal direniş gerçekliğimiz karşısında, düşman, nasıl rahat olabilir?

Türk sömürgeci güruhu çok iyi bilmektedir ki, basın-yayın organlarında yaptığı ucuz başarı edebiyatı ona biraz nefes sağlasa da, gerçekte, onun ölümcül korkusunu belgelemekten başka bir işe yaramamaktadır. O, Agit yoldaşı katletmekle bir zafer elde ettiğine kimi, nasıl inandıracak?

Özel birliklerden oluşmuş ve çevreyi hain pusularla donatmış elli bin kişilik bir gücün, bir kişiyi katletmesi ya da bir grup devrimciyi imha etmesi, nasıl bir zafer sayılabilir?

Bu sömürgeci ordu yöneticilerine ve devlet yetkililerine hangi başarı ve şerefi sağlayabilir?

Agit'in kişiliğinde dile gelen gerçek nedir?

Onlar bununla nasıl övünebilirler? Eğer ilerici insanlık tarihinin tanıklığına başvurulursa, elli bin kişinin bir kişiyi katletmesinin, gerçekten o bir kişinin elli bin kişiyi teslim alması ya da imha etmesi anlamına geldiğini herkes teslim edecektir. Agit yoldaşın katledilişi ve ardından geliştirilen zafer çığlıkları, düşmanın yenilgisinin en anlamlı bir biçimde dışa vurumudur. Bu, onlar adına ancak utanılacak bir durumun itirafı sayılabilir. Ne köle sahipleri ve feodallerin ne de burjuva ordularının, böylesine müthiş bir güç dengesizliği ortamında savaşa girdikleri ve böyle ucuz zaferler ilan ettikleri görülmüştür. Türk burjuvazisinin bu olayda içine düştüğü alçaklığı, bütün bu sınıflar hiçbir zaman yaşamamıştır.

Bu 'bir' kişi neyi, elli binlik ordusuyla savaşan taraf neyi temsil ediyor?

Hangi koşullarda, nasıl karşı karşıya gelmişlerdir? Hangi güç ve olanaklara dayanarak savaşıyorlardı?

Bunlar, üzerinde çok iyi düşünülmesi ve cevap verilmesi gereken çetin sorulardır. Düşman, büyük bir hedefi düşürdüğünü iddia ederek, bununla rahatlayabilir. Ama o, bununla, sadece kendi küçüklüğünü kanıtlamakta ve yediği büyük darbeyi itiraf etmektedir. Türk egemenliğinin günümüzdeki en son temsilcileri, gözbebekleri gibi korudukları besleme ordularıyla, onlar için her saati ölüm ve zillet olan bir savaşın içine nasıl çekildiklerini ve bu savaş içinde gün be gün nasıl tüketildiklerini çok iyi bilmektedirler.

Tarihte Kürdistan halkının gerçekleştirdiği birçok ayaklanma "vahşilerin ayaklanmasıdır" denilerek bastırıldı. Ve bu vahşet, modernlik, uygarlık adına meşrulaştırılmak istendi. Acı bir gerçek olarak bu ayaklanmalar büyük çoğunlukla bastırıldı da. Ama Kürdistan'da Hakilerin, Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin, Mehmetlerin ve onların kanları pahasına yazılan yeni tarihte, buna yer ve imkan yoktur.

Şimdi tarih, bambaşka gerçeklere tanık oluyor. Ve bu gerçekler kendisini düşmana da, dosta da acımasız bir biçimde dayatıyor. Şimdi ülkemizde tarih, tek tek devrimci önderler ya da bir grup devrimci karşısında orduların yenildiğine tanık oluyor ve bunu ilan ediyor.

Şehitler şehidi Agit'in kişiliğinde dile gelen gerçek nedir?

Hak, adalet nerededir? Agit olayı, bu sorulara, hiçbir dönemde olmadığı kadar açık bir biçimde cevap vermektedir.

Bu olayda Agit, milyonluk bir halkın içine sığdığı bir yürek; milyonluk bir ordu ve teknik donanıma sahip düşman ise elli bin kişiyle bir kişi ve bir gruba yönelebilecek kadar küçülmüş, sefil bir varlıktır. İnsanlık tarihinde bu tür zaferlere ender rastlanır. Tarihte, mazlumlar ve zalimler arasında, acımasız koşullarda gerçekleşmiş birçok savaş vardır. Yine mazlumların bu koşullarda yarattıkları birçok zafer vardır. Ama bu direniş kahramanlarının şahsında halkımız ve Partimizin yaşadığı savaş ve yarattığı zaferler gibi savaşlar ve zaferler enderdir. Tereddütsüzce belirtebiliriz ki, en değerli varlıklarından birini yitirmiş olmasına rağmen halkımız, Agit yoldaşın şehadetinde kendi direniş tarihinin en büyük zaferlerinden birisini yaşamıştır. Bu olay halkımıza, şehadet mertebesinde özgürlüğün doruğuna ulaşmayı bir kez daha en dolaysız ve en güçlü bir biçimde göstermiş, bunun çağrısını ulaştırmıştır.

Agit yoldaşın direniş destanında açığa çıkarılan gerçekler ve bunun taşıdığı mesajlar, bütün bir ulusal kurtuluş sürecimize yansıyacak dev bir kazanımdır.

Yaşamın tomurcukları halinde olanların kanlarıyla yazdıkları değerler çok soyludur. Böylesi bir yüceliği bağrında geliştiren bir hareket kutsaldır. Ve PKK ile onun direniş tarihinde gerçekleşen bütünüyle budur.

Tohumun toprağa henüz yeni serpildiği bir dönemde, yüreğinde PKK ateşiyle şehit düşen ilk kahramanlarımızın destanı tüm Kürdistan'da bir sevda biçiminde yankılanmıştır.

Delil'in, Haki'nin, Halil'in toprağa düşüşü, her halkın ve kanıtlanmış devrimci her ideolojik ve politik akımın direnişinde görülen bir kutsallığı dile getirmektedir. Bu büyük direniş şehitleri PKK'nin temellerini, özgürlük uğruna feda ettikleri değerli yaşamları ile atmışlardır. Onlar, hiçbir maddi çıkar gözetmeden, kendilerini bu soylu amaca bilerek ve isteyerek kurban etmişlerdir. Belki İbrahim, İsmail'i kurban etmemek için koçlar bulabilmiştir. Ama Kürdistan halkı buna imkan bulamamıştır.

O, PKK'nin şahsında kendi öz evlatlarını ve kahramanlarını kurban vermek zorunda bırakılan, kendisine bundan başka tercih hakkı tanınmayan bir halktır.

And içtik, onlara sözümüz var

Evet, bu halk ve PKK, tarih ve toplumun özgün yasaları tarafından bu acılı gerçeği yaşamaya mahkum edilmişlerdir; ama onlar da buna en soylu biçimde karşılık vermesini bilmişlerdir. PKK, daha ilk şehitlerinden başlayarak direniş kahramanlarını yitirdiğinde derinden sarsılmıştır. Ama onların kanlarıyla yeşerttikleri bağımsızlık ve özgürlük fidanını korumayı ve büyütmeyi başarmıştır.

İlk direniş kahramanlarımız, gerektiğinde ideolojimiz için halkımızın soylu amaçları için kanımızı feda etmekten çekinmeyeceğimizin sembolleri ve kanıtlarıdırlar. Eğer bir ideoloji, her türlü bireysel çıkarı dıştalayıp ulusal ve sınıfsal çıkarları temel alıyor ve başarı için kan akıtabilecek kadar cesur davranabiliyorsa o ideoloji yüce bir ideolojidir ve kurtuluşa önderlik edebilir. İşte PKK'nin ilk atılımının ve o dönem kahramanlarının soylu eyleminin anlamı da budur.

And içtik, onlara sözümüz var. Geçmişte şehitlerimizin anıları için yapılanlar, bu şehitlerimizin anıları karşısında da fazlasıyla yapılacaktır. Kurulması gereken örgütler mutlaka kurulacak, verilmesi gereken savaşlar mutlaka verilecek ve kazanılması gereken zaferler mutlaka kazanılacaktır.

İşte; karşısında gerek parti gerekse de halk olarak böylesine borçla yüklü olduğumuz şehitlerimizden biri de, şehitlerin şehidi Agit yoldaştır.

"Bu can yoldaşı anmak ve aramak gerekir. Hele hele günümüzde, tarihin o utanılası mirasını hala boynunda ve ayağında bir zincir gibi taşıyan halkımızın o katlanılmaz yaşam tablosu gözler önündeyken, böylesi bir kişilikle tanışmak, onun oluşturduğu akımın içinde yer almak, onun yoldaşı olmak ve büyüklüğüne erişmek, nefes alıp vermek gibi bir zorunluluktur."

Agit özgür halk iradesini bir kişiye sığdırmanın önderidir

Mahsum yoldaş, başından sonuna kadar, tüm bu şehitler zincirinin beyni ve yüreği olasını bilmiş, yine tüm halkın yüreğini ve beynini bir kişiye sığdıracak güce ulaşmış büyük bir insandır. Bir kişi, eğer onun niteliklerine ulaşabilmişse yücelik ve yiğitlik sıfatlarına layık olabilir. Böylesi bir gerçekliği yaratmış biri için ölümden bahsetmek ne kelime?

Yaşamın en soylusu içinde erimiş, onun ta kendisi olmuş biri ölebilir mi?

Eğer yaşam 'sayısız niceliğin kısa bir zaman aralığında bir araya gelmesi ise, bunun belli bir süre sonraki adı da ölümdür' denebilir. Ama eğer yaşam, evrenin sonsuz bir kavramı ve insan soyunun gelişim halkalarının sonsuzluğu olarak ele alınacaksa, yaşamın bu soylu kavranım kişiliğinde abideleştirmiş birinin ölümünden söz edilemez. Böyle bir kişiliğe ve öndere sahip olan halkımız da, onun şahsında gerçekte şanlı bir dirilişe ve ölümsüzlüğe ulaşmıştır.

Halkımız ve Partimiz için anlamı bu olan Mahsum yoldaş, ulusal direnişte partileşmeyi sağlayanların da en başında yer alıyordu. İnanç, inancın örgüt ve eyleme dönüşmesi onda en soylu bir merhaleye varmıştır. Sanki yarının özgür halk yaşamımızda sevilecek ve sayılacak ne varsa hepsi onun kişiliğinde somutlaşmış, dile gelmiştir. O, bugünün her türlü inkarcılık ve imkansızlıklar ortamında bile, *"böyle bir evladı olan bir halk ve böyle bir kahramanı yaratan bir hareket yaşamalı; ilerici insanlık ona kendi arasında mutlaka yer vermeli"* dedirtecek bir soyluluğu ve çekiciliği temsil etmekteydi.

Bin yılların barbar bir egemenliğine karşı yedi yıl gibi bir süre bilincini hiç karartmadan, yüreğini hiç susturmadan, silahını hiç elinden düşürmeden ve yalçın dağlardan inmeden savaşı sürdürmek az görülen olaylardan biridir. Bütün bunları yaparken, bir an bile yılgınlığa kapılmak bir yana, her geçen gün özgürleşen halk ve gelişen öncüye layık bir büyümeyi yaratmak yine az görülen bir şeydir.

TC'nin onu, "PKK'nin celladı" olarak lanse etmesi, Kürdistan halkının onun şahsında nasıl keskin bir kılıca sahip olduğunu kendi dili ile itiraf etmesinden başka bir şey değildir. İnsan yaşamında fiziksel imha her zaman mümkündür. Ama eğer bir insan halkın iradesi ile bütünleşmiş ve bu iradeyi her koşul altında hakim kılacak bir güce ulaşmışsa, onu imha etmek asla mümkün olamaz.

Gerçek şu ki, Hz. Ali'nin elindeki Zülfikar neyse, Mahsum yoldaş da halkımızın elinde olan da odur.

Bu kılıç bir kez edinilmiş.

Düşman onu yere düşürmekle, büyük bir zafer kazandığını zannedebilir. Ama her zaman olduğu gibi, nasıl bir yanılgı içinde olduğunu çok geçmeden anlayacaktır.

Silahımız elimizdedir, hem de bütün parlaklığı, keskinliği ve çekiciliğiyle!

Dün olduğu gibi, bugün de bu silahla savaşıyor ve düşmana amansız darbeler vuruyoruz. Ama bu kılıç, kahredici darbelerini asıl bundan sonra vuracaktır.

Partimizin ve halkımızın bu eşsiz evladı, aynı zamanda, yurtseverlikle enternasyonalizmi, bilinçle iradeyi, teoriyle pratiği, olgunlukla ataklığı, alçak gönüllükle yüceliği tepeden tırnağa birleştirebilen bir önderdi. Böyle bir değeri yaratabilmek, PKK ve Kürdistan halkı açısından bir zaferdir. PKK ve halkımız onunla gurur duyuyor.

Biz onun anlamını, *"birinci yıl şunu, yedinci yıl da şunu yaptı"* diyerek nicelikler sığdırma gibi bir duruma düşmeyeceğiz. Onun Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin önderlerinden biri olarak yaşadığı yedi yıl, Parti ve halk direniş tarihimizde yedi yüzyıla hükmedecek bir yaşamdır. Onun büyük acılar ve çabalarla, engin fedakarlık ve cesaretle yücelttiği kişiliğini partisine yoldaşlığın, sadakatin en büyük örneği olarak sunması gibi eğer yoldaşları da bunun anlamını ve değerini yeterince kavrayıp, onu başka bir tanıma uğratmamak ve hiçbir gerekçe ile geriye dönüşü kabul etmemek için gereken olağanüstü çabayı gösterirlerse bu kişiliğin önümüzdeki yıllara böyle yansıyacağı kesindir. Mücadele yıllarını nasıl yaşadı, nasıl gelişmelerle dopdolu geçirdi, bunları da fazla anlatmayacağız.

"İnsan yaşamında fiziksel imha her zaman mümkündür. Ama eğer bir insan halkın iradesi ile bütünleşmiş ve bu iradeyi her koşul altında hakim kılacak bir güce ulaşmışsa, onu imha etmek asla mümkün olamaz. Gerçek şu ki, Hz. Ali'nin elindeki Zülfikar neyse, Mahsum yoldaş da halkımızın elinde odur."

Agit 'Mabede dönüş' hareketinin en önündeydi

O, PKK'nin zengin mücadele toprağında en erkenden boy veren, en sağlıklı ve en verimli yetişen fidanlarından biriydi.1979'da mücadeleye böyle başladı.

1980'de bu fidan toprağa daha derinden kök salarak, düşman üzerine ataklar yapmaya başladı. Bu yıllarda Batman'da ve ona komşu alanlarda halkımızın direniş tarihini durdurmaya çalışan feodallere karşı mücadelede artık en önde yer alıyordu. MHP'li faşist milislere olduğu kadar, daha o yıllarda jandarma ve polis zulmüne karşı da doğrudan saldırılara yönelmekte tereddüt etmedi. Bunu yerel alandan çıkararak, ulusal bir atılıma dönüştürmek için bitmek bilmeyen bir çabayla didindi. Yurt dışına çıkış hareketini de yine insan emeğinin en soylusunu sergileyerek, en ufak bir rahatsızlığa düşmeden, yine en ufak bir inançsızlık belirtisi göstermeden ve ülkeye güçlü bir yeniden dönüşün umudu ile dopdolu yaşayarak gerçekleştirdi.

"Mabede dönüş" hareketinin de en önündeydi.

O, bunu gerçek bir kahramanlık ruhu ve havarilere özgü bir adanmışlıkla yaptı.

Böylesi bir dönemde ülkeye yeniden dönüş hareketine, bu kadar büyük bir beyin ve yürek gücü ile karşılık vermeye başka ne ad verilebilir? Mahsum yoldaşın da başında yer aldığı yeniden dönüş ve devrimci direnişi yükseltme atılımı başarı ile gerçekleştirildi ama çok sıkıntılı ve acılı bir süreç sonucunda, türlü olanaksızlıklar, ihanetler ve saldırılar göğüslenerek. Evet o, çok az kişinin cesaret ettiği, bilinen ilk görkemli yürüyüşü bir grup yoldaşı ile birlikte başarıyla tamamladı.

Artık, ülkenin ve halkın nabzı ele geçirilmişti. Ama sınır tanımayan düşman baskıları, ihanetler ve dostluk adına süregelen vicdansızlıkların bu nabzı iyice zayıflattığı görülüyordu. O, bu halkı diriltecek hayat suyunun ne olduğunu ve bunun hangi kaynaktan alınması gerektiğini çok iyi tanımlamış bir hareketin elemanıydı ve bunu artık iyi biliyordu.

Partimiz, Kürdistan'ın semalarında bir şimşek gibi çakan 15 Ağustos 1984 Atılımı'nı gerçekleştirdiğinde Agit yoldaş, yine en öndeydi.

Yürütülen çabaların halk ordusunun nüvesi olarak HRK biçiminde somutlaşması ve kalıcılaştırılmasında belirleyici roller oynadı. Bu atılım ile birlikte başlayan yeni kahramanlık dönemine ve bizzat HRK'nin kendisine devrimci rol ve pratiği ile adeta damgasını vurdu.

O, yaşayanları ve şehitleri ile bu dönem kahramanlarının tartışmasız temsilcisi ve rehberiydi.

Kürdistan tarihinin bu kadar kısa sürede yenilenmesinin, düşünsel gücün gelişimine bağlı olma gerçeğini derinliğine kavramış ve bu alanda da hayranlık yaratacak bir derinleşmeyi kendi kişiliğinde yaratmayı başarmıştı. Herhangi bir biçimde düşünme ve yazma değil, mücadelemizin en temel ve karmaşık sorunlarını çözüme ulaştırmak için düşünme ve yazma konusunda büyük derinlik ve emekle gerçekleştirilebilecek bir yaklaşım sergilemekteydi.

O, Parti çizgisinin hayata geçirilmesinin en yılmaz savaşçısıydı

O, ülkemizde bağımsız ve özgür yaşamın vazgeçilmez ve dönülemez tek yaşam olduğunu bir kanun düzeyinde uygulayan, provokasyon ve ihanetlere karşı en amansız tutumu takınan bir değerdi.

Birçok güç tarafından tarihimizin adeta olumlu bir özelliği gibi kabullenilen mültecileşmeye karşı, ne pahasına olursa olsun ülke topraklarına kök salmanın en kararlı savunucusu ve uygulayıcısıydı. Kürdistan tarihindeki birçok örnekte yaşanan, önderlerin belli direnmelerden sonra mültecileşmeleri olgusunu acı ve öfkeyle karşılamakta; bu duruma düşülmemesi için hiçbir koşul altında ülke topraklarından kopulmaması gerektiği inancının bayraktarlığını yapmaktaydı. O, aynı zamanda Partimizin bir mücadele ilkesi olan bu inancını en tutarlı bir biçimde hayata geçirenlerin başında gelmekteydi. Defalarca yurt dışına çıkmasına rağmen Mahsum yoldaş, bu zemindeki yaşamın bir devrimci için tatminsizliğini derinden duymuş, özgürlük mücadelesini ülke topraklarında yükseltmeye olan büyük özlemini Kürdistan'ın doruklarında yoğunlaştırdığı mücadelesi ile gidermiş, bu konuda çok soylu bir örnek sergilemiştir. Böylece o, yurtseverliğin ve devrimciliğin Kürdistan'daki ölçütlerinin neler olduğunu, direnişin gelmiş olduğu seviyeden geriye dönülmesi ya da düşülmesinin ihanet olduğunu, bunu yapanlara yaşam hakkı tanınamayacağını kendi pratiğiyle çok somut bir biçimde ortaya koymaktaydı.

Mahsum yoldaş, Parti anlayış ve taktiğinin hayata geçirilmesi ve partileşmenin en yılmaz bir savaşçısıydı.

Onun temsil ettiği Parti çizgisine büyük inanç ve bundan kaynaklanan yaratıcı ve kararlı çaba olmaksızın, bu çizginin hayata geçmesi ve hele gelişmesi söz konusu olamazdı. O, çizginin uygulanmasında lafazanlık, amatörlükte ısrar, sağ yorumlar ve çizgiyi düzenin sınırlarına doğru çekme anlayış, tutum ve çabalarıyla sürekli mücadele halindeydi ve bütün bunlara karşı takındığı uzlaşmaz tutumla Parti gelişiminin önünün tıkanmasına hiçbir zaman olanak tanımadı. Özellikle Parti yönetim kademelerinde, birtakım kadrolar düzeyinde ortaya çıkan, sorunları aşma yerine polemik yapma, canlı somut pratiğin üzerine yürüme yerine izahçılığa sapma, şemalara, formüllere sığınmayı sonuna kadar ret ve mahkum etti. Hangi düzeyde olursa olsun ortaya çıkan, işle-

"Mahsum yoldaşın da başında yer aldığı yeniden dönüş ve devrimci direnişi yükseltme atılımı başarı ile gerçekleştirildi ama çok sıkıntılı ve acılı bir süreç sonucunda, türlü olanaksızlıklar, ihanetler ve saldırılar göğüslenerek. Evet o, çok az kişinin cesaret ettiği, bilinen ilk görkemli yürüyüşü bir grup yoldaşı ile birlikte başarıyla tamamladı."

ri geliştirmeme, savaşmama, Partinin gelişimini tıkama anlayışlarına karşı soylu bir Parti savaşçılığı yürüttü. Parti çizgisini uygulamama durumunda olan öğelere karşı, Partinin pratik direnişini gerçek anlamıyla omuzlayan önder bir konum dayatarak, gelişmeyi sürekli kılmasını bildi.

O, örgütsel inşanın can alıcı bir gelişme döneminde bir kısım sorumlu kadroda ortaya çıkan yüzeysel, şematik ve bürokratik eğilimlerin yarattığı tehlikeye önemle eğildi ve bunun aşılması için yoğun çaba sarfetti. Gerçekte, özellikle de bu dönemde Parti anlayışına, ruhuna ve değerlerine karşı işlenen suçları en büyük suç olarak değerlendirdi, işleri kötü yönetme ve kötü savaşçılığa karşı, taktik ustalığı ve yönetimde arzulanan bir derinleşme ve yetkinleşmeyi kendinde yaratarak, en anlamlı bir gelişme yolunu tutturabildi.

Parti Önderliği'nin "güçlü merkezileşme" çağrısına en uygun ve yeterli cevabı veren de yine Mahsum yoldaştı. Onun pratiği "nasıl güçlü merkez olunur?" sorusuna gereken cevabı vermiş ve çözüm yolunu göstermiştir. Bu halen böyle bir çaba içinde olanların örnek alabilecekleri tek tutum ve tek ölçüttür.

O, Parti Önderliği'ne yardımcılığı lafla değil, gerçekten yük omuzlayarak yerine getirmiş; görevinin adamı olduğunu kanıtlamıştır. Partiye hep güç veren, onu sürekli rahatlatan kişiliği ile PKK'de şekillendirilmek istenilen militan tipin bir simgesi olmuştur. Tüm militanların ulaşmaları gereken ölçüleri o, yaşama dönüştürmeyi başarabilmiştir.

Mahsum yoldaş, Parti ahlakını temsil etmede, önderlik ve militanlık iddiasındaki her arkadaşın örnek alacağı bir mücadele yaşamı sergilemiştir. Yoldaşlarına karşı daima saygılı ve geliştirici olmuş, temel konulardaki uzlaşmasızlık ve kararlılığı yanında, hata ve yetmezliklerle mücadelede olumsuzluğa malzeme sunmayan, sekterlikten uzak, son derece olgun ve yapıcı, örnek bir tutum sergilemiştir. En zor koşullarda bile Parti yaşamını zengin ve coşkulu kılmış, gelişmede sınır tanımayan kişiliği her türlü bunalım teorisini ve bunu temsil eden yapıların kofluğunu ortaya koymuştu. Bu kişilik, kararlılık, yetenek ve özgüç unsurunun bizde sonsuz bir gelişme gösterebileceğini ispatlamıştır.

Askeri sanatı derin bir biçimde özümseyip uyguladı

Mahsum yoldaşın askeri alandaki başarıları parti çizgisinin doğru uygulanmasının her türlü başarının anası olduğu gerçeğinin yaşamda, pratikte ve eylemde en dolaysız kanıtıdır.

Mücadelenin her alanına olduğu gibi onun bu alana el atışı da, derin bir kavrayış ve soylu bir emek temelinde olmuştur. Mücadelemizin askeri alanına ilişkin teorik, örgütsel ve eylemsel çabaları, 15 Ağustos Atılımı ve en son olarak da 1986 Bahar Taaruzu'nda doruğuna ulaştı. Askeri çizgiyi ve askeri sanatı derin bir biçimde özümseyip uyguladı ve yine aynı özle uygulattı.

Şüphe yok ki böylesi bir yaşam, PKK'nin bir doruğu, temel bir ölçütü olarak görülmek ve bir emir olarak uygulanmak zorundadır. Eğer PKK'de derinleşmek isteniyorsa, onun bu özellikleri gereği gibi özümsenmeli ve uygulanmalıdır.

Böylesi bir kahramana sahip olmak başlı başına bir değerdir. İleride bu konuda çok daha fazla şeyler söylenecek, diğer direniş şehitlerimiz gibi bu şehidimizin anlamı da yerli yerine konulacaktır. Ama ana hatları ile dahi belirtildiğinde görülmektedir ki Mahsum yoldaş, Partinin teorik ve pratik gelişiminde sadece bir kilometre taşı değil, birkaç kilometre taşı olabilen, bu gücü gösterebilen bir yoldaştır. Parti ve ulusal direniş tarihini her atılımda önemli bir evreye ulaştıran, bunu yaparken de cesaret, fedakarlık, alçak gönüllülük, olgunluk, gençlik, esneklik, kararlılık gibi Parti yaşamımızın tüm özelliklerini kişiliğinde temsil eden bir değerdi. PKK ile yürümek ve onunla büyümek isteyen herkes ve özellikle de onu tanıyanlar, bu kişiliği mutlaka çok iyi kavramalı, onu kendilerinde duymalı ve tüm hücrelerine kadar sindirmelidirler.

"Halkımız şimdi yeni tip evlatlarla karşı karşıyadır. Bunlar yalnız bir aileye değil, bütün bir halka ve ulusa, giderek tüm ilerici insanlığa mensup olan evlatlardır. Halkımız, bu yeni evlatlarını iyi tanımalı ve anlamalı; onları kendi evlatlarının da üzerinde tutarak bağrına basmalıdır. Onlara kendi çocuklarını katmakta tereddüt etmemeli, yeterli olmayan eski evlat anlayışını bu yüceliğe, bilince ve kavrayışa mutlaka dönüştürmelidir."

Parti ve halk ona olan borcunu Agitleşerek ödeyecektir

Tüm bunları belirtirken bir kişiye çok fazla rol ve anlam atfettiğimiz sanılmamalıdır. PKK'nin bağrında böylesi değerler yetişmiştir ve yetişmeye devam etmektedir. Şüphesiz ki onun bu yüksek kişiliğini şekillendiren en büyük eylemi ile birlikte direniş tarihimize mal eden, tanrı vergisi özellikler veya gaipten bir el değildir. O, doğru bir siyasal çizginin ve onun önderlik ettiği direnmeci bir pratiğin eseridir. Söz konusu olan, olağanüstü bir kişilik veya özelliklerden çok, Parti çizgisinin doğru yorumu ve hayata geçirilmesi ile adım adım yaratılmış ve biçimlendirilmiş çelikten bir yapıdır.

Evet, PKK'de kendisini kanıtlamış böylesi başka kişilikler de vardır dedik. 1985'in 21 Mayıs'ında kaybettiğimiz Sabri Gözübüyük yoldaşımız da bu kahramanlardan biridir. O'nu yitirdiğimizde bir Yunan gazetesinde, hakkında, "bir halkı küçük yüreğine sığdıran adam" diye yazıldı. Bu, bir gazetecinin, daha önce onunla yapmış olduğu çok kısa bir görüşmeden edindiği bir izlenimdi. Küçük bir görüşme ama büyük bir tanım!.. İşte PKK'de şekillenen büyük kişiliklerin gerçeği buydu.

Parti ve halk Agit yoldaşı hep saygı ve sevgi ile anacak; ona olan vefa borcunu Agitleşerek ödeyecektir.

Halkımız evlatlarını çok sever ve onlara çok düşkündür. Toplumun en geçerli kurumu olan ailesi ve onun en değerli öğesi olan çocukları üzerine adeta titrer; kendisine çok az şey sunan geri bir ulusal ve toplumsal yapıda halkımız, evlatlarına, onları geleceğe bağlayan tek bağ gözüyle bakar. Bunun için de onları iyi bir biçimde yetiştirmek ister. Çocukları için mutlaka bir şeyler yapmak halkımızın yaşamının tek gayesi gibidir. Anlayışla ve saygıyla karşılanması ama asla yeterli görülmemesi gereken bir durumdur bu. Halkımız, evlatlarını yetiştirmeli, büyütmeli, onları sevgi, saygı ve bilinçle donatmalıdır. Ama asla bununla yetinmemelidir.

Ülkemiz, tarihsel bir dönemin, bir büyük devrimin mahşerini yaşıyor. Burada değerler yücelmek, bu mahşerin gereklerini karşılayacak kadar büyümek zorundadır. Halkımız şimdi yeni tip evlatlarla karşı karşıyadır. Bunlar yalnız bir aileye değil, bütün bir halka ve ulusa, giderek tüm ilerici insanlığa mensup olan evlatlardır. Halkımız, bu yeni evlatlarını iyi tanımalı ve anlamalı; onları kendi evlatlarının da üzerinde tutarak bağrına basmalıdır. Onlara kendi çocuklarını katmakta tereddüt etmemeli, yeterli olmayan eski evlat anlayışını bu yüceliğe, bilince ve kavrayışa mutlaka dönüştürmelidir. Halkımız, en büyük sevgiyi, ona olan bağlılığını şehadetiyle kanıtlamış olan bu yeni evlatlarına vermelidir. Şiirini ve ezgisini bundan böyle onlar için dile getirmeli, adlarını yeni doğan evlatlarına vererek nesiller boyu yaşatmalıdır. Onların tüm özelliklerini yeni yetiştirdiği kuşağa, bir okul terbiyesi biçiminde mal etmelidir. Artık bütün büyük vatanseverler ve insanlık değeri onların adlarını ve benliklerini kattıkları bu okullardan yetişecektir. Kürdistan'ın oğulları ve kızları bu temelde milyonların yüreği ve beyni olmasını bilecektir. Halkımız, bundan böyle her gün birkaç kuruş peşinde yitirdiği evlat acılarını değil, ulusal kurtuluş mücadelesinde her gün daha fazla büyüyen soylu evlatlara sahip olmanın gururunu duyacaktır.

Evet, o, öz evlatlarını böyle bir gelişim yoluna sokarak şehitlere olan vefa borcunu mutlaka ödeyecektir. Bunun için zorlanma ne kelime? O, bunu en büyük gönüllülük ve içtenlikle yapmak zorundadır. Yüzyılların utancından sıyrılmak ve insanlık alemi içinde onurlu bir yer edinmek başka türlü nasıl mümkün olabilir?

Halkımız, bu kahraman evlatlarının kendisi için yaptığı büyük hizmetlerin bilincindedir. Onların kendisine layık değerler olduğunu, yaşamlarının kendi yaşamı, taşıdıkları ahlakın kendi ahlakı olduğunu görmekte ve bilmektedir.

Artık hiçbir güç bu değerleri halkımızın elinden söküp alamaz.

Bu direniş şehitleriyle halkımız, şimdi her geçen gün yenilenen ve gelişen bir halk olma gerçeğini yaşamaktadır. Bu nedenle halkımız, öncülere kendilerine geldiklerinde, onları yeni ahlakın ve yaşamın temsilcileri olarak bağrına basmakta tereddüt etmemektedir ve etmeyecektir de.

Düşman tüm imkanlarını kullanarak halkımızı öncüsünden uzaklaştırmaya çalışmakta, onun sesini duymaması, çağrı ve emirlerine uymaması için her türlü yönteme başvurmaktadır. Ama hayır! Artık gelinen noktada halkımız bin parçaya bölünse bile bu alçaklığı kabul etmeyecek; özgürlük şehitlerinin çağrılarını bir emir olarak uygulayacaktır. Çünkü o, aydınlık geleceğe ancak şehitlerin anısına dayanarak, onların gerdiği köprülerden geçerek ulaşabilecektir.

PKK kanla çizilen gelişmeyi esas almaktadır

Direniş şehitlerimizin anıları, tüm özellikleri, davranışları ve sözleri, Partimizin ve hareketimizin bütün mensuplarınca bir çağrı, emir ve talimat olarak anlaşılmak ve hayata geçirilmek zorundadır.

Daha ilk günden başlayarak direniş şehitlerinin omuzlarında yükselen Partimizin bu acılı ama soylu gelişimi, Agit yoldaşla birlikte zirveye ulaşmıştır. Bu, aynı zamanda Parti yaşamı ve ahlakının kendisi, onun tek geçerli yorumu ve uygulanması, ideolojisi ve pratiğinin doğrulanmasıdır. Bugün Partiye dayatılacak tek yaşam, mücadelemizin ve Parti binamızın köşe taşlarını oluşturan direniş şehitlerimizin yaşamıdır.

PKK'nin oluşumunu, onun teorik ve pratik birlikteliğini iç içe ören temel halkalar işte bu değerlerdir. PKK, herhangi bir gelişmeyi değil, kanla çizilen bir gelişmeyi esas almaktadır.

O, şehitlerin anısına bağlılıktan, öncünün daha ileri bir yaşamı sergilenmesi ve kendisinde aşama yapmasını anlamaktadır. Bu değerlerin sağ ya da sol, yetersiz ya da hatalı bir yorumu, en soysuz bir çıkışın ve yaşamın Partiye taşırılması anlamına gelir. Bu nedenle, öncülük safında bulunanların kendilerini, şehitlerin kanıtlanmış devrimci değerlerin bir bileşkesi haline getirmeleri zorunludur. Öncülerin, başta direniş şehitlerimize karşı ödemeleri gereken görevleri geçmişe göre artmıştır. Ama direniş kahramanlarının yarattığı kazanımlar nedeniyle, dayanılan zemin de geçmişle kıyaslanmayacak kadar güçlenmiştir. Her biri yolumuzu aydınlatan meşale olan bu değerlere sahip olduktan sonra, yürümek isteyenler için yol artık son derece aydınlanmış ve kolaylaşmıştır. Fakat bağımsızlık ve özgürlük yoluna çıkanlar, yürümek, hem de en devrimci tarzda yürümek zorundadırlar. Hareket sürekliliğini sağlamak ve çapını büyütmek için varılan aşamadan geriyi düşmemek şarttır.

Partimizin militan özelliklerini geliştirmek için bugün Partimiz içinde büyük bir savaş verilmektedir. En yakıcı sorunlarımızdan biri olarak kadro ve militanlarımızın taktik komutanlar haline gelmesini zorlaştıran birçok engel vardır. Halkımızın doğru kararlar alan, uygulayan ve sürekli çalışan bir komuta merkezine olan ihtiyacı ortadayken ve yine Parti Önderliğimiz bunun zorunluluğunu tüm yönleri ile ortaya koymuş ve Partimiz bunu bir karar düzeyine çıkarmış olmasına rağmen, Parti içinde erimemiş, sınıf temelleri, ideolojik ve politik düzeyleri farklı olan bir kısım öğelerin, içine girdikleri tutumlarla bilerek veya bilmeyerek bunu zorlaştırmaları söz konusudur. Oysa, bunca soylu mirası temel alan bir hareket içinde, değil bunların yaşanması, ona cesaret edilmesi bile kişiyi çok güç durumlara düşürmeye yeterlidir. O halde, böylesi durumlara düşmemek, düşülmesi halinde bile son vermek ve bu yüce şehitlerimizin kanlarına layık olmak bir emirdir.

Partimiz, önümüzdeki döneme hazırlanmak için içeride ve dışarıda yoğun bir çaba sarf etmektedir. Özellikle Parti içinde, geçmişini en üst düzeyde değerlendirmeye, hataları, sevapları, kazançları ve kayıpları ile bir kez daha iyice kavranmaya çalışmaktadır. İleride yeterince bilince çıkarıldığında daha iyi görülecektir ki, sayısız verilerle dolu olan bu geçmiş, geleceğimizin garantisidir. Ve arzulanan geleceğe ancak şehitlerimizin anılarına dayanılarak varılabilir.

Partimiz önümüzdeki dönemde bunları bir yaşam ilkesi olarak konferans ve kongre kararları ile Parti yasaları haline getirecek; şehitlerimizin yaşamları, direnişleri ve anılarını mücadelenin her alanında çözümleyici tek güç ve ölçüt olarak geliştirmeye devam edecektir.

Diğer şehitlerimizin olduğu gibi içinde bulunduğumuz direnme döneminin önderlerinden Mahsum yoldaşın yaşamı ve mücadelesi de bu konuda hayati derslerle doludur. 1980 ve özellikle 15 Ağustos sonrası direnişimizi yeterince ve doğru değerlendirebilmek, aynı biçimde gelecekte dayanılacak güç kaynaklarımızı ve yönelimlerimizi sağlıklı bir biçimde belirleyebilmek için

her şeyden önce pratikte kendini kanıtlamış değerlerimizi, şehitlerimizi doğru ve yeterli bir biçimde anlamak, yorumlamak zorunludur. Mahsum yoldaş, açık ki çok iyi anlamamız gerekenlerin başında gelmektedir.

Teoriyi yaratıcı biçimlere dönüştürmeyi başarmıştır

Her şeyden önce o, silahlı direnişimizin en önde gelen bir önderi ve kurmayıydı; onun bu alandaki faaliyetleri, son ana kadar geliştirmeye çalıştığı tüm devrimci faaliyetlerin başında geliyordu. Partinin silahlı kuvvetlerini oluşturma ve geliştirme çalışmaları gereğince Agit yoldaş, ellinin üstünde kişinin örgütlendirildiği bir birimi de komuta ediyor ve son aylarda sürekli bir savaş içerisinde geliştirmeye çalıştığı bu birim faaliyetleri ile silahlı direniş pratiğini derinleştirmeye çalışıyordu. Ortaya çıkan gelişmeler ve yaratılan kazanımlar, bu pratiğin gücünü ve doğruluğunu kanıtlamıştır. Bundan sonra yapılması gerekenler, bu kanıtlanmış pratiğin kendisi tarafından ortaya konulmaktadır; Kürdistan'daki devrimci savaş birlikleri artık, sayıları ellinin üzerinde seyretmesi gereken bölük seviyesindeki partizan birlikler halinde ülkede adım adım geliştirilmek ve yaygınlaştırılmak zorundadır. Bu, yürüttüğümüz devrimci savaşın gerçeklerinin dayattığı bir zorunluluk olduğu kadar, Agit yoldaşın bir emri ve onun anısına bağlılığın bir gereğidir. Kendi yaşamı ve pratiğinde bunu gerçekleştirmiş bir önderin anısına başka türlü cevap verilemez.

İkinci olarak Agit yoldaş, savaşımızın içinde gerçekleştirdiği büyük zorlukları ve olumsuzlukları tam bir cesaret ve engin coşku kaynağına dönüştürmeyi başarmıştı. Onun kendi pratiğinde, gücünü ve geliştirici özelliğini kanıtladığı bu savaş üslubu, önderlik iddiasındaki tüm devrimci kadrolar için vazgeçilmez önemdedir ve mutlak suretle kazandıran bu üslubu kendilerine mal etmeleri gerekir. Yoldaşlarına saygı ve sevgiyle dolu, onlara sürekli cesaret veren ve coşturan bir önderlik, en büyük ilerletici öğedir. O halde, devrimci yaşamı kendi şahsında bu kadar çekici kılmış olan Agit yoldaşımızın anısı, bu konuda da gereği mutlaka yerine getirilmesi gereken bir emir olarak anlaşılmalıdır.

Üçüncü olarak Agit yoldaş, teoriyi hayatın gerçeklerine uygun olarak yorumlamayı, onu yaratıcı biçimlere dönüştürmeyi başarmış bir yoldaştır.

Saflarımızda bulunan herkes ülkemizi ve halkımızı onun gibi sevmelidir

Son yazılarında açıkça görülebildiği gibi Agit yoldaş, Kürdistan devriminin gelişimine uygun olarak kendi gelişimini de adım adım yaratmış ve gereken yetkinleşmeyi sağlamıştır. Bir başka deyişle o, teori ve pratiği en anlamlı bir biçimde birleştirebilen Önderliğin seçkin bir temsilcisidir.

Önderlik iddiasında bulunanların, Onun şahsında görmeleri ve kendilerinde de somutlaştırmaları gereken en temel özelliklerden biri de budur. Teori ve pratiğin doğru birliği, kaynaştırılması, onun sağ ve sol yorumlardan kurtarılması ve bütün bunlarda derinleşme olmaksızın, devrimciliğe, önder niteliklere ve başarılı faaliyetlere ulaşmak olanaksızdır. O nedenle, bütün Partililerin, Agit yoldaşın başarıyla temsil ettiği bu özelliği kendilerinde yaratmayı ve yetkinleşmeyi bir emir olarak anlamaları zorunludur.

Dördüncü olarak, Partiyi koruma, provokatif ve tasfiyeci çabalara karşı tutum konularında da Agit yoldaş, yine en kararlı, ezici ve sonuç alıcı bir pratik sergilemiştir. Agit yoldaş, hangi zeminde ve hangi düzeyde ortaya çıkarsa çıksın tasfiyeci, bozguncu ve yıkıcı faaliyetlere karşı anında tavır koymakta tereddüt etmemiş; bunu kararlılıkla uygulayabilmiştir. Elbette ki, Partimizin tüm kadroları da bu özelliklerle savaşmalı, düşmana ve yıkıcı çabalara karşı sonuç almada onun temsil ettiği kararlılık ve yetkinliği kendilerinde yaratmayı başarabilmelidirler.

Agit yoldaşta somutlaşan diğer bir özellik, Kürdistan koşullarında gerçek anlamı ile sahip olunması, derinleşmesi ve yüceltilmesi gereken en temel özelliklerden biri olan büyük yurtseverliktir.

1985 Newroz'unda kaleme aldığı anı yazısı, onun bu yanını çok etkileyici bir biçimde dile getirmektedir. Ama onun derin ve soylu yurtseverliği kendini en çok Kürdistan'ın bağrına ve halkımızın kollarına düştüğü an ortaya koydu. Sömürgeci cellatların öldüğünü belgelemek için yayınladıkları resimleri, onun kutsal Kürdistan topraklarını kucaklayışındaki sıcaklığı belgelemekte, son tarihsel eyleminden duyduğu huzur ve rahatı sergilemekte, ülke ve halk uğruna şehadetin en anlamlı çağrısını yapmaktadır.

Evet, saflarımızda bulunan herkes, ülkemiz ve halkımızı onun gibi sevmeli ve değerlerimize onun gibi bağlı olmalıdır. Bu, onun anısına bağlılığın en temel koşuludur.

Biz bugünkü direniş gücümüze temelde onların çabaları, gösterdikleri fedakarlık, cesaret ve hayatlarını feda etmeleri pahasına ulaştık. Halkımız, bugün yine onların sayesinde adım adım çağımızda ad yapacak bir direnişçi konuma gelmiş, büyük ilerleme göstermiştir. O halde bu kazanımların değeri çok iyi bilinmek zorundadır.

Parti ailemizin, Kürt halkının bu en seçkin evlatlarını yüreklerimizin derinlerine gömecek, aydınlık bilincimizde daima tüm yaşamımız süresince canlı tutacağız.

Onlarla düşünecek, onlarla duyacağız. Böylece onları, her an, her saat mücadelemiz ve büyük geleceğimiz içinde yaşatacağız. Bugün direniş savaşımızın gelip dayandığı taktik hat olan halkımızın cephe içinde örgütlenmesi, gerilla ordusu içinde savaştırılması görevini, ülkeye, halka ve devrime bağlılığın bir gereği olarak da yerine getirmek sorumluluğu ile karşı karşıyayız.

Bu bilinçle yürütülen hazırlıklar, ordu örgütlemesinin yaratılması yönünde hızla ilerlemekte; halkımızın kendi öz örgütü ile bütünleşmesi için çeşitli tedbirler de içinde olmak üzere, gerekli araç ve yöntemler geliştirilmektedir. Gerilla ordusunun yaratılmasını gündemine koymuş olan Partimiz, bunu, Parti çekirdekleri etrafında örülecek bir ulusal direniş cephesi ile iç içe yaratma çabalarını yoğunlaştırmış bulunmaktadır. Bütün partililer, aynı zamanda büyük şehitlerimizin vasiyetlerinin de yerine getirilmesi olan bu görevin gereğini mutlaka yapacak, bunun bilinç ve sorumluluğu ile dopdolu yaşayacaklardır.

Partimizin, önümüzdeki dönemde gerçekleşecek konferans ve kongresi, ulusal kurtuluş cephesinin örgütsel inşasının yükseltilmesi için gerekli çalışmaları yapacak, kurumlaşmanın tedbirlerini geliştirecektir. Önümüzdeki dönem, bu görevleri gerçekleştirmek bakımından en verimli biçimde değerlendirilecektir.

Halkımızın silahlı kuvvetlerinin de yine bu esaslar dahilinde daha ileri bir örgütlenmesi ve eğitimi için gereken planlamalar yapılacak, doğru ve yeterli bir uygulama için gerekli araçlar şimdiden hazırlanacaktır.

Örgütsel inşayı hızla tırmandıracağız

Parti faaliyetlerinin böylesine esaslı temellerde gelişimine paralel olarak, ittifaklar meselesinde de olumlu ve ciddi gelişmelerin sağlanacağı kesindir. Önümüzdeki dönem gelişmelerinin beklenen doğrultusu içinde, içte cephe temelinde ittifaklar gelişirken, dışta da her zamankinden daha özgür ve bağımsız koşullarda dost ilişkiler oluşturulmaya ve derinleştirilmeye devam edilecektir. Partimiz, bu yönlü gelişimini sürdürürken, kendi iç örgütlenmesini de asla ihmal etmeyecektir. Direniş şehitlerinin kaybını karşılamak için daha fazla kadro eğiterek, mücadeleyi ileri boyutlarda göğüsleyebilecek yeni kadro adayları oluşturup hazırlayarak örgütsel inşasını hızla tırmandırmaya devam edecektir. Partimiz bunu her türlü bozgunculuk, sağ ve sol sapma ile mücadele temelinde gerçekleştirecek; çizginin örgütlenmesini, güçlü bir denetim ve uygulama ile güçlendirerek yürütecektir.

Halkımızın ezici çoğunluğu tarafından onaylanan ulusal kurtuluştaki önderlik rolü her zamankinden daha fazla açığa çıkmış olan Partimiz, işbirlikçi-reformist akımların teşhir ve tecritini daha da geliştirecek, devrimciliğe yakınlık gösterenleri direniş saflarına katmak için gerekli tüm tedbirleri alacaktır.

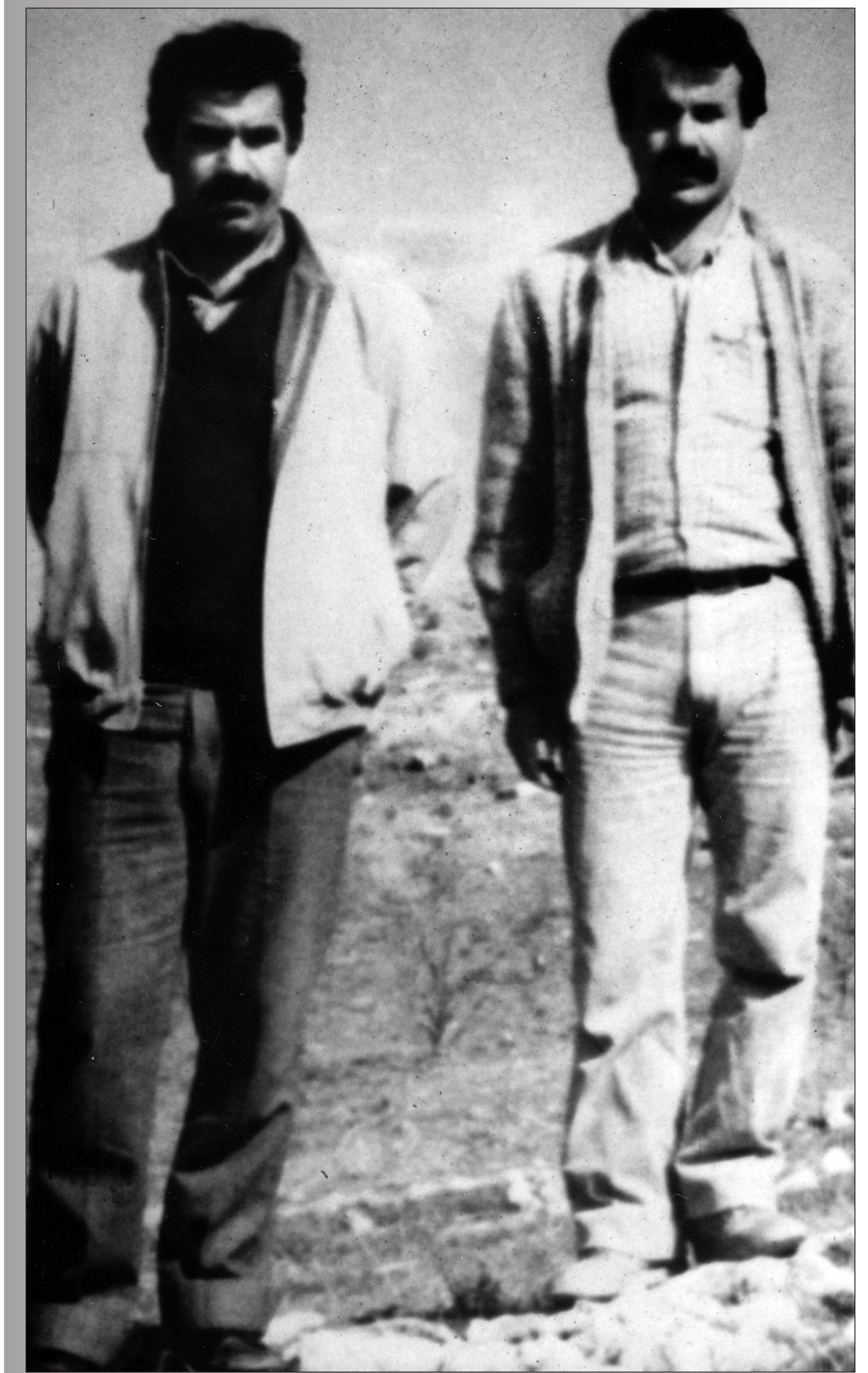
Altından kalkılamayacak aşırı çıkışlardan mümkün olduğu kadar kaçınılacak ama Partimizin bugünkü pratik gelişmesinin gerisinde olmayan, onu özümseyen ve Partiye egemen kılan bir pratik hat esas alınacaktır.

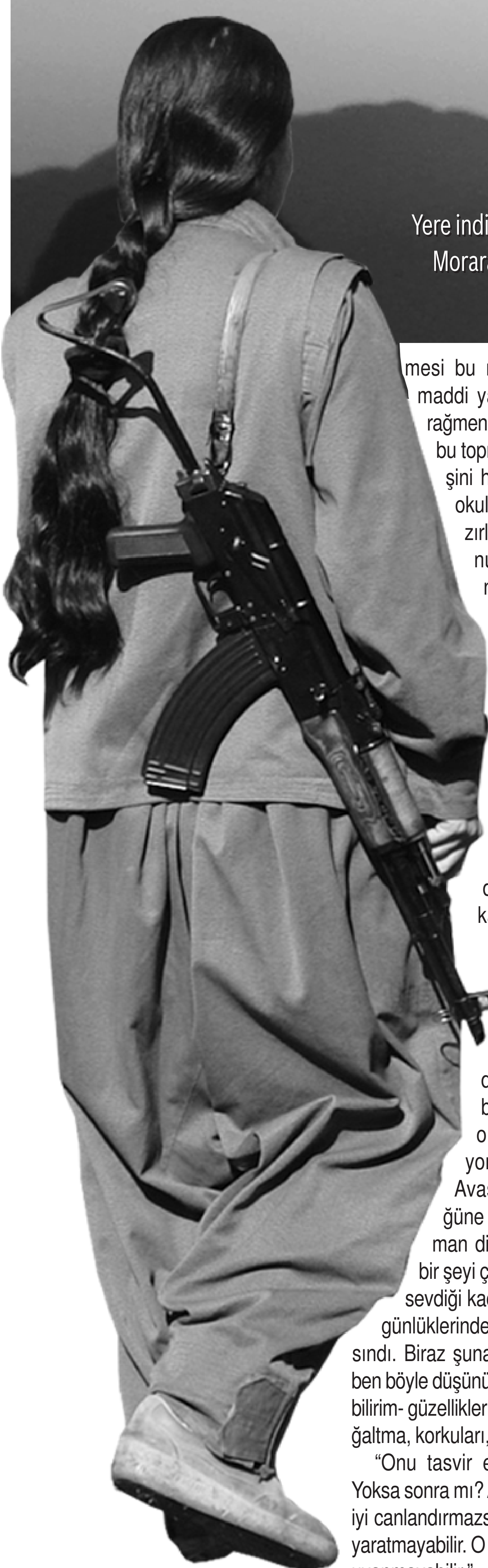
İşte, direniş şehitlerimizin anılarına ancak böylesi dönüşüm ve gelişmeler sağlanarak ve yine ancak PKK-ERNK-HRK silahları en güçlü bir biçimde konuşturularak karşılık verilebileceği artık tam bir kesinlik kazanmıştır. Bunun derin bilinci ve sorumluluğu ile hareket eden tüm partililer, omuzlamış bulundukları görevleri mutlaka başarı ile yerine getirecek, direniş şehitlerimizin yaşamlarını kendi yaşam ve pratiklerinde bir emir olarak uygulayacaklardır.

En başta Parti Önderliğimiz olmak üzere tüm PKK yapısı, Agit yoldaşın şahsında somutlaşan bu emredici özellikleri bütün Partiye egemen kılmak, bunu cephe ve ordu silahlarıyla tüm halkımıza mal etmek ve şehitlerimizin uğrunda değerli yaşamlarını feda ettikleri ulusal kurtuluş davamızı her ne pahasına olursa olsun zafere götürmek için hiçbir engel tanınmayacağı yolundaki andımızı bir kez daha yinelemeyi, başta Agit yoldaş olmak üzere, tüm direniş şehitlerimizin anılarına bağlılığın bir gereği olarak görmektedir.

1982 Newrozu'nda Mazlum yoldaşın anısına karşı söylediğimiz bağlılık andının gereğini esas alan ona, görkemli pratiği ve direnişiyle cevap veren ve bunu 1986 Newrozu'nda doruğa ulaştıran Agit yoldaşa, yine öyle bir antla seslenir ve anısının gereğini mutlaka yerine getireceğimize dair söz veririz.

O, her zaman ulusal direniş mücadelemizin kahramanlık döneminin sembolü olarak anılacaktır!

Nehrin Kızı

Yere indirdiğimizde kefiyeyi yüzünden hafifçe çektim. Gökmavisi gözleri açıktı. Kirpikleri bu doğal güzelliği koruyormuşçasına onları çevrelemişti. Moraran dudaklarının kenarında bir damla kan pıhtılaşıp kalmıştı. Mendilimle yüzünü sildim. Gözlerini ne kadar da kapatmaya çalıştıysam da kapanmadı. Yaşama gözleri kapanmıyordu. Dos-doğru bana bakmaktaydı; buğulanmış gözlerime.

Şimdiye kadar öyle bir insanı gördüğümü hatırlamıyorum. Hala yaldızlı saç telleri parmaklarıma yapışıp kalmışçasına, her an elimi yokluyorum. Onu düşündükçe, sanki yaşamın önemli bir parçası eksikmiş gibi ağır aksak yürüyormuşçasına, yüreğim ölgün bir ritimle çarpıyor, hüzne bulanmış sözcükleri yan yana dizerek anlamlar vermeye çalışıyorum. İnsanın acı şeyleri anması kadar kötü bir şey var mıdır acaba? Acı çektikçe önüme merdivenler dökülüp çıkmam için beni müthiş zorluyor. Nereye çıktığını ben de bilmiyorum. Ama o içimde sözcüklerin bir türlü doyuramadığı yeri nasıl olur da ifade edebilirdim. O olaydan sonra bir yere gittiğimde, onun geleceğe olan özlemleri gözümde canlanıyor. Ondan önce yürüyor, dehşet içinde duvarlara çarparak yalpalaya yalpalaya bir ağacın gölgesine düşüveriyordum. Özlemleri artık yorulmuş, soluk soluğa hep arkada yürüyordu. Sanki görünmeyen ellerini, sıcak bir çatışma sırasında, mevziden bana uzatmış, onları ileri taşımamı istiyordu. Eşitsizliğin gizli tortusunu taşıyan topluma karşı yine Kürtler için herkesin söylemeye cesaret edemediği, görüp de görmezlikten geldiği ya da duyumsayamadığı bunca sahtekarlıklara, eşitsizliklere karşı savaşımı ta Avrupa illerinde başlamış ve yaşına rağmen bu çabası şaşılacak düzeydeydi. Avrupa'nın suni ve karton yaşamını değil de, kır yaşamının görkemli doğasını seçmesi bu nedenleydi. Rahat bir maddi yaşam içinde olmasına rağmen, ilk insan maneviyatının bu topraklarda sessiz bekleyişini hissedebilmişti. Kampın okul panosunu beraber hazırladığımızdan, bazen konuşabiliyorduk. Şu konuşmasını gözlerime asılmış gibi hiç unutamıyorum: "Avaşin'i ve onun yeşil-maviliğini o kadar çok seviyorum ki...bütün sularını öpesim geliyor. Ama sevdiğim kadar da ondan korkuyorum. Bazen şöyle düşünüyorum; ona sevgim, ondan korktuğumdan mı kaynaklanıyor acaba?" Bu şaşılacak soru karşısında hepimiz susuyor, yanıt bulamadığımızdan silahlarımızla oynuyorduk. Tek tek yüzümüze bakıp yanıt alamayınca o da konuşmasını bitiriyor ama mavi gözlerini Avaşin'in sütbeyaz köpüğüne çeviriyordu. İşte o zaman dikkatimi çekmişti; insan bir şeyi çok sevsindi hem de çok sevdiği kadar da korksundu. Ama günlüklerinde sadece sevgisini yazsındı. Biraz şuna benziyor -en azından ben böyle düşünüyorum, yanılıyor da olabilirim- güzellikleri görebilme ve onları çoğaltma, korkuları, çirkinlikleri yok etme....

"Onu tasvir etmemi mi istiyorsun? Yoksa sonra mı? Anlatıcı tarif edilen kişiyi iyi canlandırmazsa insanın üzerinde etki yaratmayabilir. O zaman yazma isteminiz uyanmayabilir."

Yaşamım boyunca unutamayacağım ve benliğime kalın çizgilerle düşen, çıkmayan, beni mateme büründüren o gündü. İçinde bulunduğum dört kişilik grup herkesten önce yola çıkacaktı. Böylece biz önceden yetişip hazırlık yapacağız, onlar yetiştikleri gibi hazırladığımız yükleri sırtlayıp, zaman kaybetmeden geri dönecektik. Evimizi sırtımızda taşıdığımızdan fazla almayacaktık. Sadece evlerimize sığdırabileceğimiz kadar alacaktık. Bu yoldan her geçtiğimizde -patika Avaşin'in dar kıyılarından geçiyordu- önümüzü kesen tatlı su pınarından içmeden geçmezdik. Çok ilginç bir pınardı. Onun arınmış suyunda yaşam bulan açık yeşil yosunlar, Avaşin'in iki üç adım yukarısından bakan bir kayalıkta birbirine kıvrılmış, asılı kalmıştı. Sanki Avaşin'in yeşil-maviliğinden tüten buharları solumak için uzanıp kalmıştı. Ve dağın kalbinden süzülen su, bu küçük orman kırıntılarını ıslatarak aralarından geçip tatlı bir tebessüm uyandıran minik bir şelale görünümünde, kristal taneciklerini Avaşin'e serpiyordu. Bütün bunları birileri özenerek bir düzene koymuş gibi her şey yolunu şaşırmadan, görevlerini aksatmadan yapıyordu.

Çiçek kendinden emin sırtını toprağa dayamıştı

O, birkaç kadın arkadaşıyla -erkekler biraz ötedeydi- oturmuş, biraz sonra çıkacağı yolculuk öncesi dinleniyordu. Yine her zamanki inceliği ile doğadan konuşuyordu. Söz konusu olan pınardı. Her konuşması bittiğinde sırtını dayadığı çantası ile hafif doğrulup pınarın ağzına ilişmiş, korkunç soğuğa rağmen donmadan dayanabilen çiçeğe baktığını fark ettim. Çiçek kendinden emin sırtını toprağa dayamıştı. Topraktan az yükselse; acımasız bir fırtına, onu kökünden koparıp götürecekmiş gibi. Açık sarı rengi ile yeşil yaprakları üzerinde daha hoş görünüyordu. Koparmaya kıyamadı, eğilip kokladı. İnsanı uzaklara sürükleyen ilginç bir koku almıştı.(Yanındakilere öyle söyledi) Her ne kadar da bir avuç toprağa zincirlenmiş ve esirse, ona can veren topraktı. Ondan ayrılamazdı. Böyle ilginç sözleri nasıl buluyor hala anlayamadım. Ben de yazmaya merak sardığımdan, ilgimi uyandıracak ne buluyorsam, tutanak tutar gibi, yanımdaki deftere tüm ayrıntıları olmasa da üzerime çöken etkisini yazıyordum. Derin duyguları uyandıracak, bir şey bulamıyordum nedense. Bu dünyamın tek renkliliğinden de kaynaklanıyor olabilirdi. Oysa onun renkli ve zengin bir dünyasının olduğunu görebiliyorduk. Gittiği her yerde insanları etrafına toplayacak merakta bir şeyler buluyordu. Ondan ayrılırken bile onun bulacağı veya söyleyeceği şeyleri bir daha duyamama ihtimaline üzüldüm. Ama ne de olsa aynı kamptaydık. Daha çok konuşup tartışacaktık. Otuza yakın kadın erkek arkadaşlarımın patikadaki oturuşlarına son kez dönüp baktım; birbirleriyle olan konuşmaları, dar vadide sıkışıp boğuluyordu. Herkes bu soğuk dağ ikliminde sıcak bir yere sahipti şüphesiz.

Nehir, kış aylarında yoluna topladığı yağmur ve kar sularıyla kabarıyordu. Bu mevsimde suyu geçmek, tehlikeleri göze almaktı, çünkü daha önce suya kapılıp yaşamını yitiren arkadaşlar da varmış.

Karşı kıyıya geçmenin iki yolu vardı. İlki nehir yatağının genişlediği yerde suyu kesip bir çeşit merdiven halatla yukarıdaki patikaya ulaşmak, ikincisi ise içlastikler üzerine konulmuş sacdan yapılmış sal. Her ne kadar derme çatma da olsa önceden birinci yolla karşıya geçmiş arkadaşlar bağladıkları halatla elli metrelik tehlikeli ve dar yataktan salı geçirirdi. Burayı geçtin mi tehlike biter. Acelemiz olduğundan birinci yoldan suyu kestik.

Bir şahit utancıyla onunla gitmeyi istedim

Mağaradaki erzaklardan yükleri hazırlayıp bekledik. Aradan yarım saat geçtiği halde, kimse gelmedi. Oysa çeyrek saatlik bir uzaklıktaydık. Merakımızdan tek tek gidip bakmaya başladık. Ama giden sanki vardığı yerde bir şeye yapışıp kalıyor, geri dönmek istediğinde ise bu tuzaktan kurtulamıyordu. Yalnız kaldığımdan gidip bakmanın iyi olacağını düşündüm. Önemli bir şey olmasa, üç kişiden hiç olmasa biri dönerdi. En az yürüdüğüm patika kadar eğri-büğrü düşünceler kafamda karışıp durmaktaydı. Bu tür vakalara yeni olduğumdan, içime bir kurt düşmüştü; her durup soluklandığımda içimde bir parça yutuyormuş gibi. Zaten sabırsız olduğumdan çabuk heyecanlanan birisiyim de. Yılan düğümüne dönen gidişlerin akıbeti beni daha da heyecanlandırdı. Hemen patikanın kenarına atılmış bir çanta, merakımı büsbütün çoğalttı. Eğer olağanüstü bir şey olmasaydı çantasını bir kenara atıp gitmezdi. Önemli bir şeylerin olduğunun ipuçları ortada, apaçıktı. Ne olduysa Avaşin'in kenarında bekleyen büyük kayalıklara çıktığımda oldu. Bu saate güneş, dar yatağa vuruyor bütün sıcaklığı ile buz gibi suyu ısıtmaya çalışıyordu. Tam bu sırada, yeşil-mavilik içinde bir nesne belirdi. Ağardığını gördüm ve oturdum. Ayrıntıları netleştikçe üzerime inanılmaz bir etki salıyordu. Beyaz bir çehrenin simetrisi dalgalanmaktaydı. Bir düşteymiş gibi her şey durgun, unutulmaya açık ve öyle ağırdıki gördüklerimi tekrarlamam imkansızdı. Görmekte olduğum resim -çünkü ilkin öyle sanıyordum- titrek dalgalara yıldızların kesik ışıması gibi vurdukça, yansıması parça parça onlara katılıyor, son bir çırpınışla nehir kıyısını, ıslak kayalıkları yalıyordu. Ama çehrenin aslı değişmiyordu. Kusursuz güneş ışınları bir perde gibi yeşil-maviliğin dibinde yosunsu kayalıklara varmadan bakireliğine son veriyordu. Çünkü bu muhteşem insanın karbeyazı yüzüne can veriyor, saçlarına altın suyuna batırılmış bir renk katıyordu. Dipteki akıntılar vurdukça saydamlık içinde hafif kalkıyor; su saçlarını tarazlayıp tekrar aynı hafiflikte eski yerine iniyor ama saçları su yüzeyinde kalıyordu. Terlemiş gibi bir hali vardı. Bütün cansız çırpınmalarına rağmen yeri değişmiyor, su altında nefessiz duruyordu. Genç bir kızın yüzüydü ama kimdi çıkaramadım. Bu görüntüyü defalarca izledim. Kendi bedenimden çıkmış bir halde buruk bir şahit utancıyla onunla gitmeyi istedim. Ve yüreğim kederle kabardı. Ve şöyle düşündüm, Ruken'in dediği gibi; 'Güzellikler içinde korkular' da mı vardı? Ruken haklıydı. Güzel şeylerden korkmamız gerekiyordu.

Herkes çevreye ürküntü verecek kadar suskundu. Haksız kayıplara kimsenin tahammülü yoktu. Çünkü insanlarımız binbir acıyla büyütülüyor ve öyle gönderiliyor. Onları bir çırpıda doğaya teslim edemezdik, bu duyarsızlığımızaydı öfkemiz.

Birkaç arkadaş ağaçlardan sedye yaparken soğuk suyun etkisiyle kaskatı kesilmiş, üzerine kefiye örtülmüş arkadaşın olduğu tarafa baktım. Kim olduğunu bilemediğim halde örtüyü açıp yüzüne bakamadım. Cesaret edemedim doğrusu. Bizden kim eksik diye etrafımı yoklamaya çalıştım. Ama üzüntüden her şeyi karıştırır olmuştum. Birini hafızamda tutayım derken diğerini unutuyordum. Bir arkadaşa yaklaşıp olayın nasıl olduğunu öğrenmek istedim. O da anlattı; "İki kadın, iki erkek dört arkadaş sala binmişler ve dördü de ayaktaymış, normalde oturmaları gerekiyor ama onlar ayakta. Salı önüne çıkan kayadan kurtarmak için elindeki değnekle iteklemiş ve denge bozulmuş. Dördü de suya düşmüş. Üçü düştükleri gibi sala tutunmayı başarmışlar ama öbür kadın arkadaş sırt üstü düştüğünden başı saca değmiş, onun için dengesini yitirmiş. Bir defa su yüzeyine çıkmış, bu da ilk ve son çıkışı olmuş" dedi ve gözlerini boğulan arkadaşa doğru çevirdi.

Yine kimin olduğu konusunda soru sormayı akıl edemedim. Ama gözlerim kendiliğinden birileri eksikmiş gibi arkadaşları tarıyordu. Tuhaf bir düşünceye kapıldım; pınarın başında otururken herkes vardı, oysa şimdi birisi eksikti bizden. Pınarın eski canlılığı yoktu; Avaşin'in iki üç adım yukarısından gözyaşı döküyor gibi. Yosunlar ölmüş kadar kıpırtısızdı. Daha önce Ruken'in koparmaya kıyamadığı açık sarı çiçeği; Berfin'i kopardım. Berfin artık korkunç soğuğa direnmeyecekti. Boğulan arkadaşım için kopardım ama yine de Ruken çiçeği koparmış olduğumu görürse bana kızar. Ne yapayım? Kışın ortasında başka bir yerde çiçek bulamazdım.

Ayaklarım zincire vurulmuş gibi artık yürüyemedim

Sedye önümüzde, yalnızlık kadar sessiz bir yürüyüşle adımlarımız yere değmiyormuşçasına, bütün sesler bu olaya sebep olmuş gibi hepimiz inatçı bir suskunlukla yürüyorduk. Arada bir yorulanları değiştiriyorduk o kadar. Bunun dışında her şey bir hayalden çıkmışçasına büyülü görünüyordu. Ağaçlar şaşkın, gökyüzü üzerimize abanmış gibi yakındı. Sedyeyi taşıyanlardan biri ile değiştik. Sedyenin ağırlığı yüreğime çöken ağırlıktan hafifti. Hala kim olduğu konusunda herhangi bir fikrim yoktu.

Çoğu kez böyle karışık zamanlarda insan düzenli düşünme gücünü kaybeder. Ve parça parça düşünür. Olayın öznesinden çok asıl şaşırtan olayın oluşuna ihtimal verilmeyişti. İyi niyetten de olabilir ya da tek düze düşünmekten.

'Ruken mi? Yoksa yanlış mı duydum' diye düşündüm. Ama ikinci defa ardımdan yürüyen kadın arkadaşların konuşmasından bunu duymuştum. Ayaklarım zincire vurulmuş gibi artık yürüyemedim. Gerçek gözlerimin önünde olduğu halde böyle bir insanın yokluğunu düşünemedim. Elimin tersi ile gerçekleri tersine çeviriyordum. İnsanın yüreğine dikenler açan 'Gerçek'; henüz on yedisinde güleç yüzlü bir kızın ölümü. Böyle gerçeği istemiyordum, belki aramıza döner diye. Yanılmıştım, birden bire başak sarısı saçları gözlerimde dalgalandı. Avaşin'in tarazladığı saç onundu demek, suya gömülü gördüğüm bütün kanı çekilmiş gibi karbeyazına dönen beyaz teniydi. Ruken'di, çok sevdiği Avaşin'e düşmüş ve bir daha su yüzüne çıkamamıştı. Avaşin'de yansılanan körpe güzellik onundu.

Yere indirdiğimizde kefiyeyi yüzünden hafifçe çektim. Gökmavisi gözleri açıktı. Kirpikleri bu doğal güzelliği koruyormuşçasına onları çevrelemişti. Moraran dudaklarının kenarında bir damla kan pıhtılaşıp kalmıştı. Mendilimle yüzünü sildim. Gözlerini ne kadar da kapatmaya çalıştıysam da kapanmadı. Yaşama gözleri kapanmıyordu. Dosdoğru bana bakmaktaydı; buğulanmış gözlerime.

Kopardığım Berfin çiçeğini göğsünün üstüne koydum. Şimdi dudaklarını kıpırdatıp bana kızacak sandım. "Neden çiçeği kopardın?" Ama Ruken kendi yerine bize kocaman ızdıraplı bir boşluğu bırakarak göçmüştü. En son saçlarını düzelttim. Arkadaşlar tören için battaniyeye sardılar. İşte o günden bu yana yaldızlı saç telleri parmaklarıma yapışıp kalmışçasına her an elimi yokluyorum.

"Bu kadar anlatabilirim, yazacak mısın?"

"Bilmiyorum."

"Eğer bir gün yazarsan soyadının da Malatya olduğunu unutma. Olay tarihi de doksan sekiz."

Newroz ateşi geleneği günümüzle buluşturan sönmeyen özgürlük meşalesidir

Newroz, kökeni tarihin derinliklerine ve toplumun özgürlük arayışlarına dayanan bir bayramdır. MÖ 612 yılında özgürlüğün cisimleşmesiyle sembolleşen Newroz Bayramı, o günden bugüne, 2626 yıllık geçmişiyle tarihin en eski bayramı haline gelmiştir. İçerdiği anlamı ve taşıdığı mesajı insanlığın özgürlük arayışlarından alan Newroz Bayramı, sönmeyen meşalesiyle özgürlük hayalleri gerçekleşene kadar da insanlığı aydınlatmaya, direnişin, kardeşliğin, barışın ve özgürlüğün sembolü ve bayramı olmaya devam edecektir.

Bayramlar ya da halkların tarihlerinde yer alan kutsal günler, taşıdıkları mesaj ve içerdikleri anlamla tanınır, anılır ve bilinirler. İçeriğinden toplumun geleceğini ve özgürlüğünü barındırmayan kutsal bir gün düşünülemez. Kutsal günlerin hükmettikleri zaman, taşıdıkları mesaj ve içerdikleri anlamla tarihselleşir, binlerce yıllık zamanda yer edinirler. Bir halkın can verdiği bir bayram, eğer geniş ve farklı halk kesimlerinin de kendilerini içinde buldukları ve sahiplendikleri bir gün haline gelmiş ise bilmek gerekir ki, o kutsal günün içerdiği anlam, sınırları ve zamanları aşan bir içerik ve özelliktedir. İbrahim Peygamber'in insan kurbanına dur diyen eylemi, nasıl ki insanı yücelten içeriğiyle binlerce yıldan bu yana aynı ruh ve maneviyatla kutlanıyorsa, belki de daha derin bir içerik ve anlama sahip olan Newroz Bayramı da, ilk günkü anlam ve içeriğinden bir şey yitirmeden kendisini günümüze kadar taşıyabilmiştir. Hegemonik sistemlerin halkların hafızalarından silip yok etme, özünden koparma istek ve çabalarına karşın, ruhuna bağlı kalınarak kutlanmasına devam ediliyor olması, taşıdığı ve kendisinde sembolleştirdiği özgürlük mesajıyla bağlantılıdır.

Newroz zulüm ve köleliğe karşı özgürlüğün taşıyıcısıdır

Newroz Bayramı Demirci Kawa-Zalim Dehak efsanevi anlatımıyla günümüze aktarılmıştır. Kişilikleşmemiş olsa da, efsanede dile gelen zulüm yaşanan gerçekliğin kendisi olmuştur. Efsanedir deyip basite almamak gerekir. Efsaneler her zaman gerçeğin farklı bir dille anlatımları olmuş, tarihsel olayları aktarmışlardır. Demirci Kawa-Zalim Dehak efsanesi de yaşanan tarihsel zamanın ve gerçekliğin anlatımıdır.

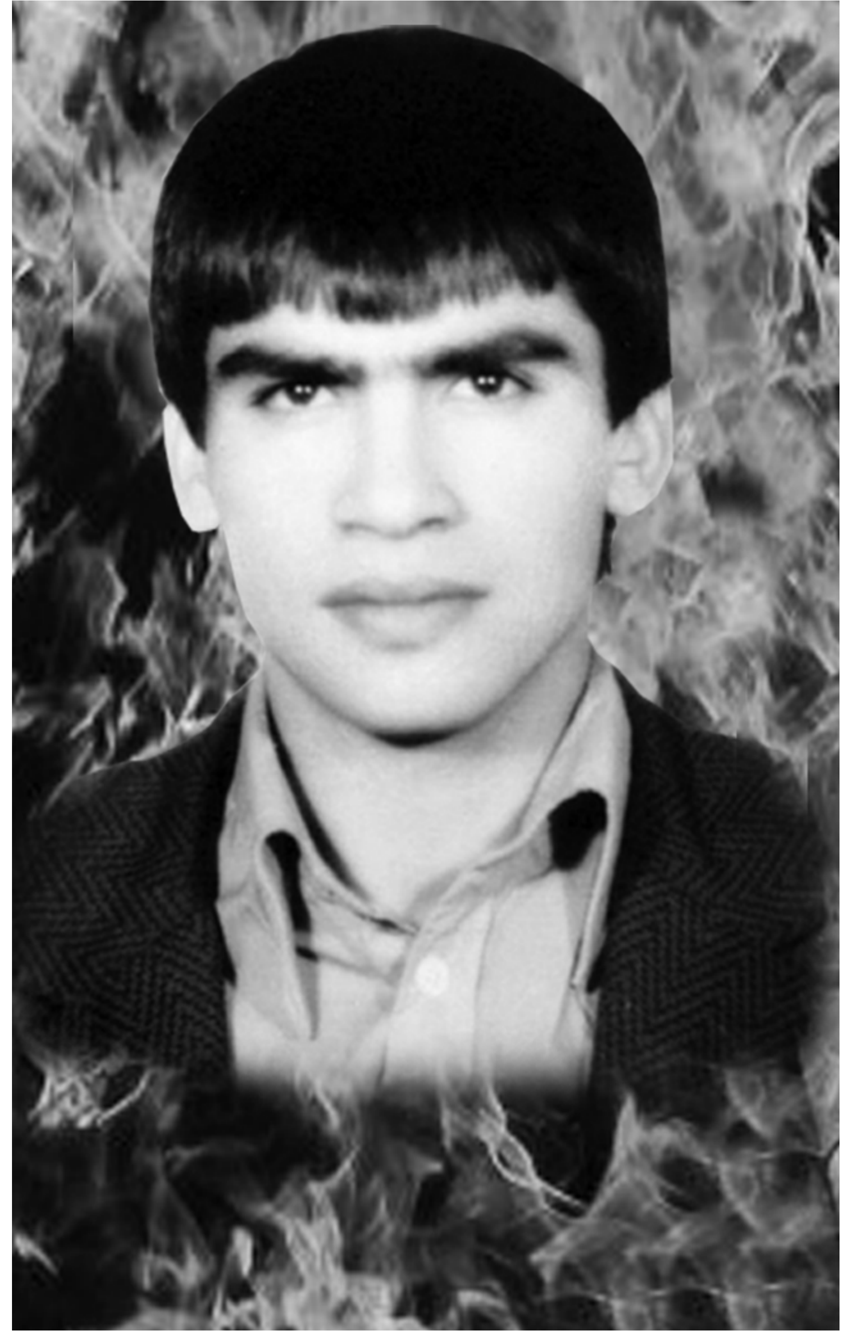
MÖ 7. yüzyıl efsanedeki Dehak'ı aratmayacak zalimliklerin Asur İmparatorluğu şahsında uygulandığı bir zamandır. Ortadoğu halklarının bu imparatorluğun zulmü altında inim inim inlediği bir dönemde, Newroz bu zulmün son bulduğu, zulmün kalesinin yerle bir olduğu ve tüm Ortadoğu halklarının özgürlüklerine ulaştıkları gün olmuştur. Başta ona ruh ve can veren Kürt halkı olmak üzere tüm Ortadoğu halkları, özgürlüklerine kavuştukları bugünü, yani MÖ 612 yılının 21 Mart gününü yeni bir gün, özgürlüklerin gerçekleştiği gün olarak kutsamış, bayramlaştırmışlardır.

Asur İmparatorluğu'nun zalim uygulamalarına karşı geliştirdiği direnişle halklaşma sürecini gerçekleştiren Kürt halkı, Newroz'u bir yeniden doğuş ve diriliş bayramı olarak kutsamıştır. Bunun nedeni, zulüm ve köleliğe karşı özgürlüğün taşıyıcısı olması, zulüm uygulamalarına son verip özgürlüğü gerçekleştirmesidir. Köle yaşamdan özgür yaşama geçiş ancak bir yeniden doğuş ve dirilişle gerçekleşebilir ki, Newroz'un ruhuna uygun olan da budur. Bununla birlikte bir gün dönümüne denk gelmesi, mevsimsel döngünün bugünde gerçekleşmiş olması ve doğanın yeniden canlanması da, yeniden diriliş ve doğuşun felsefi anlamı olmuştur. Kürt halkının toplumsal dirilişlerini ve yeniden doğuşlarını, doğanın yeniden diriliş ve doğuşuyla birlikte ele almaları, doğanın tutsak edilemezliğini ve hep yenileme özelliklerini takip etmelerine götürmüştür.

Zalim değişse de zulüm değişmemiştir

Zalimin değişmesi, zulmün son bulması anlamına gelmiyor. Medlerin öncülük ettiği ve Ortadoğu halklarının da içerisinde yer aldığı Asur İmparatorluğu'na karşı geliştirilen direniş sonuç vermiş, imparatorluk sona erdirilmiş ve bir süre özgürce yaşanmıştır. Ancak Dehak soyu da boş durmamış, iktidarcı-devletçi gelenek olarak topluma karşı savaşımını sürdürmüştür. Bu da yeni Dehaklara karşı yeni Newrozları gerektirmiştir. Bir Dehak'ın yerinin onlarca Dehak tarafından doldurulduğu hiyerarşik-devletçi sistemin tüm tarihi boyunca özgürlük arayışları hep Newroz renginde ve tadında olmuştur. Varlığını hala sürdüren Dehak soyu halkların özgürlük arayışlarını dolayısıyla da Newroz Bayramı'nı hep güncel tutmalarına imkan vermiş, neden olmuştur.

Sahip olduğu stratejik konumu nedeniyle Kürdistan ülkesi tarih boyunca sömürgeci orduların işgal, istila, talan ve sömürgeleştirme saldırılarına maruz kalmıştır. Perslerden Roma'ya, Makedonlardan Osmanlılara, kapitalist modernist sistemin temsimcilerine kadar, dünya üzerinde egemenlik politikası yürüten hemen her gücün ilk elden ele geçirmek, hakim olmak istediği ülkelerin başında Kürdistan ülkesi gelmiştir. Bu da Kürdistan ülkesi ve halklarının ağır tahribatlar yaşamalarına neden olmuştur.

Rêber Apo'nun büyük bir iradeyle ve Newroz'un ruhuna denk bir birlik, dayanışma ve özgürlük anlayışıyla geliştirdiği mücadele sonucunda yok olmanın eşiğine getirilmiş olan Kürt halkı varlık bulmuş, adeta yeniden yaratılmıştır. Bununla beraber unutulmaya yüz tutan Newroz Bayramı da, onu var eden Kürt halkıyla beraber yeniden hayat bulmuştur.

Kürtler ve Kürdistan için Newroz hep gerekli olmuştur

Aradan binlerce yıl geçmiş olmasına karşın Kürdistan için yeni bir Newroz'a bugün de ihtiyaç vardır. Newroz efsanesinin gerçekleşmesinin tüm gerekçeleri, 20. yüzyıl boyunca da ülkemiz ve bölgemiz için geçerli olmuştur. İnsanlığın çok şey borçlu olduğu Kürtler ve Kürdistan varlık sorununu yaşamaya devam etmiştir. Diğer halklardan farklı olarak maruz kaldığı kültürel soykırım kıskacı Kürtler hakkındaki ölüm fermanı olmuştur. Ülkesi parçalanmış, her parçası farklı bir Dehak'ın yönetimine bırakılmış; dili, kültürü yasaklanmış, halk olarak eritilip yok edilme sürecine alınmıştır. Kürt halkının kutsallık atfettiği özgürlük taşıyıcısı Newroz Bayramı da, Kürt dili ve kültürü gibi yok edilme sürecine alınmış, 1970'li yıllara gelindiğinde Kürt halkıyla beraber yok olmanın eşiğine getirilmişti. İnsanlığın Afrika'dan sonraki ikinci beşiği olan Kürdistan hala tanınmayan, inkar edilen bir ülke oluyor. Bu yönüyle Kürtler ve Kürdistan için yeni bir gün yani 'Newroz' hep gerekli olmuştur.

Yanı sıra bölge için de yeni bir 'Newroz' gerekmiştir. İnsanlık açısından binlerce yıl öncülük yapmış Ortadoğu da kapitalist modernite döneminde tanınmaz hale konmuştur. Kapitalist modernist güçlerin çıkar savaşlarına sahne olmuş, büyük bir anlamsızlığı ve geleceksizliği yaşar hale gelmiştir. Kapitalist modernist sistemin Ortadoğu'yu egemenliği altına almasıyla birlikte, Newroz'un birleştiren, kardeşlik köprüleri kuran, özgürleştiren özellikleri ortadan kaldırılmaya, halklar parçalanmaya, birbirlerine düşman hale getirilmeye çalışılmıştır. Ortadoğu halklarının bugün yaşadığı parçalanmışlık, karşıtlık ve bitmeyen savaşlar uygulanan bu politikaların sonucunda gerçekleşmiştir.

Newroz Kürt halkıyla beraber yeniden hayat bulmuştur

Rêber Apo'nun büyük bir iradeyle ve Newroz'un ruhuna denk bir birlik, dayanışma ve özgürlük anlayışıyla geliştirdiği mücadele sonucunda yok olmanın eşiğine getirilmiş olan Kürt halkı varlık bulmuş, adeta yeniden yaratılmıştır. Bununla beraber unutulmaya yüz tutan Newroz Bayramı da, onu var eden Kürt halkıyla beraber yeniden hayat bulmuştur. Çağdaş Kawa Mazlum Doğan'ın Diyarbakır zindanında yaktığı üç kibrit çöpü ve gerçekleştirdiği eylemle kutladığı Newroz Bayramı 2600 yıl sonra içerdiği özgürlük anlamıyla yeniden buluşmuş, çağdaş bir nitelik kazanmıştır. Eğer ki Newroz Bayramı 2626. yılında on milyonların büyük coşkusu, umudu, mücadelesi ve özgürlük sloganlarıyla ruhuna, anlamına ve taşıdığı içeriğe uygun kutlanmışsa bu, Mazlum Doğan'ın geleneği günle buluşturan eylemiyle, destansı direnişlerle ve eşsiz kahramanlıklarla sağlanmıştır.

Özgürlük ve demokrasi istemi bu kadim coğrafyada yaşayan her halkın temel istem ve yaklaşımı haline gelmiştir. Halklar binlerce yıla dayanan kölelik zincirlerini sonsuza dek kırıp atma isteğinde ve arayışındadırlar. Arap Baharı olarak adlandırılan ve özünde halkların baharı olarak değerlendirilebilecek olan gelişmelerin bu arayışlar neticesinde ortaya çıktığını söylemek yanlış olmayacaktır. Her ne kadar halkların özgürleşmesini ve demokratik gelişimlerini sağlayamamış olsalar da, bu halk hareketleri sistemin yaratımları olan despotik yapılanmaları yerle bir etmiş, özgürlük ve demokrasi arayışlarına devam edeceklerini ve eskisi gibi yönetilmeyi kabul etmeyeceklerini göstermişlerdir.

Günümüz Ortadoğusu ve Kürt coğrafyası tarihin geçmiş zamanlarını aratmayacak bir egemenlik-özgürlük savaşlarını yaşamaktadır. Hegemonik sistem halkların özgürlük arayışlarına karşı bir saldırı halinde olup, kendisini yeniden yapılandırma, egemenliğini yeniden tesis etme ve halkları yeniden baskı altına alma çabasındadır. Halklar ise, özgürlüklerini kazanmak, parçalanmışlıklarına son vermek ve nasıl ki binlerce yıl birlikte yaşamışlarsa yine aynı biçimde egemensiz, sömürüsüz, birlikte ve özgür yaşamak istemektedirler. Her ne kadar yaşanan devrimsel gelişmelerde özgürlük ve demokrasi geliştirilememiş olsa da, halklar bu ışığı Mazlum Doğan'ın üç kibrit çöpüyle yaktığı ve ellerine verdiği Newroz'un meşalesinde bulacaklardır.

● Rêber Apo'nun 2014 Newroz mesajı:

DİRENİRKEN KORKMADIK BARIŞIRKEN DE KORMAYACAĞIZ

Tarih bize göstermiştir ki eğer kararlı bir barış önderliği sergilenmezse tarihsel sorunlar bildiğini okur ve genellikle çok kayıplı dönüşümlerle cevaplarını üretirler. Önümüzde en yakıcı bir şekilde cevap bekleyen şey; birbirini tekrarlayan darbelerle mi yoksa tam ve radikal bir demokrasiyle mi yola devam edeceğimiz sorusudur. Son Newroz'dan bugüne yaşadığımız güncel somut durum tam da çatallaşmaya başlayan bu yol ayrımını ifade etmektedir.

Yüreği Newroz ateşiyle barış ve özgürlük için tutuşan bütün dostlar, merhaba!

Medeniyetlerin beşiği olan Mezopotamya'da görkemli Newroz ateşini bir uyanış ve demokrasi şölenine dönüştüren halkımızı selamlıyorum.

Sizlerin şahsında ülkemin bütün gençlerine ve kadınlarına sevgilerimi gönderiyorum.

Yüreğinde barışa yer açan, sesimize kulak veren herkesi, tüm Türkiye'yi asırların dayanışma ruhuyla bir olmaya çağırıyorum.

Dünya medeniyetler tarihine beşiklik etmiş, kardeş Ortadoğu ve Asya halklarının da bayramını kutluyorum.

Hepinize yürek dolusu selamlarımı gönderiyorum. Merhaba!..

Bizler gencecik fidanları, canları, aşkları, emekleri kül eden savaş ateşini, yine böyle bir günde, geçtiğimiz Newroz'da söndürmüş ve barış için büyük bir dirilişin meşalesini yakmıştık.

Sevgili Türkiye halkı!

Tarih bize göstermiştir ki eğer kararlı bir barış önderliği sergilenmezse tarihsel sorunlar bildiğini okur ve genellikle çok kayıplı dönüşümlerle cevaplarını üretirler.

Önümüzde en yakıcı bir şekilde cevap bekleyen şey; birbirini tekrarlayan darbelerle mi yoksa tam ve radikal bir demokrasiyle mi yola devam edeceğimiz sorusudur.

Son Newroz'dan bugüne yaşadığımız güncel somut durum tam da çatallaşmaya başlayan bu yol ayrımını ifade etmektedir. Ya son 200 yıllık kapitalist moderniteye dayalı komplocu-darbeci rejim kendini yeniden restore ederek sürdürecektir ya da tarihsel rotasına oturtulmuş Türk-Kürt ilişkileri en kapsamlı demokratik reformlardan geçerek demokratik, anayasal bir rejimle komplocu-darbeci mekanizmaları parçalayarak çözümlenecektir. Bütün ara yollar ve geçici biçimler artık miadını doldurmuştur.

Şu ana kadar yürütülen bir diyalog süreciydi ve önemliydi. Bu süreçte iki taraf da birbirlerinin iyi niyetini, gerçekçiliğini, yeterliliğini test etmiştir. Bu testten hükümetin ağırdan alma, tek taraflı yürütme, yasal temelden kaçınma ve uzatma tutumuna rağmen iki taraf da barış arayışından kararlılıkla çıkmıştır. Gelgelelim diyalog süreçleri önemli olmakla birlikte bir bağlayıcılık içermezler. Bundan dolayı da kalıcı bir barış için yeterli güvence oluşturamazlar. Gelinen noktada müzakere sistematiği için yasal bir çerçeve kaçınılmaz olmuştur.

Barış savaştan daha zordur ama her savaşın da mutlaka bir barışı vardır. Biz direnirken korkmadık, barışırken de korkmayacağız.

Bizim direnişimiz, kardeş halklara karşı değil, hegemonik karakterli, yok sayan, imha eden, inkar eden zulüm düzenine karşı olmuştur. Dolayısıyla barışımız da hükümetler ya da devletler için değil, bu toprakların binlerce yıllık kadim değerlerini özümseyen, dünya kültürel mirasının eşsiz hazırlayıcısı olan Anadolu, Kürdistan ve Mezopotamya halkları içindir. Hükümet ve devlet bu gerçekliğe uygun bir ciddiyet geliştirmekle yükümlüdür.

Bizim büyük barış yolculuğumuz Oslo'dan Paris'e, Gever'den Lice'ye, KCK operasyonlarından hasta tutsaklarımıza dönük zalim tutuma varana değin birçok saldırıya maruz kalmıştır. İşte bütün bu kirli oyunları bozan, uluslararası Gladyo hakimiyetini sarsan ve boşa çıkaracak olan da bu harekettir; yani sizlersiniz. Bütün bölgedeki vesayet düzenlerinin etkisizleştirilmesinde bizim yürüttüğümüz mücadelenin çok büyük bir payı vardır. Türlü biçimlere bürünerek karşımıza çıkan uluslararası komplolara karşı yeterli dikkati göstermek tarihsel sorumluluğumuzdur.

Öte yandan sorumlu bir dil ve üslup birçok ırkçı psikolojik harp metotlarını boşa çıkaracağı gibi büyük barışımızın da temel karakteri olacaktır.

Bu barış, başta Rojava olmak üzere tüm bölgede ancak demokratik anayasal çözümlerle pekişecektir.

Kadınlar, biriktirdikleri büyük özgürlük ve eşitlik potansiyelinin yanında, demokratik toplumsal gelişmeye ekledikleri yeni etik ve estetik değerlerle bu barışın asıl taşıyıcısı olacaklardır.

Hareketimiz bir gençlik hareketi olarak başlamış ve hep genç kalmıştır. Bu barışa yönelik saldırılara ve provakasyonlara karşı, barışın yılmaz savunucuları da yine gençlik olacaktır.

Başta Avrupa olmak üzere dünyanın dört bir yanına savrulmuş göçmen halkımız, dünyaya barışı ve onurlu özgür yaşamı haykıran sesimiz olacaklardır.

Umudun tükenmeye yüz tuttuğu her yerde eşsiz, emsalsiz iradeleriyle hayatını, sağlığını ve özgürlüğünü, gözünü kırpmadan veren bütün yoldaşlarımız, temel dayanağımız olacaklardır.

Irkçı, ayrımcı, üsttenci ve kan kokan nefret söylemlerine karşı, bin yıllık kardeşlik serüvenimizle Türkiye halkları en etkili cevap olacaklardır.

Bütün inançların, halkların, kültürlerin ve emeğin kendisini özgür hissedeceği bir özgür ve tam demokratik ülkeye olan inancımla ve en devrimci duygularımla hepinizi selamlıyorum.

Kendini çağına ve insanlığa karşı sorumlu sayan herkesi büyük barışımızın yapı taşı olmaya çağırıyorum.

Selam olsun halkların kardeşliği için sorumluluk üstlenenlere.

Yaşasın Newroz!
Yaşasın halkların kardeşliği!

İmralı Cezaevi
Abdullah Öcalan

● Rêber Apo'nun 2013 Newroz mesajı:

MAZLUMLARIN ÖZGÜRLÜK NEWROZU KUTLU OLSUN

Selam olsun bu uyanış, canlanış ve diriliş günü olan Newroz'u en geniş katılım ve ittifakla kutlayan Ortadoğu ve Orta Asya halklarına!

Selam olsun yeni bir dönemin miladı ve gün ışığı olan Newroz'u büyük bir coşkuyla ve demokratik bir hoşgörüyle kutlayan kardeş halklara!

Selam olsun demokratik hakları, özgürlük ve eşitliği rehber edinen bu büyük yolun yolcularına!

Zağros ve Toros dağ eteklerinden, Fırat ve Dicle nehir vadilerine; kutsal Mezopotamya ve Anadolu topraklarından tarım, köy ve şehir uygarlıklarına ANAlık eden halkların en eskilerinden olan Kürtler, sizlere selam olsun!

Binlerce yıllık bu büyük medeniyeti farklı ırklarla, dinlerle, mezheplerle kardeşçe ve dostça birlikte yaşayan, birlikte inşa eden Kürtler için Dicle ile Fırat, Sakarya ve Meriç'in kardeşidir. Ağrı ve Cudi Dağı, Kaçkar ve Erciyes'in dostudur. Halay ve Delilo, Horon ve Zeybek'le hısım-akrabadır.

Bu büyük medeniyet, bu kardeş topluluklar siyasi baskılarla, harici müdahalelerle, grupsal çıkarlarla birbirlerine düşürülmeye çalışılmış, hakkı, hukuku, eşitliği ve özgürlüğü esas almayan düzenler inşa edilmeye çalışılmıştır.

Son iki yüz yıllık fetih savaşları batılı emperyalist müdahaleler baskıcı ve inkarcı anlayışlar, Arabi, Türki, Farisi, Kürdi toplulukları ulus devletçiklere, sanal sınırlara, suni problemlere gark etmeye çalışmıştır.

Sömürü rejimleri, baskıcı ve inkarcı anlayışlar artık miadını doldurmuştur. Ortadoğu ve Orta Asya halkları artık uyanıyor. Kendine ve aslına dönüyor. Birbirlerine karşı kışkırtıcı ve köreltici savaşlara ve çatışmalara dur diyor.

Newroz ateşiyle yüreği tutuşan, meydanları hınca hınç dolduran yüz binler, milyonlar artık 'Barış' diyor, 'Kardeşlik' diyor, çözüm istiyor.

İçinde doğduğumuz çaresizliğe, bilgisizliğe, köleliğe karşı bireysel isyanımla başlayan bu mücadele, her türlü dayatmaya karşı bir bilinci, bir anlayışı, bir ruhu oluşturmayı amaçlıyordu.

Bugün görüyorum ki, bu haykırış bir noktaya ulaşmıştır.

Bizim kavgamız hiçbir ırka, dine, mezhebe veya gruba karşı olmamıştır, olamaz. Bizim kavgamız ezilmişliğe, bilgisizliğe, haksızlığa, geri bırakılmışlığa her türlü baskı ve ezilmeye karşı olmuştur.

Bugün artık yeni bir Türkiye'ye, yeni bir Ortadoğu'ya ve yeni bir geleceğe uyanıyoruz.

Çağrımı bağrına basan gençler, mesajımı yüreğine katan yüce kadınlar, söylemlerimi baş-göz üstüne diyerek kabul eden dostlar, sesime kulak kesilen insanlar; Bugün yeni bir dönem başlıyor.

Silahlı direniş sürecinden, demokratik siyaset sürecine kapı açılıyor.

Siyasi, sosyal ve ekonomik yanı ağır basan bir süreç başlıyor; demokratik hakları, özgürlükleri, eşitliği esas alan bir anlayış gelişiyor.

Biz, onlarca yılımızı bu halk için feda ettik, büyük bedeller ödedik. Bu fedakarlıkların, bu mücadelelerin hiçbiri boşa gitmedi. Kürtler özbenliğini, aslını ve kimliğini yeniden kazandı.

"Artık silahlar sussun, fikirler ve siyasetler konuşsun" noktasına geldik. Yok sayan, inkar eden, dışlayan modernist paradigma yerle bir oldu. Akan kan Türküne, Kürdüne, Lazına, Çerkezine bakmadan insandan, bu coğrafyanın bağrından akıyor.

Ben, bu çağrıma kulak veren milyonların şahitliğinde diyorum ki; artık yeni bir dönem başlıyor, silah değil, siyaset öne çıkıyor. Artık silahlı unsurlarımızın sınır ötesine çekilmesi aşamasına gelinmiştir.

Yüreğini bana açan, bu davaya inanan herkesin sürecin hassasiyetlerini sonuna kadar gözeteceğine inanıyorum.

Bu bir son değil, yeni bir başlangıçtır. Bu mücadeleyi bırakma değil, daha farklı bir mücadeleyi başlatmadır.

Etnik ve tek uluslu coğrafyalar oluşturmak, bizim aslımızı ve özümüzü inkar eden modernitenin hedeflediği insanlık dışı bir imalattır.

Kürdistan ve Anadolu tarihine yaraşır şekilde tüm halkların ve Kültürlerin eşit, özgür ve demokratik ülkesinin oluşması için herkese büyük sorumluluk düşüyor. Bu Newroz münasebetiyle en az Kürtler kadar Ermenileri, Türkmenleri, Asurları, Arapları ve diğer halk topluluklarını da yakılan ateşten kaynaklı özgürlük ve eşitlik ışıklarını, kendi öz eşitlik ve özgürlük ışıkları olarak görmeye ve yaşamaya çağırıyorum.

Saygı değer Türkiye halkı;

Bugün kadim Anadolu'yu Türkiye olarak yaşayan Türk halkı bilmeli ki; Kürtlerle bin yıla yakın İslam bayrağı altındaki ortak yaşamları kardeşlik ve dayanışma hukukuna dayanmaktadır.

Gerçek anlamında, bu kardeşlik hukukunda fetih, inkar, red, zorla asimilasyon ve imha yoktur, olmamalıdır.

Kapitalist moderniteye dayalı son yüzyılın baskı, imha ve asimilasyon politikaları; halkı bağlamayan dar bir seçkinci iktidar elitinin, tüm tarihi ve de kardeşlik hukukunu inkar eden çabalarını ifade etmektedir. Günümüzde artık tarihe ve kardeşlik hukukuna ters düştüğü iyice açığa çıkan bu zulüm cenderesinden ortaklaşa çıkış yapmak için hepimizi Ortadoğu'nun temel iki stratejik gücü olarak kendi öz kültür ve uygarlıklarına uygun şekilde demokratik modernitemizi inşa etmeye çağırıyorum.

Zaman ihtilafın, çatışmanın, birbirlerini horlamanın değil, ittifakın, birlikteliğin, kucaklaşma ve helalleşmenin zamanıdır.

Çanakkale'de omuz omuza şehit düşen Türkler ve Kürtler; Kurtuluş Savaşı'nı birlikte yapmışlar, 1920 meclisini birlikte açmışlardır.

Ortak geçmişimizin önümüze koyduğu gerçek; ortak geleceğimizi de birlikte kurmamız gerektiğidir. TBMM'nin kuruluşundaki ruh, bugün de yeni dönemi aydınlatmaktadır.

Tüm ezilen halkları, sınıf ve kültür temsilcilerini; en eski sömürge ve ezilen sınıf olan kadınları, ezilen mezhepleri, tarikatları ve diğer kültürel varlık sahiplerini, işçi sınıfının temsilcilerini ve sistemden dıştalanan herkesi, çıkışın yeni seçeneği olan Demokratik Modernite Sistemi'nde yer tutmaya, zihniyet ve formunu kazanmaya çağırıyorum.

Ortadoğu ve Orta Asya kendi öz tarihine uygun, bir çağdaş modernite ve demokratik düzen aramaktadır. Herkesin özgürce ve kardeşçe bir arada yaşayacağı yeni bir model arayışı, ekmek ve su kadar nesnel bir ihtiyaç haline gelmiştir.

Bu modele yine Anadolu ve Mezopotamya coğrafyasının, ondaki kültür ve zamanın öncülük etmesi, onu inşa etmesi kaçınılmazdır.

Tıpkı yakın tarihte Misak-ı Milli çerçevesinde Türklerin ve Kürtlerin öncülüğünde gerçekleşen Milli Kurtuluş Savaşı'nın daha güncel, karmaşık ve derinleşmiş bir türevini yaşıyoruz.

Son doksan yılın tüm hata, eksiklik ve yanlışlıklarına rağmen bir kez daha yanımıza, mağdur edilmiş, büyük felaketlere uğramış halkları, sınıfları ve kültürleri de alarak bir model inşa etmeye çalışıyoruz. Tüm bu kesimleri; eşitlikçi, özgür ve demokratik ifade tarzının örgütlenmesini gerçekleştirmeye çağırıyorum.

Misak-ı Milli'ye aykırı olarak parçalanmış ve bugün Suriye ve Irak Arap Cumhuriyeti'nde ağır sorunlar ve çatışmalar içinde yaşamaya mahkum edilen Kürtleri, Türkmenleri, Asurileri ve Arapları birleşik bir "Milli Dayanışma ve Barış Konferansı" temelinde kendi gerçeklerini tartışmaya, bilinçlenmeye ve kararlaşmaya çağırıyorum.

Bu toprakların tarihselliğinde önemli bir yer tutan "BİZ" kavramının genişliği ve kapsayıcılığı dar, seçkinci iktidar elitleri eliyle "TEK"e indirgenmiştir. "BİZ" kavramına eski ruhunu ve pratiğini vermenin zamanıdır.

Bizi bölmek ve çatıştırmak isteyenlere karşı bütünleşeceğiz. Ayrıştırmak isteyenlere karşı birleşeceğiz.

Zamanın ruhunu okuyamayanlar, tarihin çöp sepetine giderler. Suyun akışına direnenler, uçuruma sürüklenirler.

Bölge halkları yeni şafakların doğuşuna şahitlik etmektedir. Savaşlardan, çatışmalardan, bölünmelerden yorgun düşen Ortadoğu halkları artık kökleri üzerinden yeniden doğmak, omuz omuza ağaya kalkmak istiyor.

Bu Newroz, hepimize yeni bir müjdedir.

Hz. Musa, Hz. İsa ve Hz. Muhammed'in mesajlarındaki hakikatler, bugün yeni müjdelerle hayata geçiyor, insanoğlu kaybettiklerini geri kazanmaya çalışıyor.

Batının çağdaş uygarlık değerlerini toptan inkar etmiyoruz. Ondaki aydınlanmacı, eşit, özgür ve demokratik değerleri alıyor kendi varlık değerlerimizle, evrensel yaşam forumlarımızla sentezleyerek yaşamlaştırıyoruz.

Yeni mücadelenin zemini fikir, ideoloji ve demokratik siyasettir, büyük bir demokratik hamle başlatmaktır.

Selam olsun bu sürece güç verenlere, demokratik-barış çözümünü destekleyenlere!

Selam olsun halkların kardeşliği, eşitliği ve demokratik özgürlüğü için sorumluluk üstlenenlere!

Yaşasın Newroz,
Yaşasın halkların kardeşliği!

İmralı Cezaevi
21 Mart 2013
Abdullah ÖCALAN

Newroz, özgürlük ve direniş ruhuyla
ZAFERE YÜRÜYELİM!

Değerli Yoldaşlar,

2014 yılı Newrozu'nu her zamankinden daha derin bir özgürlük ve direniş ruhuyla yaşıyoruz. Hareket ve halk olarak başarma ve kazanma umudumuz her dönemden çok daha güçlü durumdadır. Bu temelde başta Önder Apo olmak üzere tüm yoldaşların, halkımızın ve dostlarımızın Newroz Özgürlük ve Direniş Bayramını kutluyor, yeni Newroz yılında üstün başarı dileklerimizi ifade ediyoruz. Büyük Newroz Şehidi Mazlum Doğan yoldaş şahsında tüm özgürlük ve demokrasi mücadelesi şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyoruz. Kahraman şehitlerimize verdiğimiz başarı ve zafer sözünü burada bir kez daha yineliyoruz.

Yeni Newroz yılına çok daha iddialı giriyoruz

Değerli Yoldaşlar,

Yeni Newroz yılına her zamankinden daha hazırlıklı ve güçlü olarak giriyoruz. Hareket olarak kış boyunca planlı ve sistemli bir biçimde yürüttüğümüz eğitim çalışmaları içinde kendimizi güçlü bir tarzda eğitip hazırladık. Son olarak da hem PKK Yürütme Komitesi(PAJK Kordinasyonu da katıldı) hem de KCK Yürütme Konseyi toplantılarını yaparak yürüttüğümüz çalışmaların sonuçlarını ve yaşanan gelişmeleri değerlendirip kendimizi önümüzdeki süreç için son derece kararlı ve planlı hale getirdik. Bu nedenle Hareket ve halk olarak yeni Newroz yılına her dönemde olduğundan çok daha hazırlıklı, güçlü ve iddialı olarak giriyoruz. 2014 yılı için her alanda çok güçlü bir direniş ve örgütlenme hamlesi yürütmeye hazır hale gelmiş bulunuyoruz. Bu temelde inanıyoruz ki, yeni Newroz yılı her zamankinden daha büyük bir mücadele yılı olacak, bu yılda özgürlük ve demokrasi devriminin en büyük hamlesi yaşanacak, mücadele tarihimizin en büyük kazanımları elde edilecektir!

Değerli Yoldaşlar,

Söz konusu yönetim toplantılarımızın Önderlik savunmaları ve son talimatları temelinde çok yönlü ve derinlikli bir değerlendirme yaptığını öncelikle ifade edebiliriz. Bunun başında da mevcut siyasal ve askeri durumun ve olası gelişmelerin değerlendirilmiş olduğunu belirtmeliyiz. Bilindiği gibi küresel kapitalist modernite sistemi son olarak Suriye zemininde çok önemli bir başarısızlık ve tıkanma durumunu yaşamaktadır. Aslında tam bir kriz ve kaos durumu söz konusudur. Bu kriz durumu da yerel ve bölgesel değil küresel karakterdedir, geçici değil yapısaldır. Yaşanan sadece bir iktidar krizi değil, tam bir devlet krizidir. Beş bin yıllık iktidar ve devlet sistemi artık kendini kolayca üretemez ve yarattığı sorunları çözemez hale gelmiştir. Dolayısıyla yaşanan sorunları çözmenin, kriz ve kaos durumunu aşmanın en gerçekçi ve gerçekleşebilir yolu her alanda toplumların kendi demokratik modernitelerini inşa etmeleridir.

Yaklaşık 25 yıldır Ortadoğu zemininde III. Dünya Savaşı'nın yaşanmakta olduğunu artık herkes kabul etmektedir. Bu savaş küresel sermaye sistemi ile bölgenin ulus-devlet statükoculuğu arasında yaşanmaktadır. I. Dünya Savaşı ardından oluşturulan bölgesel ulus-devlet statükoculuğunun ulus üstü sermayenin çıkarlarını temsil edemez hale gelmesi bu savaşın esas nedeni olmaktadır. Dolayısıyla Ortadoğu'daki ulus-devlet yapılanmaları ulus üstü sermayenin çıkar ve daha çok sömürü elde etmesi temelinde yeniden yapılandırılmak istenmektedir. Bu temelde küresel sermaye sisteminin önderliğini yürüten ABD tarafından 1990-91 yıllarında Körfez Savaşı'yla bölgeye ilk askeri müdahale yapılmış, 11 Eylül 2001 İkiz Kule saldırısı ardından da Afganistan ve Irak savaşlarıyla bölgeye ikinci kez askeri hamlede bulunulmuştur. En son 2011 başından itibaren gelişen Arap isyanından da bu temelde yararlanılmaya çalışılmıştır.

Ortadoğu bölgesine yönelik neredeyse 25 yılı bulan bu küresel kapitalist müdahalenin kuşkusuz çok önemli sonuçları olmuştur. Bu temelde geliştirilen saldırılar sonucunda başta Saddam Hüseyin yönetimi olmak üzere bölgenin bireysel ulus-devlet diktatörlükleri önemli ölçüde tasfiye edilmiştir. Kuşkusuz bu diktatörlüklerin yıkılmasının tek etkeni söz konusu ABD saldırıları değildir. Ondan daha fazla halkların özgürlük ve demokrasi mücadeleleri bu sonucun ortaya çıkmasında rol oynamıştır. En son Arap isyanına yaklaşımda da görüldüğü gibi söz konusu diktatörlüklere karşı halkların yürüttüğü kahramanca mücadelenin sonuçlarından da yararlanarak küresel kapitalist sistem bölgede yeni hegemonyasını kurmak istemiştir.

Görüldüğü gibi bu durum sonucunda bölgenin bireysel ulus-devlet diktatörlüklerinin önemli bir kısmı yıkılmış fakat yerlerine yeni bir sistem kurulamamıştır. Halklar çeşitli nedenlerle bu durumu özgürlük ve demokrasi devriminin başarısına dönüştürememişlerdir. ABD öncülüğü ise iktidar ve devlet sisteminin yaşadığı derin kriz ve kaos nedeniyle yıkılan diktatörlüklerin yerine yenisini koyamamış, dolayısıyla öngördüğü Büyük Ortadoğu Projesi'nin içini doldurup inşasını başaramamıştır. Bunun sonucunda söz konusu ülkeler daha derin bir kaos ve çatışmalı durumu yaşar hale gelmiştir. Bu gerçeğin en son ve çok daha somut olarak yaşandığı zemin Suriye olmuştur.

Türkiye ve İran dışındaki ülkelerde bölgesel sistem kurulamaz

ABD'nin öncülük ettiği küresel kapitalist müdahalenin Suriye'de başarısız kalmasında Rojava Kürdistan Devrimi ve El Kaide saldırıları yanında Rusya, İran ve AKP politikalarının esas rol oynadığı tartışma götürmez bir gerçektir. Bu temelde ABD, Suriye zemininde tam bir çıkmaz ve tıkanma içine girmiştir. Müdahale ettiği Ortadoğu ülkelerinde ve en son Suriye'de içine düştüğü çıkmaz ve tıkanmayı aşmak için ABD yönetiminin kendini başarısız kılan güçlere yönelik yeni müdahaleler geliştirmeye çalıştığı gözlenmektedir. Ukrayna olaylarını, AKP'ye yönelik 17 Aralık müdahalesini, İran'ın Cenevre-2 Konferansı'ndan dışlanmasını bu temelde değerlendirmek gerekir.

Ukrayna olaylarının Rusya'nın Suriye'deki tutumuna ve Cenevre Konferansı'nda elde ettiği sonuca karşılık bir misilleme olduğu son derece açıktır. Rusya yönetimi Ukrayna'dan sıkıştırılarak Suriye'de uzlaşmaya çekilmek istenmiştir. Nitekim Rusya yönetiminin izlediği politikaların da buna uygun geliştiği gözlenmektedir. Bu durum 20. yüzyılın iki kutuplu dünyası gibi olmasa da, ABD, Rusya, Çin ve Avrupa Birliği arasında bir küresel mücadelenin yaşandığını açıkça göstermektedir.

ABD'nin Türkiye ve İran müdahalesine gelince; 25 yıllık Ortadoğu'da süren savaş bir kez daha göstermiştir ki, Türkiye ve İran dışındaki ülkelerde savaş yapılabilir, yönetimler yıkılabilir ama bölgesel bir sistem kurulamaz. Çünkü Pers-Grek çatışma döneminden bu yana bölgenin hegemonik güçleri bunlardır. Dolayısıyla bölgenin yapılanmasını esas olarak Türkiye ve İran'daki gelişmeler tayin etmektedir. Nitekim ABD'nin yürüttüğü tüm çabaların sonuçsuz kalmasında esas rolü bu güçler oynamıştır. Sonunda ABD yönetimi de bu gerçeği anlamış olmalı ki, şimdi bölgesel müdahaleyi Türkiye ve İran'a yöneltmektedir. Türkiye ve İran siyasetini ulus üstü sermayenin çıkarları temelinde yeniden şekillendirerek bunu tüm bölgeye yaymak ve böylece BOP'u başarıya ulaştırmak istemektedir.

Bu durumun 25 yıldır yaşanan Ortadoğu Savaşı'nda yeni bir aşama olduğu açıktır. ABD müdahalesi artık bölgenin kenar ülkelerini değil, doğrudan hegemonik güçlerini hedeflemektedir. Önümüzdeki süreçte Ortadoğu Savaşı'nın doğrudan Türkiye, İran ve Kürdistan üçgeninde yaşanacağı anlaşılmaktadır. Bu da savaşın daha çok yoğunlaşacağı ve belki de şiddetleneceği anlamına gelmektedir. Yine Ortadoğu'da yaşanan III. Dünya Savaşı'nın zirveye taşınmakta olduğu ve Türkiye ile İran'da ortaya çıkacak sonucun dünya savaşının sonucunu da belirleyeceği görülmektedir.

Değerli Yoldaşlar,

Türkiye'de 17 Aralık'tan bu yana yaşanan AKP-Fethullahçı Hareket çatışmasını işte bu temelde ele almak ve değerlendirmek gerekiyor. 17 Aralık'ta yapılanın Fethullahçı Hareket üzerinden ve AKP iktidarına yönelik bir ABD müdahalesi olduğu açıkça ortaya çıkıyor. Hatta Önder Apo bunu darbe niteliğinde bir müdahale olarak değerlendirdi. Söz konusu müdahale ve buradan doğan çatışma geçen üç aylık süre içinde yayılarak ve derinleşerek devam etti. Şimdi Türkiye'de açık bir iktidar ve devlet krizi haline geldi.

Türkiye siyasetine söz konusu müdahaleyi yapanın küresel kapitalist sistem adına ABD olduğu tartışmasızdır. Burada Fethullahçı Hareket'in rolü ajanlıktan öte bir şey değildir. Müdahale edilen ise AKP iktidarı, daha somut olarak Tayyip Erdoğan yönetimi olmaktadır. Çünkü son iki yılda ABD ile Tayyip Erdoğan yönetiminin Ortadoğu'da izlediği politikalar birbirinden iyice farklılaşmıştır. Bu iki yönetim arasında Suriye, İsrail, Mısır, İran ve Irak politikalarında ciddi ayrılıklar ortaya çıkmıştır. Ayrıca AKP iktidarı artık Türkiye'nin demokratikleşmesini ve Kürt sorununun çözümünü engelleyemez hale gelmiştir. Uluslararası Komplo'yu başarıya götürme görevini yerine getirememiş, Türkiye'de küresel sermaye çıkarlarını tam karşılayamaz duruma düşmüştür.

Küresel kapitalist modernite sisteminin öncü gücü olan ABD'nin Tayyip Erdoğan yönetimine yönelik müdahalede bulunması ve onu aşmak istemesi işte bu nedenlerledir. AKP iktidarı veya en azından Tayyip Erdoğan ve yakın çevresi yönetimden düşürülüp Türkiye siyasi iktidarı yeniden yapılandırılarak, Ortadoğu'da ABD çıkarlarını savunan ve siyasetiyle tam birlik içinde olan, Türkiye'de ise demokratikleşmeyi ve Kürt sorununun çözümünü engelleme gücüne sahip bulunan yeni bir siyasal iktidar ortaya çıkarılmak istenmektedir. Böylece Tayyip Erdoğan'ın 2023 projesinin boşa çıkarılması öngörülmektedir.

Bütün bunlar açıkça gösteriyor ki, söz konusu ABD müdahalesi görünüşte ve fiilen AKP iktidarını hedefliyor olsa da, bunun altında yatan esas amaç Türkiye'nin demokratikleşmesinin ve Kürt sorununun çözümünün engellenmesi oluyor. Yani ABD müdahalesi esas olarak demokratikleşme ve Kürt sorununun çözümünü hedefliyor, bunları engellemeyi ve bu temelde Türkiye'nin demokratik güçlerini ve Kürdistan Özgürlük Hareketi'ni sınırlandırıp tasfiye etmeyi öngörüyor. Bu anlamda ABD kaynaklı dış müdahale esas olarak demokratik güçlere yapılmış oluyor.

Fethullahçı Hareket'i kullanarak geliştirdiği müdahalede ABD yönetimi zemin olarak önümüzdeki seçimleri değerlendirmeyi öngörüyor. ABD-Fethullahçı stratejinin esasının şöyle olduğu anlaşılıyor: 30 Mart yerel seçimlerinde AKP'yi ciddi bir biçimde sarsıp zayıflatmak, ardından Tayyip Erdoğan'ın cumhurbaşkanı seçilmesini engellemek, daha sonra gerçekleşecek genel seçimde ise yeni bir siyasal iktidar ortaya çıkarmak! Kuşkusuz bunun kolayca başarılıp başarılamayacağı ayrı bir konudur. Fakat ABD-Fethullahçı müdahalesinin stratejik planlamasının böyle olduğu açıktır. Peki, bu strateji uygulamada başarılı olmazsa ne olur? Yani Tayyip Erdoğan cumhurbaşkanı seçilmeyi ve AKP'yi iktidarda tutmayı başarırsa ne olur? Herhalde öyle bir durumda da provokasyonlar ve siyasi-askeri darbeler gündeme gelir. Müdahalecilerin darbeci olduklarına dönük Önder Apo'nun yaptığı tanımlama da bunu ifade etmektedir.

Dikkat edilirse, AKP-Fethullahçı çatışması demokratik çıkış açısından önemli bir zemin ve fırsat oluştursa da, müdahalede bulunan ABD ve Fethullahçıların amaçları tehlikelidir. Başarılı olmaları durumunda Türkiye'nin demokratikleşmesini ve Kürt sorununun çözümünü engelleyecekleri, en azından 5-10 yıl geriye itecekleri açıktır. Bu nedenle demokratikleşme ve Kürt sorununun çözümü açısından dış müdahalenin kesinlikle boşa çıkartılması ve başarısız kılınması gerekir.

Erdoğan'ın sonuç alması imkansızdır

Doğrudan kendisini hedefleyen bu dış müdahaleyi AKP boşa çıkarabilir mi? Her ne kadar geçen üç aylık süre içinde bu yönlü bir direniş tutumu gösterse de, son tahlilde bu tutumun başarılı olması mümkün değildir. AKP'yi bu mücadelede başarılı kılacak tek yol vardır, o da Türkiye'nin demokratikleşmesi temelinde Kürt sorununu çözmektir. Fakat 12 yıllık iktidarı ve üç aydır izlediği politikalar göstermektedir ki, söz konusu AKP bunları yapamaz. Zihniyet ve siyaset tarzı olarak bunlara kapalıdır. Dolayısıyla Tayyip Erdoğan'ın can havliyle yürüttüğü mücadele orta vadede bile başarılı olamayacaktır. Zaten partisinin içinden ve yakın çevresinden bile yeterince destek alamamaktadır. Tayyip Erdoğan 12 yıllık iktidarı boyunca oluşturduğu karizmasına ve kitle gücüne dayanarak ve yine ABD ile Fethullahçıları, taban ile Fethullahçı yönetimi ve en başta da Fethullah Gülen'i birbirinden ayrıştırarak hedefleyen bir strateji izleyerek mücadeleye yüklense de kalıcı sonuç alması imkansızdır.

Bu durumda ABD-Fethullahçı müdahalesini karşılama ve başarısız kılma görevi demokratik güçlerin ve Kürt Özgürlük Hareketi'nin üzerindedir. Aslında üzerinde mücadele edilen ve aşılmak istenen güç AKP'dir. AKP'nin mevcut mücadelede bunun dışında bir fonksiyonu yoktur. İktidar ömrünü ne kadar uzatabilirse kendisi için o kardır. Mevcut haliyle mücadele ABD-Fethullahçı müdahalesi ile içinde Kürt Özgürlük Hareketi'nin de yer aldığı Türkiye demokratik güçleri arasındadır. Kısaca mücadele görevi halkımızın ve Özgürlük Hareketimizin omuzlarındadır.

Burada şu gerçeklerin de tüm yoldaşlar tarafından çok iyi bilinmesi gerekir: Mevcut durumda böyle bir mücadeleden kaçınmamız mümkün değildir. Tarihsel olarak dayatılan böyle bir mücadeleye girmemek ve ondan uzak durmak Hareketimiz ve halkımız için yok olmak demektir. Tarihin en ağır imha ve tasfiyesini yaşamak anlamına gelir. Diğer yandan, böyle bir mücadeleye girip de başarılı olmamak da aynı sonucu verir ve dolayısıyla aynı anlama gelir. Bu nedenle ömrünü doldurmuş olan AKP iktidarını demokratikleşme ve Kürt sorununun çözümü temelinde aşarak ABD-Fethullahçı müdahalesini boşluğa düşürüp başarısız kılmak Özgürlük Hareketimizin önünde duran tarihsel görevdir. Bu da ideolojik, siyasi, örgütsel ve eylem tüm boyutlarda ve bütünlüklü bir direniş hamlesini başarıyla geliştirmek demektir.

AKP iktidarı müzakere sürecine adım atmayarak Önder Apo'nun 2013 New-

● "Türkiye siyasetine söz konusu müdahaleyi yapanın küresel kapitalist sistem adına ABD olduğu tartışmasızdır. Burada Fethullahçı Hareket'in rolü ajanlıktan öte bir şey değildir. Müdahale edilen ise AKP iktidarı, daha somut olarak Tayyip Erdoğan yönetimi olmaktadır. Çünkü son iki yılda ABD ile Tayyip Erdoğan yönetiminin Ortadoğu'da izlediği politikalar birbirinden iyice farklılaşmıştır."

rozu'nda ilan ettiği demokratik çözüm sürecini boşa çıkartmıştır. Artık AKP'nin sorunları çözme ve bu temelde muhatap olma gücü kalmamıştır. Sürece müdahale eden ABD ve Fethullahçı Hareketin ise demokratikleşme ve Kürt sorununun çözümünü içeren bir zihniyeti ve siyaseti şimdilik bulunmamaktadır. Onlar Türkiye'de yeni bir oligarşik despotizm ortaya çıkarmak ve Kürt inkar ve imha rejimini daha da katılaştırmaktan başka bir düşünceye sahip değildir. Dolayısıyla Türkiye'yi demokratikleştirme ve Kürt sorununun demokratik özerklik çözümünü gerçekleştirme görevi demokratik güçlerin ve Özgürlük Hareketimizin üzerindedir. Hareket ve halk olarak böyle yeni bir hamlesel direniş süreci içine girmiş olduğumuz açıktır.

Güçlerimiz mücadeleye hazır olmalı

Önder Apo 30 Mart yerel seçiminden de yararlanarak bu yeni süreci öncelikle bir demokratik siyaset hamlesi olarak geliştirmek istemektedir. HDP ve BDP'nin seçim çalışmaları bu temelde düzenlenmiştir. Fakat derin devlet terörü devreye konarak bu çalışmaların engellenmek istendiği de açıktır. Bu temelde HDP ve BDP üzerine görünüşte MHP'li ve BBP'li faşistlerle Hüda-Par denen Hizbul-kontra güçleri saldırtılmaktadır. Bu saldırının arkasında derin devlet denen yapının olduğu tartışmasızdır. Bu biçimde yaşanan iktidar ve devlet krizinden yararlanarak demokratik devrim çıkışının gerçekleşmesi engellenmek istenmektedir.

Dikkat edilirse, bir yandan HDP ve BDP'nin temsil ettiği demokratik siyaset çıkışı söz konusu faşist terörle engellenmeye çalışılırken, diğer yandan iktidar ve devlet yapısını ciddi biçimde zorlayan mevcut çelişkili ve çatışmalı durum da hafifletilmek istenmektedir. Son iki günde tüm Ergenekoncuların birden tahliye edilmesi bu anlama gelmektedir. Bunun arkasında hem ABD ve hem de AKP vardır. Her iki taraf da bu güçleri kendi tarafında kullanmak istemektedir. Başarılır veya başarılmaz, ama gerçeklik budur. Kısaca ABD-AKP ittifakı temelinde tutuklanmışlar, ABD ile AKP'nin çatıştığı ama her iki tarafın da bu güçlere ihtiyaç duyduğu bir ortamda ise bırakılmışlardır. Ortada hukuk denen bir şeyin olmadığı, tersine her şeyin tepeden tırnağa siyaset gereği olduğu açıktır.

Devrimci-demokratik güçler söz konusu iktidar blokları arasındaki uzlaşmacı yaklaşımları da, demokrasi hareketine yönelik terör saldırılarını da aşmak ve boşa çıkarmak durumundadır. Demokratik siyaset bunu başardığı oranda önümüzdeki sürecin esas aktörü olacaktır. Bunu başaramadığı ve çabalarının faşist terörle ezilmek istendiği durumda da devrimci direniş ve çok yönlü mücadele devreye girecektir. Özgürlük Hareketimizin, her alandaki özgürlük ve demokrasi güçlerinin her bakımdan bu duruma hazırlıklı olması gerekir. Mücadele tarihimizin kalıcı sonuçlar ortaya çıkacak final dönemine girilmiştir. Böyle bir dönemden kesin başarı ve zaferle çıkmak halkımızın varlığı ve özgür geleceği için şarttır.

İran'ın durumu

Değerli Yoldaşlar,

Kullanılan bazı yöntemler farklı olsa da, İran'daki durumun da birçok bakımdan Türkiye'dekine benzediği açıktır. Son seçimde 'muhafazakar eğilim' geriye itilerek 'reformcu eğilimin' iktidara getirilmesinin ABD'nin müzakereci siyasetiyle bağlantılı olduğu anlaşılmaktadır. Nitekim Haziran'da seçilen Cumhurbaşkanı Hasan Ruhani yönetimiyle ABD arasında nükleer silah eksenli önemli bir müzakere süreci yaşanmıştır. Hatta bu müzakerelerde önemli sonuçlara ulaşıldığı da kamuoyuna açıklanmıştır. Tabi bu durumun ne kadar ciddi ve kalıcı olduğu tartışmalıktır. Fakat yine de müzakerelerin sonuç verdiğinin ve ABD ile İran yönetimlerinin anlaşabildiklerinin kamuoyuna açıklanmış olması bile siyaseten önemlidir.

İran yönetimi bu durumu kendisi için önemli bir başarı olarak topluma sunsa da, ABD yönetiminin İran üzerindeki baskıları hafifletmeye niyetli olmadığı anlaşılmaktadır. Nitekim İran'ın Cenevre-2 Konferansı'na katılmasını ABD engellemiş, yine İran üzerindeki yaptırımlara son vermeyeceğini açıklamıştır. Yani ABD yönetimi İran üzerindeki baskıları devam ettirmekte ısrarlı görünmektedir. Şeker-kamçı politikası misali bir yandan müzakereler yürütürken, diğer yandan da baskıları sürdürmektedir. Bu temelde İran yönetiminin iradesini kırıp tümden teslim almak istemektedir.

Aslında İran ile ABD'nin bir tür savaş içinde olduğu rahatlıkla söylenebilir. Bu durum izlenen politikalar açısından böyle olduğu gibi Suriye'de yaşanan savaş gerçeği açısından da böyledir. Beşar Esat yönetimini ayakta tutan ve o yönetim adına savaşı yürüten aslında İran'dır. Bu bakımdan ABD ile İran Suriye üzerinde örtülü bir savaş yaşıyor. ABD'nin Suriye politikasında çıkmazı yaşamasında İran'ın rolü neredeyse belirleyici düzeydedir. İran ABD karşısında savunmasını Suriye üzerinden yapmıştır. Dolayısıyla savaşan iki gücün kendi aralarında müzakere yapmaları da doğaldır.

ABD yönetimi baskı ve müzakere yöntemini iç içe kullanarak savaşı daha da tırmandırmadan İran'ı teslim almak istemektedir. İran'ın mevcut durumunu buna uygun görmektedir. İran yönetiminin ise Suriye'de kazandığı sonuca da dayanarak, müzakere yöntemiyle ABD'yi oyalamak, zaman kazanmak ve bu temelde ömrünü uzatmak istediği anlaşılmaktadır. Bu durumun nasıl sonuçlanacağı şimdilik belli değildir. Bu temelde ABD tarafından İran yönetimi tümden teslim alınabileceği gibi ilerleyen süreçte görüşmeler kesilerek ABD-İran arasında daha şiddetli bir çatışma da gündeme gelebilir. Yani İran yönetimi baskılara karşı daha aktif olarak da direnebilir. Kısaca ABD ile İran arasındaki çatışmalı durum ve daha büyük savaş olasılığı ortadan kalkmamıştır. En azından ABD ve İsrail her an İran'ın ekonomik ve askeri gücünü kırmayı hedefleyen askeri saldırıları yapabilir. Zaten İsrail yönetimi mevcut müzakerelere de karşı olduğunu her fırsatta dile getirmektedir.

Başta Kürtler olmak üzere tüm muhalefet güçleri İran yönetimine karşı politikalar belirlerken işte bu gerçeği hep göz önünde bulundurmak durumundadır. İran-ABD çelişki ve çatışmasını gözetmeyen ve onu analiz etmeyen bir politika asla gerçekçi olamaz. Örneğin; eğer İran yönetimi ABD'ye teslim olursa, o zaman Kürtlere ve diğer halklara yönelik tehlikeli katliam uygulamaları gündeme gelebilir. Her zaman böyle bir olasılığa karşı yeterli düzeyde hazırlığa sahip olmak gerekir. Yok, eğer İran ile ABD arasında savaş tırmanırsa o zaman Kürtler ve diğer halklar açısından değerlendirilecek fırsat ve imkanlar doğacağı gibi İran yönetimi de bazı tavizler vermeye ve görüşmeler yapmaya yönelebilir. Bunlara da her zaman hazırlıklı olmak gerekir.

Diğer yandan İran Ortadoğu bölgesinin en önemli hegemonik güçlerinden biridir. Tüm politikalarını tamamen bölgesel düzeyde oluşturmaktadır. Bunu da ağırlıklı olarak mezhepçi çizgide yapmaktadır. Bölgede Şia çizgisinin sahibi ve önderi durumundadır. Saddam Hüseyin yönetiminin düşüşü ardından Irak'ta Şiilerin iktidar olması bölgede Şia kemerinin güçlü bir biçimde oluşmasına yol açmıştır. İran yönetimi bu durumu kaybetmemek ve hatta daha da geliştirmek için çok yoğun bir mücadele içindedir. ABD yönetimi de bölgede mezhepçi mevzilenmeyi reddetmemekte, tersine bölgeye hakim olamazsa o zaman mezhep çatışması içinde tutarak bölgeyi yönetmeyi hesaplamaktadır. Bu çerçevede de mezhepçi hareketlere müsamahalı yaklaşmaktadır. Bir yandan El Kaide bu politikadan yararlandığı gibi İran da bu politikadan ciddi biçimde yararlanmaktadır. İran'da politik mücadele verirken bu gerçekliği de dikkate almak gerekir.

İran'ın içi de homojen bir yapıda değildir. Birbiriyle çatışan farklı iktidar blokları vardır. İran kelimenin tam anlamıyla bir halklar ve kültürler mozaiği durumundadır. Yine çok farklı sosyal kesimler belli bir bilince ve örgütlülüğe sahiptir. Gençlik ve kadın kesimleri etkilidir. İran Ortadoğu'nun toplumsal yapısı en güçlü olan alanıdır. Bunlar da İran'da çok yönlü mücadele yürütmek için önemli imkanlardır.

Doğu Kürdistan halkımız İran karşısında politika yürütürken tüm bu hususları dikkate almak ve politikalarını buna göre belirlemek durumundadır. İran-ABD çatışması, İran'ın bölgedeki hegemonik ve mezhepsel duruşu, İran içindeki çelişkilerin hepsi dikkate alınmalıdır. Mevcut haliyle çalışmalarda taktik zenginlik ve tarz yaratıcılığı her zaman gereklidir ve başarılı olmanın en önemli yoludur.

> "KDP, AKP ve İran'daki çeşitli güçlerle ilişkiler kurarak ve PKK'den kaçan hainleri toplayarak Bakur ve Rojhilat'ta sözde PKK'ye alternatif olacak partiler kurmaya çalışmaktadır. PKK'nin ve Rojava Devrimi'nin dış dünya ile ilişkilerini engelleyebilmek için her türlü imkanı ve yöntemi kullanmaktadır. Dahası fırsat bulduğu her yerde PKK'yi ve Önder Apo'yu karalamak için el altından birçok yalan ve dedikodu yayabilmektedir."

Suriye ve Rojava'nın kalbi hiçbir zaman Cenevre'de atmadı

Değerli Yoldaşlar,

Bu süreçte Rojava'daki durum da hayati önemini korumaya devam etmektedir. Suriye'de 2011 yılından itibaren gelişen çatışmalı süreç şimdi tam bir tıkanma ve çözümsüzlük konumundadır. Esat rejimi özellikle kırsal alanlarda denetimi kaybetmiş durumdadır. ABD'nin desteklediği 'Özgür Suriye Ordusu' 2013 yılında tam bir gerilemeyi ve zayıf düşmeyi yaşamıştır. Mevcut haliyle Esat rejimi ve Rojava Devrimi dışında ülke içinde İslami Cephe ile El Kaide'ye bağlı güçlerin etkinliği vardır. Çelişkili ve çatışmalı durum bu biçimde devam etmektedir. Ne yakın zamanda çatışmalı durum sona ereceğe benzemekte ne de mevcut savaş daha da büyüyecek gibi gözükmektedir. Mevcut tıkanma ve çözümsüzlük durumunu en açık bir biçimde başarısızların ve mültecilerin toplantısı olan Cenevre-2 Konferansı'nın iflası göstermiştir.

Yaşanmakta olan düşük yoğunluklu çatışmalı durum bir süre daha devam edeceğe benzemektedir. Rejimin bu durumu yakın zamanda değiştirme gücü yoktur. ABD mevcut durumda bunu aşan bir müdahalede bulunamamaktadır. Türkiye yoğun bir iç çelişki ve çatışma içinde olduğu için Rojava'ya daha fazla müdahale edememektedir. KDP de Güney ve Irak'taki durumlar nedeniyle tam bir başarısızlık yaşamış olduğu Rojava'ya daha fazla müdahalede bulunacak güçte değildir. Geriye El Kaideci çetelerin saldırısı kalmaktadır. Bu saldırılar da 2013 yılında YPG'nin ve Rojava halkının kahramanca direnişi karşısında ciddi biçimde darbelenmiş ve önemli ölçüde kırılmıştır. Eğer yeniden gelişebilecek çete saldırılarına karşı savunma tedbirleri yeterince geliştirilirse o zaman mevcut haliyle Rojava'nın durumu demokratik konfederalizmi inşa etmek için son derece uygundur.

Burada Cenevre-2 Konferansı'nı haddinden fazla abartan, neredeyse Lozan sürecine benzeten, Cenevre'ye gitmemeyi büyük bir eksiklik olarak gören ve göstermeye çalışan anlayışları eleştirmemiz gerekiyor. Bu anlayış hem tarihi açıdan yanlıştır hem de güncel siyaseti doğru analiz edememe bakımından yanlıştır. Halbuki Suriye ve Rojava'nın kalbi hiçbir zaman Cenevre'de atmamıştır. Suriye'deki durumu yaşanan iç çatışmalar belirlerken, Rojava halkı üç kanton halinde demokratik özerkliği ilan ederek tarihi bir siyasal hamle daha yapmıştır. Tam da Cenevre Konferansı başlarken ve konferansa alınmama durumu netleştikten sonra demokratik özerkliğin ilanı zamanlama bakımından çok isabetli olmuştur. Öyle ki içten ve dıştan hiç kimse kabul etmese bile açıktan da reddedememiştir.

2014 yılının Ocak ayının son haftasında demokratik özerkliğin ilan edilmesi Rojava halkının üçüncü büyük devrimci hamlesi ve başarısı olmuştur. Birincisi; 19 Temmuz 2012 Özgürlük Devrimi'ydi. İkinci adımı; El Kaide saldırılarına karşı 2013 yılının ikinci yarısında gösterilen kahramanca direniş ve kazanılan askeri zaferler oluşturdu. Üçüncü adım ise; demokratik özerkliğin ilanı ve demokratik ulus inşasının başlatılması oldu. Şimdi mevcut siyasal ve askeri koşullarda çete saldırılarına karşı savunma tedbirlerini geliştirerek demokratik konfederalizm inşasını tüm boyutlarda hızla geliştirebilir. Rojava halkının önündeki tarihi görev budur. "Öz savunma inşayı, inşa öz savunmayı güçlendirir" anlayışı temelinde öz savunma örgütlülüğünü ve demokratik ulus inşasını seferberlik ruhuyla geliştirmek esastır.

Tabi bunun için öncelikle demokratik ulus ve demokratik konfederalizm bilincini doğru ve yeterli edinmek gerekir. Diğer yandan son derece akışkan ve kolektif bir tarza ve örgütlü çalışmaya ihtiyaç vardır. Çizgi dışı tüm anlayış ve tutumlar aşılarak parti kadrolarının ideolojik ve örgütsel öncülük görevlerini başarıyla yerine getirmesi gerekir. Rojava Devrimi'ni savunmak ve derinleştirmek esastır. Eğer bu görevler hızlı ve başarılı bir biçimde yerine getirilirse Rojava Özgürlük Devrimi tüm insanlığa öncülük etme ve heyecan verme konumunu sürdürecektir.

KDP'nin Rojava'ya yaklaşımı tekçi, despotik ve hegemoniktir

Değerli Yoldaşlar,

Güney Kürdistan ve Irak'taki sorunlu ve çatışmalı durumlar da devam etmektedir. Seçimlerin üzerinden yaklaşık altı ay geçmiş olmasına rağmen Başur'da hala yeni hükümet kurulamamıştır. Bağdat ve Hewlêr yönetimleri arasında ciddi bir çelişki ve gerginlik durumu söz konusudur. Sivil halkı hedefleyen çete saldırıları her alanda yaşanmaktadır. Önderliğimizin ve Hareketimizin yoğun çabalarına rağmen Kürt Ulusal Kongresi'nin toplanması henüz sağlanamamıştır. Bütün bunlarda herkesin belli bir sorumluluğu olsa da, esas sorumluluk KDP üzerindedir. KDP yönetimi son derece dar, çıkarcı ve hegemonik bir politika izlemektedir.

KDP'nin bu tutumu kendisini en açık bir biçimde Rojava'ya yaklaşımda ortaya koymuştur. KDP'nin Rojava'ya yaklaşımı tekçi, despotik ve hegemoniktir. Kendi dışında farklı bir Kürt iradesinin oluşmasına tahammül edememektedir. Tüm Kürdistan'ı, Kürt iradesini ve imkanlarını kendi denetimi altına almak istemektedir. Dünyanın dört bir yanında milyonlarca insan Rojava Özgürlük Devrimi'nden heyecan duyarken, KDP Başkanlığı "Rojava'da devrim olmamıştır" diyecek kadar inkarcı ve karşıt bir yaklaşım gösterebilmiştir. Bu KDP'nin milliyetçi ve hegemonik çizgisi esas rolü oynarken, Rojava'daki bazı çete kişiliklerin ve ABD yönetiminin baskısı da belli düzeyde rol oynamıştır. Rojava Devrimi'ne karşıt tutumu KDP için adeta bir batak haline gelmiştir. Bu noktada çırpındıkça batağa daha fazla batmakta ve bu temelde Kürt yurtseverliği ve demokrasisinden tecrit olmaktadır.

KDP Rojava Devrimi karşısındaki olumsuz ve başarısız durumunu gizleyebilmek için çok çeşitli saldırılara ve oyunlara başvurmaktadır. Rojava Devrimi ve halkı üzerinde sürekli bir baskı durumu oluşturmaktadır. Yine Rojava Devrimi'ne destek vermemeleri için Güney'deki örgütler ve halk üzerinde de baskı uygulamaktadır. AKP ve İran'daki çeşitli güçlerle ilişkiler kurarak ve PKK'den kaçan hainleri toplayarak Bakur ve Rojhilat'ta sözde PKK'ye alternatif olacak partiler kurmaya çalışmaktadır. PKK'nin ve Rojava Devrimi'nin dış dünya ile ilişkilerini engelleyebilmek için her türlü imkanı ve yöntemi kullanmaktadır. Dahası fırsat bulduğu her yerde PKK'yi ve Önder Apo'yu karalamak için el altından birçok yalan ve dedikodu yayabilmektedir. Maliki yönetimi milliyetçi ve baskıcı bir karaktere sahip olsa da, Irak ile Güney Kürdistan ilişkilerinin gerginleştirilmesinde KDP'nin payı da büyüktür. Bağdat rejimiyle gerginlik yaratarak Rojava'daki devrim karşıtı yüzünü maskelemeye ve ulusal yapıdan teşhir ve tecrit olma durumunu giderip Kürt toplumunun dikkatini sürekli kendi üzerinde toplamaya çalışmaktadır.

Kürdistan Ulusal Kongresi'nin toplanamamasında da KDP'nin payı birincildir. Önder Apo'nun teşvik edici ve ön açıcı bütün çabalarına rağmen, KDP engeli nedeniyle Ulusal Kongre toplanamamaktadır. Çünkü KDP, nasıl ki Hewlêr'deki yönetim üzerinden bütün Güney Kürdistan'ı denetim altına almışsa, benzer bir biçimde Ulusal Kongre üzerinden de tüm Kürdistan'ı denetimi altına almak istemektedir. Elbette bu anti-demokratik ve hegemonik yak-

laşım asla kabul edilemez. Kürdistan Ulusal Kongresi her parçanın, örgütün ve kesimin özgürce ve örgütlü olarak katıldığı demokratik bir platform olmak durumundadır.

Tüm bu engellemelere rağmen, Önder Apo'nun ve Hareketimizin yoğun çabaları ile Kürdistan Ulusal Kongresi'ni toplama çalışmaları sürmektedir. Son aylarda Mesut Barzani'ye mektuplar göndererek Ulusal Kongrenin toplanması için çalışmalarını Önder Apo iyice yoğunlaştırmış durumdadır. Ulusal Kongre'nin toplanması temelinde iki önemli sonucu elde etmek istemektedir. Birincisi; Uluslararası Komplo'ya karşı yürüttüğümüz mücadeleyi bu temelde tam bir başarıya ulaştırmaya çalışmaktadır. Çünkü Uluslararası Komplo KDP ve YNK'nin Washington'da imzaladıkları anlaşma temelinde başlamıştır. Dolayısıyla tüm partilerin katıldığı bir Ulusal Kongre ancak bu anlaşmanın çöpe atılmasını getirebilir. İkinci olarak ise; içine girdiğimiz yoğun mücadele sürecinde hem ABD hem de Türkiye ve İran yönetimleri Kürtleri bölmek, birbiriyle çatıştırmak ve bazılarını kendi yanlarına çekerek kullanmak isteyeceklerdir. Nitekim söz konusu örgütlerde böyle bir potansiyel vardır. Önder Apo, Ulusal Kongre ile bu oyunu bozmak, söz konusu partileri bu temelde kullanılmaktan kurtarmak ve mümkünse Kürdistan Özgürlük Devrimi'ne hizmet ettirmek istemektedir.

Önder Apo'nun söz konusu yaklaşımları ve ideolojik çizgisi temelinde önümüzdeki süreçte KDP ile ilişkilere ve Güney Kürdistan'a daha dikkatli ve duyarlı bir yaklaşım göstermek, KDP ile ilişki ve ideolojik-siyasi mücadele diyalektiğini doğru işletmek, Güney Kürdistan'da demokrasinin gelişmesi için çalışmak ve Ulusal Kongre'yi toplayabilmek için çok yönlü çaba harcamak gerekmektedir.

Tekrar yozlaşma ve ciddiyeti kaybetmeyi ortaya çıkarır

Değerli Yoldaşlar,

Görüldüğü gibi, Hareket ve halk olarak Kürdistan'ın dört parçasında tarihi görevlerle karşı karşıyayız. Kuzey'de tarihin en büyük özgürlük devrimini zafere taşıyacak direniş hamlesini yerinde ve zamanında başarıyla gerçekleştirmek, Doğu'da zor dönemlerin usta devrimci çalışmaları yürüterek her türlü gelişmeye karşı hazırlıklı olmak, Rojava'da öz savunma ile demokratik ulus inşasını birlikte yürütmek, Güney'de ise olumsuzlukları önlemek kadar demokratik toplum gelişimine hizmet etmek önümüzde duran tarihi görevler olmaktadır. Bunlar tarihin bize emrettiği ve başarılması olmazsa olmaz düzeyindeki görevlerdir. Ve dikkat edilirse bu görevlerin hepsini, hatta daha fazlasını başarmak mümkündür.

Kuşkusuz bu görevlerin çok önemli bir bölümü yakın geçmişte de başarılmak üzere önümüzde duruyordu. Özellikle Kuzey Kürdistan'da 2010-2012 Devrimci Halk Savaşı Hamlesi esas olarak bu görevlerin başarılmasını içeriyordu. O zaman kapitalist modernite güçleri açık bir müdahale durumunda değildi ki, tek yanlı devrimci hamleyle demokratik özerklik devrimini başarıya götürmek mümkündü. Şimdi yakın geçmişin muhasebesini yaparken ve kendimizi eleştiri ve özeleştiriye tabi tutarken hiç kuşkusuz ölçüyü bu hedef temelinde ele alacağız. Böylece de Önderlik ve şehitler çizgisinde kendimizi köklü bir değişim ve dönüşüme uğratarak geçmişte başaramadığımız görevleri şimdi başarır hale getireceğiz.

Dikkat edilirse doğru eleştiri ve özeleştiri yapmamız koşuluyla şimdi de söz konusu tarihi görevleri başarmanın imkanları vardır. ABD'nin Türkiye ve İran müdahaleleri, küresel sermaye sistemi ile Türkiye ve İran oligarşileri arasındaki mücadele, bu mücadelenin tarafları yıpratma ve zorlama durumu şimdi de tarihi devrimci görevlerimizi başarmak için gereken koşulları olgun hale getirmektedir. Devrimci mücadele için yeni fırsatlar ve imkanlar ortaya çıkarmaktadır. Diğer yandan tüm alanlarda halkımızın özgürlük mücadelesine desteği ve özgürlük tutkusu, bu temelde gösterdiği cesaret ve fedakarlık emsali bulunmaz düzeydedir. Gerçekten de özgürlük devrimini zafere taşımamız için tüm bu alanlarda herhangi bir eksiklik kesinlikle yoktur. Parti 11. Kongremizin de çok doğru ve açık bir biçimde tespit ettiği gibi esas sorun aslında parti öncülüğündedir; partinin ideolojik, örgütsel ve pratik öncülüğü başarıyla yerine getirip getirmemesi noktasındadır. Aynı duruma Yürütme Komite toplantımızla KCK Yürütme Konseyi toplantısı bir kez daha vurgu yapmıştır.

İşte özgürlük devrimini zafere taşımamız için gerekli partileşme düzeyine ulaşabilmek amacıyla geçen kış süreci boyunca bir yandan pratik görevleri yürütürken, diğer yandan da seferberlik düzeyinde bir eğitim faaliyeti yürüttük. Bu faaliyette 11.Kongre'nin kesin başarı ve zafer ölçüsünü esas alarak kendimizi eğitmeye ve yeniden yaratmaya çalıştık. Önder Apo'nun "Ne eskisi gibi yaşayacağız, ne de eskisi gibi savaşacağız" belirlemesini esas alarak yeni yaşam ve yeni savaş tarzına ulaşma çabası içinde olduk. Topyekun seferberlik halinde yürüttüğümüz tüm bu çalışmaların çok önemli sonuçlar doğurduğu ve yeni gelişmelere yol açtığı tartışmasızdır. Yönetim toplantılarımız tüm bu çalışmaları değerlendirmiş ve yaşanan gelişmelere dikkat çekmiştir. Fakat söz konusu çalışmalar önemli sonuçlar vermiş olsa da, ciddi eksiklikler ve zayıflıkları da söz konusudur. Dolayısıyla yönetim toplantılarımız bu eksiklik ve zayıflıklar üzerinde de durmuş ve bunların hemen giderilmesi gerektiği hususunu karar altına almıştır.

Bu konuda özellikle geçmiş pratiğin derslerini çıkarırken yapılan analizlerde, yani eleştiri ve özeleştiriyi ele alışta yaşanan hata ve eksikliklere dikkat çekmiştir. Pratiğimizde bireycilik, kendine görelik, liberalizm, dogmatizm, tuculuk, üstün körlülük gibi çok çeşitli parti dışı anlayış ve tutumun ortaya çıktığı, tüm bunların ilgili parti platformlarında sürekli eleştirilerek mahkum edildiği bilinmektedir. Kuşkusuz bu eleştiri ve özeleştirilerin parti mücadelemizde yol açtığı önemli sonuçlar vardır. Fakat buna rağmen söz konusu hata ve eksikliklerin azalmaması ve kendini tekrar etmesi üzerinde ciddiyetle durmamızı gerektiren bir husus olmaktadır. Çünkü tekrar, yozlaşma ve ciddiyeti kaybetme durumunu ortaya çıkarmaktadır. Kendi ciddiyetini kaybedenlerle de hiç kimsenin ciddiye almayacağı açıktır.

Olaylar başkasıyla izah ediliyor

Yönetim toplantılarımız söz konusu eksikliklere dikkat çekmekle birlikte, Parti 11. Kongremizin kadroların netleştirilmesi kararı temelinde özel olarak bazı anlayışları da tartışıp mahkum etmiştir. Özellikle eğitimlerin sonunda yapılmakta olan eleştiri ve özeleştiri platformlarında kadroların tam netleşebilmesi için söz konusu anlayış ve tutumların mutlaka aşılması gerektiğini vurgulamıştır. Söz konusu parti dışı anlayış ve tutumlar kış boyu yürütülen kadro ve komuta eğitimlerinin derinleştirilmesi temelinde açığa çıkarılmış ve mahkum edilmişlerdir. Ancak bunların platformlarda bireyler şahsında da yapılması ve düzeltmenin bireysel düzeye indirgenmesi, böylece zihniyet ve vicdan devriminin başarıyla yapılması gerekmektedir.

İçinde bulunduğumuz dönemde öne çıkan ve çok yaygın yaşanan söz konusu parti dışı anlayışlardan birisi, her şeyi dışarıda görme, işin yapılmasını başkasından beklediği gibi hata ve olumsuzlukları da hep başkasında görme, dolayısıyla kendini hep beğenme durumunda olma anlayışıdır. Bu durum o kadar ileri noktaya varmıştır ki, elindeki iğne parmağını kanatsa suçu başkasında görme yaşanmaktadır. Az-çok hemen herkes de bu durumu yaşamaktadır. Olaylara yaklaşım böyle olursa, yani her olumsuzluğun nedeni dışarıda görülürse o zaman bireylerin kendilerini sorgulamaya ve değiştirip düzeltmeye ihtiyaç duymayacakları açıktır. Bu anlayışın vahameti burada ortaya çıkmakta ve mutlaka düzeltmeyi gerekli kılmaktadır. Eğer düzeltme olmazsa o zaman özeleştiri de olmaz ve dolayısıyla kişinin kendini değiştirmesi de yaşanmaz. Bu açıdan olayları başkasıyla izah etmeye çalışan anlayış ve tutumları asla kabul etmemek gerekir.

Üzerinde durulması gereken bir diğer anlayış, pratiğin hata ve eksikliklerini "Anlamadım, bilmiyordum" sözleriyle izah etmeye çalışma durumu olmaktadır. Kuşkusuz Önderlik çizgisinin bilinmesi ve anlaşılması esas alınırsa o zaman bilmeme ve anlamama sözlerinin kısmi bir anlamı olabilir. Fakat her şeyi bu kavramlarla izah etmek de mümkün değildir. Bu durum belki yeni katılmış genç yoldaşlar için geçerli olabilir fakat parti eğitimi görmüş eski yoldaşlar durumu böyle izah edemezler. Önderlik çizgisi doğru anlaşılmamış ve bilinmemiş olabilir ancak o zaman da kişinin beyninde farklı anlayış ve bilgiler vardır. İşte kendine ait olan bu anlayış ve bilgileri de görmek ve dikkate almak gerekir. Bu konunun önemi şuradadır: "Anlamadım, bilmiyordum" dendi mi, sanki ortada bir hata ve suç yokmuş gibi bir durum yaşanmaktadır. Halbuki anlamamak ve bilmemek de en az pratikte yanlış yapmak kadar ciddi bir eksikliktir ve mutlaka aşılmayı gerektirir. Daha da önemlisi, böyle söylemek kendi beyninde taşınan farklı anlayışı görmemeyi, gizlemeyi ve dolayısıyla özeleştirel sorgulama yapmamayı ve yanlış anlayışı aşmamayı ortaya çıkarmaktadır. Anlayış değişikliği ve düzeltmesi yapmadıktan sonra daha nasıl özeleştiri yapılır?

Eleştiri-özeleştiride ölçü sapması yaşanıyor

Düzeltilmesi gereken bir diğer anlayış da, eleştiri-özeleştiriyi Önderlik çizgisi temelinde değil de, kişinin pratiği temelinde ele alma durumudur. Yani eleştiri-özeleştiride ölçü sapması yaşanmaktadır. Kuşkusuz kişinin pratiği temelinde yapılan eleştiri ve özeleştiri de bazı sonuçlar verebilir, bazı hata ve eksiklikleri açığa çıkartıp mahkum edebilir. Fakat bunun düzeyi ancak kişinin pratiğinin derinliği kadar olur, onu aşamaz. Bu durumda kısmi bir düzeltme olsa da, esas olarak bireyin kişiliği yapılandırılır, o kişiliğin Önderlik çizgisine göre değişim ve dönüşümü gerçekleşmez. Bu da Önderlik ölçü ve özelliklerinden uzak kalmayı ortaya çıkarır. Halbuki hem eleştiri hem de özeleştiride kesin doğru olan tek ölçü Önderlik çizgisinin esas alınmasıdır. Bir kişinin pratiği Önderlik çizgisi ölçü alınarak eleştirilmeli, özeleştiri de bu ölçü temelinde olmalıdır. Çünkü o zaman sadece bireyin pratikte yaptıklarının partiyle çelişen yönleri değil, yapması gerekip de yapmadıklarının da eleştiriye ve özeleştiriye tabi tutulması ve düzeltilmesi yaşanır. Özellikle stratejik ve taktik değişikliklerin yaşandığı, dolayısıyla strateji ve taktik dışı durumların olduğu dönemlerde buna dikkat etmek hayati önem taşır. Yoksa kişiliğin Önderlik çizgisine göre tartılması ve dönüştürülmesi gerçekleşmez.

Bunlarla birlikte dogmaların ve güdülerin esiri olma durumları üzerinde de durmak gerekiyor. Önder Apo, bireyin yaşam karşısındaki en zayıf yanı olarak dogmaların ve güdülerin esiri olmayı belirtti. Dolayısıyla özgür birey olmak için örgütlülüğü, örgütlü militan olabilmek için de güdülerin terbiye edilmesini gerekli gördü. Özellikle siyasi ve askeri başarısızlıkların ideolojik boşluk yarattığını, ideolojik boşluğun da güdülere esareti öne çıkardığını belirtti. Kış eğitim devrelerimizin derinleşmesi içinde bu gerçeklik de açığa çıkmıştır. Bunun sonucunda gurupçuluk, laubalilik vb yaşanmıştır. Bu gerçeklik doğru ve yeterli analiz edilip düzeltilmezse eğitimi ve yaşamı bozan pratik sonuçlara yol açmaktadır.

Kuşkusuz benzer başka anlayışlar üzerinde de durulabilir. Söz konusu anlayışlar bireyin kendini sorgulamasını engellemektedir. Sorgulama yapsa bile, bunu Önderlik çizgisine göre yaptırmamaktadır. Dolayısıyla kişilikte yüzeysel bir değişim ve düzeltme olmakta, köklü ve derin bir değişim, dönüşüm, yenilenme ve düzeltme yaşanmamaktadır. Bu da partileşmeyi, doğru ve yeterli ölçülerle militanlaşmayı engellemektedir. İdeolojik ve örgütsel öncülüğü başaramayan kadro duruşu böyle ortaya çıkmaktadır. Dolayısıyla parti öncülüğünün başarılması ve partinin zafer öncüsü haline gelmesi bu durumlar aşılarak doğru bir eleştiri-özeleştiriyle çizgi militanı haline gelen kadrolara kavuşmasıyla gerçekleşir.

● "Parti içinde basit bireyci yaşamlara, maddiyata, rahata tenezzül eden tutum ve davranışlar gözükmektedir. Yine parti çalışmamızın temel ilkesi olan kolektivizmi bozan, kolektif çalışmaya gelmeyen, parti yaşam ve çalışmalarımıza bireyciliği dayatan ve bunda ısrar eden tutum ve davranışlar görülmektedir. Bu nedenle parti komitelerimizin ortak karar ve işbölümü temelinde çalışmaya dayanan kolektif yapısı bozulmaktadır."

Kadro disiplinli ve sürekli katılmalı

Değerli Yoldaşlar,

Partimizin 11. Kongresi'yle birlikte zaferin garantisi olan parti öncülüğünün geliştirilmesi ve yeterli hale getirilmesi üzerinde çok yoğun olarak duruyoruz. Parti öncülüğünün de ideolojik ve örgütsel yan olmak üzere iki temel boyutu bulunuyor. Hiç kuşkusuz öncülük parti kadroları tarafından yerine getiriliyor. Kadronun Önderlik zihniyetini özümsemesi, bu temelde zihniyet devrimini yapması, Önderlik çizgisi temelinde derin bir düşünce gücü haline ulaşması bu işin başında geliyor ve birinci boyutunu oluşturuyor. Bununla birlikte kadronun örgütlü ve disiplinli çalışması, bu temelde bir parti komitesinde veya temsilciliğinde mutlaka görev alarak 24 saat parti çalışmalarına katılması da kesinlikle gerekiyor. Bu da parti öncülüğünün ikinci boyutunu, yani örgütsel öncülüğü ifade ediyor. Önder Apo'nun ifade ettiği gibi eğer 'kadro örgütlenmiş ve eylemli kılınmış hakikatse' o zaman bir parti örgütünde, yani komite veya temsilciliklerinde mutlaka yer alması ve 24 saat parti çalışması yürütmesi, yani parti çizgisinin emrinde ve onun uygulaması içinde olması gerekir.

PKK'nin 11. Kongre kararları temelinde kendini bu biçimde örgütsel düzenlemeye tabi tutması ve yeniden yapılandırması gerekiyor. Bunun için mev-

cut kadronun netleştirilmesi ve komite düzeni içine alınarak örgütlü ve eylemli kılınması kadar yeni kadro adaylarının yoğunca katılıp eğitilerek partinin büyütülmesi de önem taşıyor. Bu hususları Kongre'den bu yana geçen altı aylık süre içinde yoğunca tartıştık ve önemli perspektiflere de ulaştık. Fakat toplantılarımıza yansıdığı kadarıyla bu hususlar arkadaş yapımız içinde tartışılmaya devam ediyor. Hatta yönetim yapımız içinde bile tartışılıyor. Kadroların mutlaka parti komitelerinde yer alıp almaması hususu tartışma konusu oluyor. Bu konuda bazı arkadaşların tereddütlerinin bulunduğu anlaşılıyor. Parti komiteleri içinde yer alsa da almasa da, parti çalışmalarına katılsa da katılmasa da kendini partili gören herkesin PKK kadrosu sayılması isteniyor.

Peki, gerçekten de böyle olabilir mi? Bu biçimde parti kadrosu olunabilir mi? Kadroları ve örgütlülüğü böyle olan bir parti özgürlük devrimine öncülük yapabilir mi? Bütün bunların olmayacağı, dolayısıyla söz konusu anlayışların parti gerçeğimiz açısından doğru olmadığı açıktır. Bir komite veya temsilcilikte yer almayan bir kadro nasıl örgütlenmiş hakikat olacaktır? Partimizin örgütlü ve disiplinli çalışmalarına nasıl katılacaktır? Parti organları tarafından nasıl yönetilecek ve denetlenecektir? 24 saat eylemli hale nasıl gelecektir? Demek ki böyle olması mümkün değil. O nedenle de kadroların mutlaka bir parti örgütünde, yani komite veya temsilciliğinde yer alması ve 24 saat parti çalışmalarına disiplinli ve sürekli olarak katılması gerekir. Disiplinli ve öncü bir devrimci parti ancak böyle oluşur. Önder Apo'nun ifade ettiği örgütlenmiş ve eylemli kılınmış hakikat tanımlaması ancak pratikte böyle yerine gelir.

Aslında bu durumun böyle gündeme gelmesi ve bu biçimde tartışılması bile anlamsızdır. Bu gerçek bize, tasfiyeciliğin partileşmede ne kadar derin tahribatlara yol açtığını göstermektedir. Elbette bunun bir de yaşadığımız değişim ve dönüşüm süreciyle bağı vardır. Paradigma değişimi ve bu temelde yeniden partileşme gibi çok köklü bir değişim ve dönüşüm yaşamış olmamız, bu sürecin doğru ve örgütlü yürütülememesi, tersine buna çok tehlikeli bir tasfiyeciliğin dayatılmış olması bu tür durumların ortaya çıkmasına yol açmıştır. Fakat 'Bir Halkı Savunmak' kitabından başlayarak 'Demokratik Toplum Manifestosu' isimli beş ciltlik savunmaya kadar hazırladığı kitaplarda bu hususları teorik ve örgütsel olarak Önder Apo çok kapsamlı bir biçimde izah ve ifade etmiştir. Tüm parti kadrolarının da bu kitaplarda yer alan düşünceler temelinde kendini derinliğine eğitme ve örgütlü kılma görevi vardır.

Yaşamda komünalizm çalışmada kolektivizm

Bu vesileyle bir kez daha yineliyor ve ifade ediyoruz ki; her parti kadrosu mutlaka bir parti komitesi veya temsilciliğinde yer almak ve 24 saat parti çalışmalarına disiplinli olarak katılmak durumundadır. Bir parti komite veya temsilciliğinde görev almayan ve 24 saat örgütlü ve disiplinli olarak parti çalışmalarına katılmayan kişi parti kadrosu olamaz. Bu gerçek temel bir parti ilkesi, örgüt ilkesidir. Parti tüzüğümüzün öngördüğü temel ilke de budur. Komünal yaşayan ve kolektif çalışan parti gerçeğine ancak böyle ulaşılabilir.

Dikkat edilirse disiplinli parti örgütlülüğüne ve çalışmasına katılmak istemeyen bireycilik, komünal yaşama ve kolektif çalışmaya katılmakta da zorlanmaktadır. Partimizin özgünlüğü, temel karakteri ve güç kaynağı olan komünal yaşam ve kolektif çalışma ilkelerimizin uygulanmasında zorluklar yaşanmaktadır. Oysa örneğin komünal yaşam PKK'yi PKK yapan esas gerçekliktir. PKK'nin özgür yaşam hakikati bunun üzerinde var olmuştur. Önder Apo, parti öncülüğünde yarattığı bu yaşam tarzını şimdi tüm topluma yaymak ve tüm toplumsal yaşam alanlarında komünal yaşamı gerçekleştirmek istemektedir. Her bireyin mutlaka bir komününün olmasını gerekli görmektedir. Özgür bireyin ancak komünal yaşam ve kolektif çalışma içinde, yani ahlaki ve politik toplum gerçeğinde var olabileceğini ifade etmektedir. Bu nedenle komünsüz hiçbir kadronun kalmaması, her kadronun içinde yer aldığı bir komününün mutlaka olması gerektiğini belirtmiştir.

Fakat Önderlik ve parti gerçeğimizin böyle olmasına rağmen, pratikte komünal yaşam ve kolektif çalışmayla çelişen çok sayıda tutum ve davranış ortaya çıkmaktadır. Kapitalist modernitenin bireyciliğinin, bir bireycilik hastalığı olan liberalizmin etkileri partimizin kolektif yaşamını zorlamakta ve bozmaktadır. Parti içinde basit bireyci yaşamlara, maddiyata, rahata tenezzül eden tutum ve davranışlar gözükmektedir. Yine parti çalışmamızın temel ilkesi olan kolektivizmi bozan, kolektif çalışmaya gelmeyen, parti yaşam ve çalışmalarımıza bireyciliği dayatan ve bunda ısrar eden tutum ve davranışlar görülmektedir. Bu nedenle parti komitelerimizin ortak karar ve işbölümü temelinde çalışmaya dayanan kolektif yapısı bozulmaktadır. Kendi içinde bütünlüklü, ahenkli, kolektif işlerliğe sahip bir komite düzenine ulaşılamamaktadır.

Kuşkusuz bütün bunlar Önderlik ve parti gerçeğimize ters olan tutum ve davranışlardır. Parti dışı tutum ve davranış olarak ifade ettiğimiz tüm bu özelliklerin en küçük belirtilerinin bile kadro ve parti yapımızdan silinip atılması gerekir. İdeolojik-örgütsel çizgi mücadelesi, sınıf ve cins mücadelesi bunun için vardır. Eleştiri ve özeleştiri yöntemine bu amaçla başvurulmaktadır. İç mücadele, nefs mücadelesi bunun için yapılmaktadır. O halde tüm yoldaşların, yaşadığımız bu netleşme ve yeniden partileşme döneminde kendilerini toplu bir özeleştiri süzgecinden geçirerek tüm bu parti dışı ölçü ve özelliklerden, iktidar ve devlet hastalıklarından kurtarmaları gerekir. Temel ilkemiz 'Yaşamda komünalizm, çalışmada kolektivizm' olmalıdır. Komünal yaşam ve kolektif çalışma esasları parti ortamımızda derinliğine yer etmelidir.

Mevcut PKK-KCK sistemi PKK-ERNK sisteminden farklı değil

Değerli Yoldaşlar,

Bunlarla birlikte bir de parti olarak tabana inme, kitleler içine girme, halkın aydınlatan ışığı olma sorunumuz var. Bu noktada parti duruşumuzun üstte, kitlelerden kopuk, bürokratik ve hatta iktidarcı olduğunu görmemiz ve ifade etmemiz gerekiyor. Parti kadrosu olmak yönetim olmak ve pratik işlerden kopmak olarak anlaşılıyor. Hep buyruk veren ve işlerin yapılmasını başkasından bekleyen bir kadro anlayışı ve duruşu ortaya çıkmış bulunuyor. Bunun yanlış, parti gerçeğimize ters, bir tür tasfiyecilik olduğu açıktır. Bu durumun da zamana yayılmadan tüm parti yapımız tarafından tamamen düzeltilmesi gereklidir.

Önder Apo, son talimatında bu konuda da çok açık eleştiriler yaptı. Örneğin "Değişmediğimizi" söyledi, "KCK'yi anlamamışsınız" dedi. Kuşkusuz bunlar çok önemli eleştiri ve tanımlamalardı. Üzerinde derinliğine durmayı ve derhal düzeltme yapmayı gerektiriyordu. Ne demek KCK'yi anlamamış olmak? O zaman PKK'nin yeniden yapılanışını, paradigma değişimini, diğer tüm örgüt ve kurumlarımızın rolünü ve fonksiyonunu da anlamadığımız anlamına gelir bu. Demek ki çok köklü bir yeniden ele alma, sorgulama ve düzeltme gerekiyor. On yıldır yaşadığımız değişim ve dönüşüm sürecini Önderlik çizgisine uygun olarak tam başarıya götürmemiz gerekiyor.

Önder Apo'nun bu belirlemeleri de aslında örgütsel duruş ve sistem bakımından terslikleri olduğunu ortaya koyuyor. İşte bunun başında da PKK-KCK ilişkilerini yerli yerince ve tam düzenleyememe geliyor. Mevcut PKK-KCK sistemine baktığımızda aslında PKK-ERNK sisteminden pek farklı olmadığı görülüyor. Geçmişteki PKK-ERNK sistemi neydi? PKK yönetim, ERNK ise bu yönetim altında bilinçlenmiş ve harekete geçirilmiş halk konumundaydı. Peki mevcut PKK-KCK yapılanışı da hemen hemen aynı ve benzer değil mi? Mevcut haliyle PKK yönetim, KCK de harekete geçirilen halk konumunda bulunmuyor mu? Demek ki değişmeme ve KCK'yi anlamama işte böyle çok somut bir tarzda yaşanıyor. Bu durumda kavramlar ve isimler değişmiş, içerik ise aynı kalmış oluyor.

İşte tüm bu hususlar son Yürütme Komitesi toplantımızda bir kez daha kapsamlı olarak değerlendirilmiş bulunmaktadır. Bu duruşu değiştirmek, yeni paradigma ve KCK sistemi temelinde gereken düzeltmeleri yapmak üzere de önemli kararlar almış durumdayız. Kuşkusuz bunun çok önemli bir boyutu anlayış düzeltmesi oluyor ki, bunların bir kısmına yukarda değindik. Diğer önemli boyut ise örgütsel düzeltme ve bu temelde yeniden görev düzenlemeleri yapmak oluyor. Bu temelde PKK'nin öncülüğünü yönetim ve yetki öncülüğü olmaktan çıkartıp, bilinç, eğitim ve örgütleme, böylece halkı kendi kendini yönetir konuma getirme öncülüğü haline getiriyoruz. KCK yönetimlerinin ise yüzde seksenin üzerinde yurtsever ve demokrat halk kadrolarından oluşmasını sağlamayı hedefliyoruz.

Bu yürüyüş bir zafer yürüyüşüdür

Kısaca mevcut görev düzenlemelerimizde önemli değişiklikler yapmayı öngörüyoruz. Bu düzenleme içinde PKK ve PAJK kadroları esas olarak ideolojik ve savunma alanı çalışmaları ile kitleler içinde propaganda, eğitim ve örgütleme çalışmalarında yer alacaklar. Parti kadroları esas olarak halkı ve KCK kadrolarını eğitip onların kendi kendilerini yönetmesini destekleyici çalışma yapacaklar. Böylece parti ve kadrolar olarak kitleler içine girme, toplum içine derinliğine nüfuz etme, partinin kitle ilişkilerini en tabandan oluşturma ve sağlamlaştırma, halkı bilinçlendiren ve örgütleyen bir çalışma yapma konumuna ulaşmış olacağız. Bu temelde parti öncülüğümüz bir yönetim ve yetki öncülüğü olmaktan çıkarak, halk içinde bir ideolojik ve örgütsel öncülük haline gelecektir.

Zaten Kongre Gel kuruluşunda da Önder Apo böyle bir sistemi öngörmüştü. Demokratik Konfederalizm sistemi içinde PKK'nin kendini bir komite(Bilim-Sanat Komitesi) olarak örgütlemesini ifade etmişti. Bu sistemin anlaşılamaması ve tasfiyecilik tarafından özünün boşaltılmaya çalışılması aslında örgütsel yeniden yapılanma sürecimizi sabote etti. Bugün ortaya çıkan tersliğin, değişim ve yeniden yapılanmayı gerçekleştirememenin arkasında bunlar vardır. Ama artık hem paradigmaya uygun bir parti olabilmek ve hem de güncel görevleri başaran bir demokratik sistem haline gelebilmek için geçmişte yapamadıklarımızı hızla yapmak ve gereken değişim ve yeniden yapılanmayı başarmak zorundayız. Önümüzdeki sürecin devrimde başarı ve zafer kazanan hareketi haline gelebilmemiz için bunları yapmamız şarttır. Demek ki böyle bir düzeltme bizi çizgisiyle uyumlu bir örgüt haline getirecek ve pratikte zafer kazanan konuma ulaştıracaktır.

Şimdi tüm yoldaşların bu gerçeği de çok iyi anlaması, kendini bu yeni duruma göre hızla hazır hale getirmesi ve her alandaki parti komitelerimizin eğitim ve örgütleme çalışmalarını bu esaslar üzenden yürütmesi gerekmektedir. Kısaca Yürütme Komite toplantımızın öngördüğü bir 'halk içine girme, kitle tabanına inme, halk içinde eğitim ve örgütleme çalışmalarını yoğunlaştırma seferberliği' başlatmadır. Başta gençlik ve kadınlar olmak üzere tüm emekçi ve ezilen halk kitleleri içinde eğitim ve örgütleme çalışmaları yapan, böylece halkı aydınlatıp bilinçlendirerek irade ve güç sahibi haline gelmesini sağlayan bir öncü parti haline gelmedir. Kitlelerin içinde değil de üstünde kalan ve yönetim kademesini elde tutan bürokratik tarzı aşmadır. Apocu çizgiye uygun bir parti ve kadro gerçeği ve duruşu ancak böyle ortaya çıkar. Tüm yoldaşların bu seferberliği doğru anlayarak aktif katılması ve gereken düzeltmeleri olduğu yerde hızla yapması, partimizi de kendilerini de zafer kazanan öncü haline getirecektir.

Değerli Yoldaşlar,

Önder Apo, 2013 Newrozu'ndaki tarihi Demokrasi Çağrısı'nda "Şimdiye kadarki bir hazırlıktı, esas mücadelemiz yeni başlıyor" dedi. Hareket olarak 2014 yılı mücadelesine işte bu çağrı temelinde hazırlandık ve yürüyoruz. Yaptığımız yönetim toplantılarımız da sürece tamamen bu anlayışla yaklaştı ve hareketimiz açısından gereken karar ve planlamaları ortaya çıkardı. Yeni Newroz yılına işte bu temelde giriyor ve yıl görevlerini başarmaya böyle bir kararlılık ve netlikle yürüyoruz. PKK 11. Kongresi'nin ifade ettiği gibi bu yürüyüş bir zafer yürüyüşüdür, kesin başarı yürüyüşüdür, tarihi özgürlük mücadelemizi hak ettiği kalıcı sonuca ulaştırma yürüyüşüdür. Önder Apo bu yürüyüşün önünü aydınlatmıştır. Halkımız bu yürüyüşün başarısı için her şeyi vermeye ve her görevi yapmaya hazırdır. Koşullar ve imkanlar zafer için her zamankinden daha uygun ve yeterlidir. Biz de tüm Özgürlük Hareketi ve onun kadroları olarak kendimizi hazırladığımıza göre, o halde asgari bir pratikleşmenin bile kesin sonucu zafer olacaktır.

Böyle tarihi bir zaferi kazanmaya gücümüz olduğu gibi bu zafer bizim tarihsel hakkımızdır da. Çünkü tarih ve Önderlik bize bunu emretmiştir. Halkımızın ve insanlığın bize çağrısı bu temeldedir. En çok da kahraman şehitlerimiz bizden bunu istemekte ve beklemektedir. 1982 Newrozu'nu üç kibrit çöpüyle aydınlatan Mazlum Doğan'ın çağrısı ve emri bunu içermektedir. Önder Apo "Mazlum partidir" demişti. Tarih kanıtladı ki, doğru karar Mazlum kararıdır, Mazlum karanlıkları aydınlatandır, Mazlum zifiri karanlıkta doğruyu ve gerçeği görmeyi başarandır, Mazlum gerçeği yaşayan hakikattir. Partimizin yirmi bini aşan kahraman şehitler gerçeğinin anlamı budur. Bu gerçek bizim, halkımızın en büyük güç kaynağıdır. Bu kaynağa doğru dayanmayı bildikçe Hareketimizin ve halkımızın başaramayacağı hiçbir iş yoktur. Dolayısıyla şehitlerinin izinde kendini yenilemiş partimizin bu büyük mücadeleyi kalıcı zafere taşıması kesindir.

Bu temelde başta Önder Apo olmak üzere tüm yoldaşların Newroz Özgürlük Bayramlarını bir kez daha kutluyor, Mazlum ve Mahsum yoldaşlar şahsında tüm kahraman şehitlerimizi bir kez daha saygı ve minnetle anıyor, Önderlik ve şehitler çizgisinde kendini yenileyen ve hazırlayan tüm yoldaşları 2014 yılı özgürlük hamlemizi zafere ulaştırmaya çağırıyoruz!

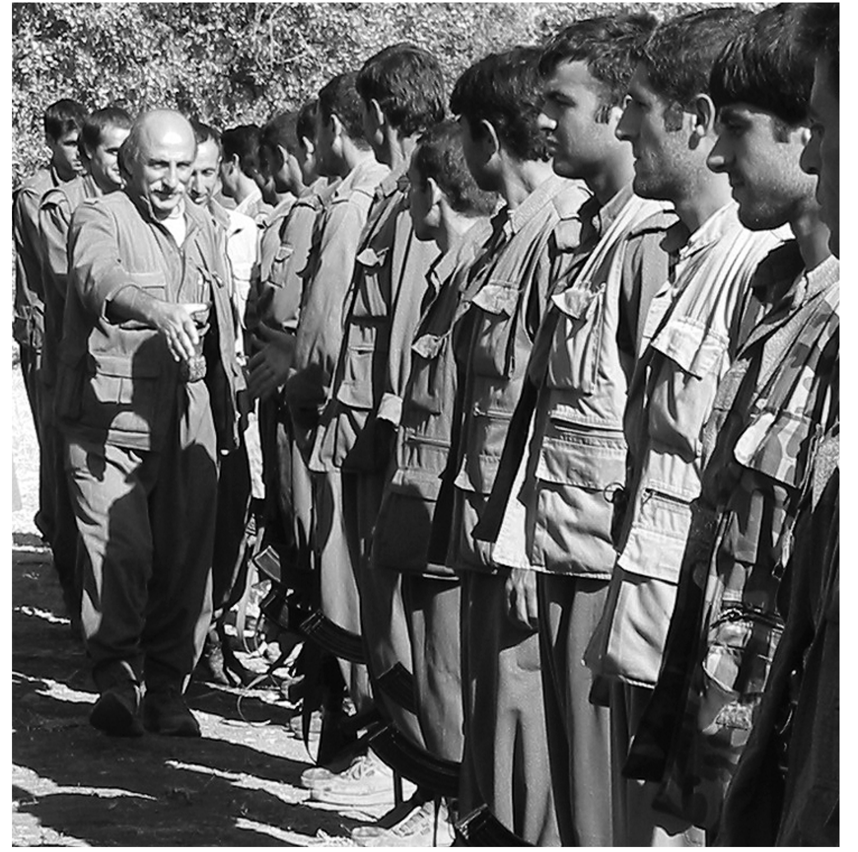
Yaşasın Özgürlük ve Demokrasi Mücadelemiz!

Bijî Newroz!

Bijî Rêber Apo!

15 Mart 2014

PKK YÜRÜTME KOMİTESİ

● "PKK'nin öncülüğünü yönetim ve yetki öncülüğü olmaktan çıkartıp, bilinç, eğitim ve örgütleme, böylece halkı kendi kendini yönetir konuma getirme öncülüğü haline getiriyoruz. KCK yönetimlerinin ise yüzde seksenin üzerinde yurtsever ve demokrat halk kadrolarından oluşmasını sağlamayı hedefliyoruz."

Emek vererek yaşamayı seven yoldaşım

Adı soyadı: **Hamit Hasanlo**
Kod adı: **Xoşmêr Xoy**
Doğum tarihi ve yeri: **1982-Kotol**
Katılım tarihi: **1999-Kotol**
Şehadet tarihi ve yeri: **12 Mart 2008/Besta-Geliyê Hêzil Vadisi**

Xoşmêr Xoy Rojilatlı bir arkadaştı. Kendisiyle Heftanîn'de tanıştık. O süreçte Heftanîn hastanesinde doktorluk yapıyordum, kendisi de lojistik çalışmalarında yer alıyordu. Hastanenin ve lojistik biriminin birbirine yakın olması nedeniyle sık sık görüşme imkanımız oluyordu. Lojistik biriminde gelen erzakların tüm güce dağıtılması, kış erzaklarının depolanması gibi birçok pratik ve yoğun bir çalışmada yer almasına rağmen sürekli her işe gönüllü koşardı. Xoşmêr arkadaş tek bir işle yetinmeyen ve birçok işi bir arada yürütmeye çalışan bir arkadaştı.

Tüm bu zor işleri yaparken moralli olmayı bilen biriydi.

Xoşmêr yoldaşın bir kardeşi de gerilla saflarında yer alıyordu. Kardeşiyle hiç tanışma fırsatım olmadı ama özgürlük mücadelesinde kardeşlerin omuz omuza mücadele vermeleri beni hep derinden etkilemişir.

Heval Xoşmêr lojistik biriminde çalışırken geçirdiği bir kaza nedeniyle bir dönem tedavi için hastanede yanımızda kaldı. Geçirdiği kazada merminin bir parmağına isabet etmesiyle parmağı kopmuştu. Kopan parmağını tekrar yerine diktik ama parmağını tüm çabalarımıza rağmen kurtaramadık. Tedavi amaçlı yanımızda kaldığı süre zarfında en çok göze çarpan özelliklerinden biri sempatikliğiydi. Tedavi görüyor olmasına rağmen yine yerinde durmuyor ve her pratik işe yardımcı olmaya çalışıyordu. Emek vererek yaşamayı seven biriydi. Daha sonra tedavisinin bitmesiyle tekrar birliğinin yanına döndü. Bir kaç defa kontrol için hastaneye geldi ama daha sonra görüşemedik ve ben de kuzey sahasına geçtim. Uzun bir sürenin ardından bir gün baktım Xoşmêr arkadaş Besta'ya geldi. Gördüğümde çok sevindim, hiperaktifliği nedeniyle Xoşmêr arkadaşı bir yerde tutmak mümkün değildi. Zaten gelir gelmez hemen işlere koyuldu. Kısa bir süre zarfında geçmişe göre çok daha canlı ve moralli olduğunu gördüm.

Yaşama aktif katılımı ve her konuda kendini sorumlu hissetmesi çok kısa sürede tim komutanlığına yükselmesine vesile oldu. Kuzey koşullarında herkes bir timi yönetemezdi. Heval Xoşmêr bu pratikliği nedeniyle Kato Jîrka ve Besta arasında timiyle birlikte gelen tüm üstlenme erzaklarını hemen depoluyordu. Öyle ki iş yapmaktan elleri çatlıyordu. Daha sonra yapılan düzenlemelerde Xoşmêr arkadaşın, Kurtay arkadaşın kampına düzenlendiğini öğrendim. O zaman "Keşke bizim kampa gelseydi" demiştim. Daha önce tanıdığım için birçok konuda daha rahat yardımcı olabileceğimi düşünmüştüm.

Xoşmêr yoldaş, Besta'nın zor koşullarına rağmen kısa bir sürede adapte olup, yaşama aktif katılması ve kısa sürede de birçok konuda pratik tecrübe kazanması onu daha çok sevdirmişti. Çok kısa bir süre zarfında gerillanın birçok pratik tecrübe ve deneyimini öğrenmiş, yaşamdaki duruşuyla kendini birçok konuda ispatlamış bir arkadaştı.

Bu süreçten sonra bir çatışma yaşandı. Çatışmada Xoşmêr yoldaşın da aralarında bulunduğu 9 arkadaş şehit düştü.

Seni ve 8 arkadaşı saygıyla anıyoruz. Mücadelenizi yaşatma sözü veriyoruz.

Mücadele arkadaşı

Ateş kıvılcımlarıyla kaybolan gerilla:
Zîlan Amed

Adı soyadı: **Kader Çiftçi**
Kod adı: **Zîlan Amed**
Doğum tarihi ve yeri: **1978-Amed**
Katılım tarihi: **1999-Amed**
Şehadet tarihi ve yeri: **31 Temmuz 2008 Dêrsim-Pûlûr (Ovacık)**

Kader Çiftçi (Zîlan Amed) direnişin hiçbir zaman sönmediği Amed'de 1978 yılında dünyaya gelir. Yurtsever bir ortamda büyüyen Zîlan yoldaş liseye kadar okur. Bu yıllarda Özgürlük mücadelesine sempatisi gelişir. Özgürlük sevdalısı gençlerin dağlara akın ettiği dönemde Zîlan yoldaş için gerilla vazgeçilmez bir tutkuya dönüşür. Binlerce direniş sembolü güzel insanı kucaklayan topraklarda büyüyen Zîlan yoldaş şehitlerin özgürlük çağrısına gerillaya katılarak cevap verir.

Zîlan yoldaşın gerillaya katılım kararı Önder Apo'ya yönelik 15 Şubat Uluslararası Komplo'sunun hemen sonrasına denk gelir. Komploculara karşı büyük bir öfke biriktiren Zîlan yoldaş gerillalara uzun ve oldukça tehlikeli bir yolculuktan sonra ulaşır. Günler süren bu yol onu hiç korkutmaz çünkü hayallerine ulaşmanın bu yolculukta gizli olduğunu bilir.

Kısa bir süre Amed Eyaleti'nde kalan Zîlan yoldaş, 1999 yılındaki geri çekilme kararı ile Güney Kürdistan'a geçer. Xinêre ve Qendîl'de kaldıktan sonra yönünü Zagroslara verir. Asiliğini Zagros dağlarıyla bütünleştiren Zîlan yoldaş bu alanın tüm zorluklarına karşı büyük bir devrimci irade göstererek uzun bir süre Zagroslarda görev yapar.

Zîlan yoldaş Kürdistan'ın bu en zorlu parçasında zirvelere tırmandıkça adeta huzur bulur. Her bir tepeyi çıkışında zirveye ulaşmasıyla birlikte sırtını çantasına yaslayarak, alnındaki teri siler ve öylece gözlerini kapayarak sessizliği dinler. Sanki yürüdüğü her patikada, tırmandığı her yokuşta ve ulaştığı her zirvede geçmişte bu mekanlarda geçen gerillaları hisseder gibidir. Ne de olsa gerillanın yaslanmadığı ne bir kaya ne de su içmediği bir pınar kalmıştır Kürdistan dağlarında. Her ateşin etrafına oturduğunda saçının uzun örgüsü omuzuna düşer, çenesini dizine dayar iri gözleriyle dolu dolu ateşe bakarak çıkan kıvılcımlarda kaybolur. Rüzgarın esintisini hissetmesiyle üşüyen elleriyle sımsıkı tuttuğu bardağından sıcak çayını yudumlayarak gözleri ateşten çıkan kıvılcımlara tekrar tekrar takılır.

Zagros alanında belli bir pratik geçiren Zîlan yoldaş daha sonra hayallerine bir adım daha yakınlaşmak için daha uzağa, uzun yollar katederek ulaşacağı hayal ülkesine gitmeye hazırlanır. İki çift çorabı, bir kalıp yeşil sabunu, geceleri üşürken battaniye olarak kullandığı kefiyesini ve tarağının içinde bulunduğu çantasını sırtlayarak, dört şarjörü, iki el bombasının olduğu raxtını beline takarak ve silahını omuzuna alarak yola koyulur.

Bu uzun yol için Zîlan yoldaş şöyle der: "Dêrsim'e yolculuk elbette kolay olmayacaktır ama 1999 yılında Güney Kürdistan'a geçtik, bu nedenle çok zorlanmayacağımı düşünüyorum. Amed üzeri gerilla saflarına katıldım. Çocukluk arkadaşım da benden sonra katılıyor ama Dêrsim'e geçiyor. Daha sonra benim Amed'de olduğumu duyunca kendisi de Amed'e geçmek istiyor fakat Amed'e gelmeden Dêrsim'de şehit düşüyor. Bu nedenle Dêrsim'e gidişime çok büyük anlamlar yükleyerek bu yürüyüşe çıkıyorum. Sanki çocukluk arkadaşım beni orada bekliyormuş gibi bir özlemle Dêrsim'e doğru yol alacağım. En doğru bağlılık manevi bir bağlılıktır. Bu bağlılığı zarar vermeden direnişçi bir ruhla büyütmek gerekiyor. Dêrsim'de hem tarihin bize miras bıraktığı direnişçi ruhu omuzlayarak mücadelemi sürdüreceğim hem de orada şehit düşen yoldaşlarımın bayrağını taşıyacağım."

Zîlan yoldaş Dêrsim'e sorumlu düzeyde gider. 2007 tarihinde Dêrsim'in Pilemorî (Pülümür) ilçesinin Kocatepe (Askürek) karakoluna yönelik arkadaşların düzenlediği eyleme fedaice katılır.

TC askerleri bu karakolda büyük kayıplar verir ve askerler büyük bir şok yaşar. Daha sonra düşmanın yoğun teknik kullanması sonucu geri çekilme yapan grubun içinde bulunan Zîlan yoldaş karakoldan çıkan en son gerilla olduğu için grubundan kopar.

Bir gün arazide tek başına operasyonun içinde kalır ve sonradan arkadaşlarına ulaşır. Daha sonra Zîlan arkadaşın da içinde bulunduğu bir grup arkadaş göreve gider. Grup, 18 Temmuz 2008'de Dêrsim Pûlûr'da (Ovacık) pusuya düşer.

Pusuyu geçmek için grup çatışmaya girer. Çatışmada Zîlan ve Eylem yoldaşlar yaralanır. Pusudan kurtulamayan Zîlan ve Eylem yoldaş üzerlerindeki malzemelerin düşmanın elin geçmemesi için bir yere sakladıktan sonra bombalarını kendilerinde patlatarak şehadete ulaşırlar.

Anıları mücadelemize ışık olacaktır.

Mücadele arkadaşı

Önderlik ve PKK'ye 11. Kongre ruhuyla yeniden katılım mücadeleyi zafere taşıyacaktır

● "Önderliğe zihniyet bütünlüğüyle, felsefe ve ideolojik bütünlükle katılmak şarttır. Önderliğe sadece cesaret, fedakarlıkla değil, sadece pratikle değil, fanatikçe bağlanarak değil, Önderlik zihniyetini özümseyerek, felsefik ve ideolojik ilkelerini, ideolojik ve politik amaçlarını özümseyerek, bilince çıkararak, o amaç ve ilkeleri doğru bulup, onlar için yaşayan, onlar için mücadele eden, onlara bağlanan biçimde katılmak şart. Katılım bu."

Geride bıraktığımız son bir yıllık süreç, PKK 11. Kongresi çerçevesinde yaşandı. PKK'nin örgütsel olarak, grup olarak, ilk çekirdeğinin atıldığı tarihin 41. yıldönümüne doğru gidiyoruz. Önderliksel şekillenme ondan önceki süreci belirliyor fakat Önderliksel şekillenmenin açığa çıktığı, somutlaştığı yer parti ve mücadeledir. Dolayısıyla Önderliği, elbette ki parti ve mücadeleyle tanımlayabilir, Önderlik ölçü ve özelliklerini de ancak parti ve mücadele içinde ortaya çıkan yönleriyle ifade edebiliriz. Bunun dışında bir izah, ifadelendirme arama doğru değildir. Bu ölçü ve özellikler küçüklükten itibaren gerçekleştirilen çaba, mücadele içinde şekillenmiştir ama bir Önderliksel güce, parti adımını atarak, partiyi ve özgürlük mücadelesini geliştirerek ulaşmıştır. O bakımdan Önderliği partileşme olarak, özgürlük mücadelesinin tarzı, taktiği olarak anlamak, tanımlamak gereklidir, doğrudur.

Süreç ilerlemeyince Türkiye iktidar çatışmasına girdi

2010-2012'yi, merkezinde Rojava Devrimi'nin olduğu fakat esas itibariyle kuzeyde yaşanan Devrimci Halk Savaşı'nda tanım bulan bir dönem olarak ifade edilebiliriz. Bu, en yakından üzerinde duracağımız, ders çıkaracağımız bir dönem. Bunun derslerini 2013 yılındaki kongre ve konferanslarda çıkarmaya çalıştık. 2011-2012 Devrimci Halk Savaşı her ne kadar Rojava dışında Kuzey'de öngördüğümüz demokratik özerklik çözümünü gerçekleştiremediyse de, AKP'nin 12 Haziran seçimleri ardından, 'PKK'yi silahla yenerim, ezerim' planını da boşa çıkarmayı, başarısız kılmayı bildi. Yarım da olsa bu bir sonuçtur. Kuşkusuz değerli ve önemli bir sonuçtur; eksik ve yetersizdi, evet, ama önemli, ciddi bir sonuçtu. AKP, PKK'yi silahla ezerek iktidarını sağlamlaştıramayacağını anlayınca ve süreç 2014 seçimlerine yaklaşınca artık savaşla başarılı olmayacağını görüp, savaş dışında iktidarını sağlamlaştıracak yol ve yöntemler aramaya yöneldi. Bunun sonucu olarak da, özellikle zindanda da direnişin geliştiği 2012 Eylülünden sonra, gittikçe daha fazla, "Silahlar sussun, fikirler ve siyaset konuşsun" söylemini dile getirmeye yöneldi. Bu durum savaşta başarısız kaldığının, yeni bir taktik arayışa girdiğinin en açık kanıtıydı.

Bunun bir ucunu da yeniden Önder Apo'yla diyaloga geçmek olduğu açıktı. Önder Apo da bu durumu, savaş sonuçlarını, zindandaki direnişi değerlendirdi ve sonuçta, istenen düzeyde olmasa da, ortaya çıkan gelişmelere dayalı olarak yeni bir demokratik siyasi çözüm olup olamayacağını araştırmaya yöneldi. İmralı'daki diyalog ve tartışmalar 2013 Newrozu'nda Amed'te Önder Apo'nun gerçekleştirdiği tarihi demokrasi çağrısına ulaştı. Bu çağrı önemliydi, tarihin büyük özgürlük ve demokrasi çağrılarına denk, onların güncellenmesini ifade eden bir çağrıydı. Genel ideolojik, felsefik boyutu vardı, toplumsal yaşamın barış içerisinde nasıl yaşanması gerektiğini içeren, daha somut olarak siyasal boyutta Türkiye'nin demokratikleşmesi temelinde Kürt sorununun demokratik siyasi çözümünün gerçekleştirilmesine dönük bir çağrıydı. Aynı zamanda böyle bir çözümün nasıl gerçekleştirileceğine dair projeyle birlikte gündeme getirilen bir çağrıydı. 2013 Newrozu'ndan bu yana yaşanan olaylara da bu çağrı damgasını vurdu. Bir yılını doldurmuştur ve hala bazı biçimlerde devam ediyor. Buna göre yönetimimiz 23 Mart'ta ateşkes ilan etti, 8 Mayıs'tan itibaren Kuzey'deki gerilla güçlerinin bir bölümü Medya Savunma Alanları'na çekildi. Bunlar, üç aşama olarak tasarlanan eylem planının uygulanması için atılan adımlardı. Birinci aşama, çok yeterli olmasa da, kısmen yerine getirildi. Fakat ikinci aşamaya hala da geçiş olamadı. Önderlik 'anlamlı ve derinlikli müzakere aşaması' olarak bunu tanımladı. İkinci aşamanın özü Türkiye'nin demokratikleşmesi için gerekli hukuki ve siyasi adımları atmaktı. AKP hükümeti bu adımları atmayıp, bunun yerine süreci 2014 seçimlerini kazanmaya indirgedi, birikimi oraya yöneltmek istedi.

Önde Apo'nun bütün uyarı ve çabalarına rağmen, yine Özgürlük hareketimizin iyi niyetli yaklaşımlarına rağmen bu tutumdan vazgeçmedi, ısrar etti. Oysa Önderlik, zamanın doldurduğu, aslında 2010'dan başlayan sürecin sonuna gelindiğini, silahlı direnişle gerçekleştirilemeyen Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürt sorununun çözümünü sağlayacak sürecin müzakere yöntemiyle gerçekleştirilmemesinin, verilebilecek kararlara ciddi zararlar vereceğini ifade etmesine rağmen AKP bunu anlamak istemedi. Dolayısıyla da süreç ilerlemedi fakat Türkiye kendi içinde yeni bir iktidar çatışmasına girdi. Önderliğin uyarılarını dinlemeyen, hareketimizin desteğini değerlendirmeyen AKP iktidarı, şimdi ciddi bir iç iktidar çatışmasıyla yüz yüze geldi. Bu çatışmanın ne olacağı, nereye gideceği, kime ne kadar zarar vereceği belli değil. Fakat buradan şu sonucu çıkarabiliriz; PKK, 2010-2012 arasındaki Devrimci Halk Savaşı'nı zafere götürseydi, demokratik özerklik devrimini yapsaydı, ne AKP ne Türkiye ne de Kürtler bu durumu yaşayacaktı. Bunda biz istenen sonuçları zamanında elde edemedik, tarihsel bakımdan atılması gereken adımları, yapılması gereken görevleri, tarihe verilmesi gereken cevabı veremedik.

2013 yılı kongre ve konferans yılı oldu

2013 yılında Önderliğin öngördüğü üç aşamalı 'Demokratik Çözüm Eylem Planı' tutarlıca uygulansaydı, şimdi Türkiye böyle bir çatışma içinde olmayacak, AKP'ye dıştan bir müdahale dayatılmayacak, Türkiye demokratikleşecek, Kürt sorunu çözüm yoluna girecekti. Bunu yapmamaları Türkiye'yi her türlü müdahaleye, darbeye, komploya açık tuttu. Bunu yapmadıkları müddetçe de Türkiye yönetimi her zaman müdahalelere, komplolara, darbelere açık olacaktır. Despotik bir karakteri kesinlikle aşamayacaktır.

Geçen bir yıllık süreci Kürt özgürlük hareketi böyle ateşkes konumunda, demokratik siyasi çözümün başarıya gitmesi için ideolojik ve siyasi mücadeleyi geliştirme temelinde değerlendirdi. Dahası, önceki Devrimci Halk Savaşı sürecinin sonuçlarını değerlendiren, analiz ederek derslerini çıkarmaya çalışan, bu temelde örgütü ideolojik ve örgütsel bakımdan güçlendiren kongre ve konferanslar yaptı. 2013 yılı bu anlamda baştan sona kongre ve konferanslar yılı oldu. Kürt özgürlük hareketi'nin bütün birim ve güçleri daha önceki süreçte yapamadıkları kongre ve konferanslarını yaparak, geçmişin derslerini çıkarmaya, eleştiri-özeleştiriyle kendilerini yenilemeye ve önümüzdeki mücadele sürecine daha bilinçli, örgütlü ve güçlü şekilde hazırlanmaya çalıştılar. Başlangıçta Kongre Gel 9. Genel Kurulu toplantısı oldu, daha sonra eylülde PKK 11. Kongresi yapıldı, HPG konferansı oldu, KJB kurultayı oldu, YJA STAR konferansı oldu, birçok toplantı, değerlendirme ve tartışmalar yürütüldü.

"PKK devrim yapmaktan korkuyor"

PKK, 1973 baharında 6 kişiyle ilk temelini atan bir hareket olarak, 41. yılda 11. Kongresini başarıyla yapan bir konuma ulaştı. Eğer resmi olarak adlandırmak gerekirse, bu süreçte 11 kongre, 6 konferans yapılmış oluyor. Fakat PKK'nin tarihi toplantılarla, eğitimlerle doludur. Her toplantısı bir konferans düzeyindedir. Merkez toplantıları, genişletilmiş merkez toplantıları, kadro toplantıları, okul eğitimleri, eğitim devreleri birer konferans niteliğindedir. Kapsamlı değerlendirmeler yapan, eleştiri-özeleştiri içeren, geleceği planlayan toplantılar oluyorlar. O bakımdan sayısız toplantı var; rolleri ve önemleri var, hepsi de önemli ve ciddi kararların alındığı toplantılardır.

PKK'nin resmi kuruluşundan önce de bu nitelikte onlarca toplantısı var, sonra da. Bu çerçevede en son resmi kongre olarak 11. Kongreye ilişkin birkaç şey belirtmek gerekiyor. Bu kongrede program ve tüzük yenilemesi oldu, program 'Demokratik Toplum Manifestosu' isimli kitaba göre yeniden hazırlandı. Esas olarak da 5. cilde göre şekillendi. 9. Kongre'nin kabul ettiği program en son kapsamlı program değişimiydi, 'Bir Halkı Savunmak' isimli kitabın özetlenmesiydi. 11. Kongre programı, demokratik özerlik programının özetlenmesi oluyor, demokratik ulus çözümünü esas alan bir program oluyor. Tüzük olarak da örgütlenmede yeni kararlar alan, tabana doğru, hücreye ve komüne kadar örgütlenmeyi öngören bir tüzük yapılanması ortaya çıkarıldı. Yakın geçmişin dersleri kongrede ciddi tartışmalarla çıkarılmaya çalışıldı. Özellikle Devrimci Halk Savaşı nedeniyle iki yıl ertelenmiş bir kongreydi. Bu ertelemenin nedenlerinden olan geçen dönemin karmaşık savaşının zengin dersleri kongrede çıkarılmaya ve parti bu derslerle yenilenmeye, derinleştirilmeye, yeniden yapılandırılmaya çalışıldı.

11. Kongre, geçen askeri ve siyasi mücadele pratiklerinde ortaya çıkan öncülük zayıflığını, eksikliğini gidermeye çalıştı. Geçmiş değerlendirildiğinde ortaya şu çıktı; her şey tamam, öncü eksik! Kabahat partide, PKK'de! Ne kadar büyük çaba harcasa, cesaret ve fedakarlık gösterse de, tarihsel rol, misyon üstlenmiş bir hareket, başarıya kilitlenmiş bir hareketin 40 yılda yürüttüğü mücadeleyi zafere taşıması hem hakkı hem de görevidir. Ama böyle bir zafer ortaya çıkarılamamış, Rojava Devrimi'yle sadece zaferin kıvılcımları çakılmıştır. O halde neden büyük bir özgürlük devrimi, özgürlük zaferi gerçekleşmedi. Eksiklik ve hata nerede? Bunların araştırılmasından çıkan sonuç; parti öncülüğünün yetersizliğinde oluyor. Önder Apo da bunu, "PKK devrim yapmaktan korkuyor" şeklinde tanımladı. Devrim yapıyor olmaktan korkması, kendini ve halkı devrim için örgütleme ve yönetmeyi gerçekleştirememesinden kaynaklanıyor.

15 Ağustos Atılımı sonrası 1985 yılı başında Önderlik Parti yönetimine, "Partiyi ve halkı devrim için örgütlemeye cesaret edelim" talimatını vermişti. Önderlik eleştirileri yine aynı düzeyde seyrediyor. O halde bu kadar cesaret ve fedakarlık varken neden Parti halkı devrim için örgütleyip yönetemiyor? Halk mı hazır değil? Fazlasıyla hazır! Koşullar mı elverişli değil? Fazlasıyla elverişli! İmkan mı yok? Fazlasıyla var! Düşman mı çok güçlü? Tarihinin en zayıf dönemini yaşıyor! O halde eksik olan, Partinin halka öncülük edecek, mücadeleye öncülük edecek şekilde bir örgütlülüğe ve zihniyete sahip olamamasıdır. Öncülüğün eksikliği de iki noktada ortaya çıkıyor; zihniyet zayıflığı ve örgütsel eksiklik. Şöyle de ifade edebiliriz bunu; 1- İdeolojik öncülükteki zayıflık, 2- Örgütsel öncülükteki zayıflık.

Başka zihniyet, felsefe ve ideolojinin etkisi var

İdeolojik öncülükteki zayıflık; Önderlik paradigmasının, çizgisinin, Önder Apo'nun ortaya koyduğu PKK felsefesinin, ideolojik-politik çizgisinin doğru, tam kavranmadığını gösteriyor. Ne kadar eğitim görülse, tartışma yürütülse, PKK içinde yaşansa da ne kadar Önderliğe bağlı olunup bu temelde cesaret, fedakarlık gösterilse de, Önderlik zihniyetini ve felsefesini olduğu gibi özümseme, Önderlik ideolojik ilkelerini özümseme, kişiliğine yedirme ve bunu pratiğe dönüştürmede ciddi biçimde zayıflıklar, yetersizlikler vardır. Zayıflık, yetersizlik demek, farklı zihniyetlerin, ideolojilerin etkisinde kalmak demektir. Yaşam boşluk tanımadığına göre, insan zihniyeti boşluk ifade etmediğine göre, o zaman Önderlik zihniyeti, felsefe ve ideolojisi özümsenmiyorsa, demek ki orada başka zihniyet, başka felsefe, başka ideolojinin etkileri var demektir. Bu bakımdan, bunu anlamamak, bilmemek olarak tanımlamak tek yanlı ve yetersiz kalıyor.

Dolayısıyla yeni özümsenmiyor, benimsenmiyor, yeniyle donatılmıyor. Burada ya düzen etkileri var, kapitalist modernite etkileri var, iktidarcı-devletçi sistem etkileri var ya da PKK'nin eski paradigmasından, sisteminden kurtulamama, Önder Apo'nun yaptığı paradigmasal değişimi zihniyet, duygu ve düşünce olarak yapamama var, eski de kalma var. PKK'nin eski paradigmasında kalmak da iktidarcı-devletçi zihniyette kalmayı ifade ediyor. Çünkü eski paradigma devletçi ve iktidarcıydı. Bu noktada eğitim, ideolojik mücadele, Önderlik felsefesini, ideolojik ilkelerini, zihniyetini anlama, özümseme ve bu temelde kendini değiştirmek için yoğun bir değişim-dönüşüm mücadelesi, zihniyet mücadelesi yürütmeye, zihniyet devrimine ihtiyaç var. Hem de acilen var, derinlikli ve köklü olarak var. Böyle olmazsa zihniyet devrimi olmaz, Önderlik ideolojisi, paradigması, ölçüleri özümsenmese o zaman ideolojik öncülük pratikte yerine getirilemez. Neler yapmak gerektiğini kadro doğru tespit edemez, doğru karar veremez. Ret-kabul ölçülerini doğru geliştiremez, neye karşı çıkacağını, neyi inşa edeceğini bilemez. Bu konuda yaptıkları Önderlik gerçeğiyle ve partiyle çelişir. Öyle olmaması için doğru bir pratiğin yürümesi için pratikte kadronun öncülük misyonunu oynaması, bu temelde görev ve sorumluluklarını yerine getirebilmesi için Önderlik felsefesi ve ideolojisini benimsemesi, özümsemesi şart. Başka türlü olmaz. Bu bakımdan da Önderlik zihniyet, ideoloji ve felsefesini özümseyecek bir zihniyet devrimini yapmamız şart. Dolayısıyla Önderliğe zihniyet bütünlüğüyle, felsefe ve ideolojik bütünlükle katılmak şarttır. Önderliğe sadece cesaret, fedakarlıkla değil, sadece pratikle değil, fanatikçe bağlanarak değil, Önderlik zihniyetini özümseyerek, felsefik ve ideolojik ilkelerini, ideolojik ve politik amaçlarını özümseyerek, bilince çıkararak, o amaç ve ilkeleri doğru bulup, onlar için yaşayan, onlar için mücadele eden, onlara bağlanan biçimde katılmak şart. Katılım bu.

Bilinçli ve inançlı bir katılım yapılmalı

Katılımın bilinç, inanç boyutu önemli. İnançla beslenen bilince dayanmayan katılım, her türlü eksiktir, fanatiktir, içeriksizdir, özgür iradeli değildir, pratikte ne yapacağını bilmez ya da yaptıkları Önderlik çizgini, Önderlik gerçeğini temsil etmez. Önderlik gerçeğini temsil edebilmesi, Önderlik felsefesine, ideolojik-siyasal ilkelerine, zihniyetine uygun olabilmesi için Önderlik zihniyetinin, felsefesinin özümsenmesi şart. Önderliğe bu temelde katılmak şart! İdeolojik öncülük ancak böyle sağlanır, bir kadro gittiği her yerde Önderliği ancak bu şekilde temsil eder, uygular, hayata geçirir. Eğer ideolojik olarak, zihniyet olarak Önderliğe katılmamışsa pratikte ne yaparsa yapsın, doğru uygulama geliştiremez. Önder Apo, "Beyni ve yüreği bizimle olmayanın eylemi bizimle olmaz" dedi. Bu yüzden tek tek eylemlere bakıp, "Ah niye böyle olmadı, vah niye böyle olmadı. Şu pratikte böyle hata yapmışım" demek yerine, o pratikteki hatalara yol açan nedenleri iyi bulmalıyız. Her pratik hatanın bir zihniyet temeli vardır, ideolojik ve politik temeli vardır. O zihniyet, ideolojik ve politik değişim ve özümseme gerçekleşmedikçe, bir hatanı, yanlışını bulsan ve düzeltmeye

kalksan ikinci hata olur, üçüncü olur. Aynısı tekrarlanır, tekrarlanmazsa hata başka biçimde tekrarlanır.

Tekrarlamamanın yolu yaşamın, eylemin, pratiğin partiye göre, PKK'ye göre, Önder Apo'ya göre olmasıdır. Önder Apo'nun sahip çıktığı düzeyde olabilmesinin tek yolu var; Önderliği zihniyet düzeyinde, felsefik düzeyde, ideolojik düzeyde özümsemek, bilinçli ve inançlı bir katılım yapmak. Önderlik bilinciyle yoğrulmak, onun dışında başka bilinçler tanımamak, taşımamak, doğru bulmamak, onun dışındaki bilinç etkilerine karşı amansız savaşım vermek; ideolojik örgütsel savaşımı, sınıf ve cins savaşımını en ileri düzeyde, çok yoğun yapabilmek gerek. Böyle bir mücadele verilir, savaş yürütülürse zihniyet devrimi yapılır, Önderliğe ideolojik, felsefik katılım gerçekleşir, Önderlik zihniyeti özümsenir, dolayısıyla öyle bir kadro gittiği her yerde başarılı olur, verdiği karar Önderlik çizgisine uygun olur, yaptığı iş ve söylediği söz Önderlik çizgisinin pratikleşmesine hizmet eder. İş yapması için karar verecek, uygulama yapacak, kararı beynine ve yüreğine göre verecek. Beyni ve yüreği partiye, Önderliğe göre olmazsa o beyin ve yürekten çıkan karar, söz, davranış Önderliğe göre olmaz, partiye göre olmaz, özgürlük mücadelesine göre olmaz. Onların dışında olmayanlar da yanlış olur, özgürlük devrimine hizmet etmez, başarılı olmaz.

Önderliğe ve partiye nasıl katılınır?

O bakımdan katılımı öncelikle bu noktada netleştireceğiz. Önderliğe ve partiye nasıl katılınır? Ne tür katılım olur? Bir tane katılım var; Önderliğe zihniyet olarak katılma, ideolojik, politik çizgi olarak katılmadır. Elbette bazı duygular teşvik edecek, düşünceler teşvik edecek, bir şeyleri duyarak, hissederek katılacaksın. Her halde düşman olarak katılamazsın, ona ajan derler! "Ben maksatlı geldim, partiyi yıkmaya geldim" diyebilir miyiz? Elbetteki güzel duygular, hisler, ulusal ve yurtseverlik duyguları, halkseverlik duyguları, gerilla ve özgür yaşamın etkileri çeker. İnsan şu veya bu biçimde etkilenir, gelir katılır. Gelişte de bir sürü yol, yöntem olur. Vesile olan, getirip katan birçok etken olur. Bunlar tartışılabilir fakat gerçek katılım bunda değil, bundan sonra ortaya çıkıyor. Bundan sonraki katılım bilinç ve inanca dayanır, Önderlik zihniyetiyle, ideolojik ve politik çizgisiyle birleşmeye dayanır, Önderlik amaçlarını kendi amaçları olarak görüp benimsemeye, kişiliğini, yaşamını o amaçlarla bütünleştirmeye dayanır. Burada kişilik bütünlüğü de vardır, duygu, ruh, düşünce ve davranış bütünlüğü de vardır. Bunlar ayrılamaz. "Ben duygularımla katıldım, düşüncemle katılmıyorum" olmaz; "Düşüncemle katılıyorum, ruhumla katılmıyorum" olmaz; Kemal Pir, Fatma'yı eleştirirken; "Biz ruhsal birliğiz. Önder Apo'nun ruhu hepimizin ruhudur. Bu ruhla olmayanlar ajandır, içimizde ne geziyorlar?" dedi. Doğru tanımlama; PKK böyle bir birliktir. Ruhsal birlik, duygusal birlik, düşünce birliği, davranış birliği, komünal yaşamı, ortak mücadeleyi öngörüyor. O halde PKK'ye katılım bunların hepsini içeren bütünlüklü bir katılımdır. Önderliğe, Önderlik çizgisine katılım böyledir.

Parçalı katılım tehlikelidir

PKK 5. Kongresi için tüzük hazırlayıp, Önderliğe sunduğumuzda 'kadro ve üye tanımı' için şunu sunmuştu; "İradesini, Parti iradesiyle en üst düzeyde birleştirmeye çalışan Parti üyesidir." İrade bütünlüğü neyi içeriyor? İrade bütünlüğü içinde zihniyet bütünlüğü var, duygu, ruh, düşünce bütünlüğü var, yaşam ve davranış bütünlüğü var, bunlarda bütünlük olmazsa, katılım olmazsa irade bütünlüğü, iradi katılım olmaz. İrade bunların hepsini kapsıyor. O bakımdan, "Şöyle katılırım, böyle katılmam; bu da bir katılımdır, ben de böyle yaşarım; Partinin içinde yer alırım, ideolojisi, politikası beni ilgilendirmez; Partinin düşüncesiyle ilgilenirim, duygularım farklı olabilir, farklı duygular yaşarım, farklı şeyleri benimserim…" böyle olmaz! Bunların hepsi uydurmadır. O bakımdan böyle katılımlar yoktur. İnsan bütünlüklüdür, zihniyet bütünlüklüdür, Önderlik "Hakikat bütündür" dedi. Dolayısıyla Önderlik gerçeğine katılım da bütünlüklüdür, parçalı değildir. Parçalı katılım olmaz, parçalı katılımda durmak kadar tehlikeli bir duruş olmaz, çünkü katılmayan yanı her zaman Önderlik çizgisine ve partiye zarar verir. Ona Önderlik, "Objektif ajanlık" dedi. Farklı olan, katılmayan her yana "Objektif ajanlık" dedi. Çünkü başkasına hizmet ediyor, Önderlik gerçeğine ve partiye zarar veriyor. Ajanlık da budur zaten. O seni etkilemişse suç onda değil, sendedir. Önderlik buna ilişkin şöyle diyordu: "Peki birbirinizden bu kadar etkileniyorsunuz da, benden niye hiç etkilenmiyorsunuz. Ben de bir etki gücüyüm. Demekki tercih ediyorsunuz. Öbüründen, ondan, bundan etkilenmeyi tercih ediyorsunuz. O anlayışları, ölçüleri tercih ediyorsunuz ama beni tercih etmiyorsunuz. Benim anlayışımı, ölçülerimi benimsemiyorsunuz. Dolayısıyla doğru katılım yapamıyorsunuz. Her zaman, her yerde doğru düşünen, doğru yapan, başaran kadro haline bu yüzden gelemiyorsunuz." O halde bu gerçeği görmemiz lazım, buna göre çözüm üretmemiz şart ve gereklidir. Burada düzeltme, derinleşme, yoğunlaşma kesinlikle olmalı. Ruh, duygu, düşünce, irade, davranış, yaşam bütünlüğü temelinde katılmayı esas almalıyız.

Önderlik bir hakikat ve bir bütündür. Yarısına katılım olmaz, çeyreğine katılım olmaz, bir yönüne katılım olmaz, Önderlik çizgisine öyle katılım olmaz, dolayısıyla öyle PKK'li olunmaz, PAJK'lı olunmaz. PKK ve PAJK gerçeği böyle bir parti gerçeğini ifade ediyor, diğer bakımdan 11. Kongremizin, zihniyet ve vicdan devrimi temelinde Önderlik gerçeğine katılma, yeni Önderlik çizgisini, paradigmasını inançlı, bilinçli ve bütünlüklü bir şekilde yapma kararını benimseyeceğiz, anlayacağız, esas alacağız.

● "Parçalı katılım olmaz, parçalı katılımda durmak kadar tehlikeli bir duruş olmaz, çünkü katılmayan yanı her zaman Önderlik çizgisine ve partiye zarar verir. Ona Önderlik, "Objektif ajanlık" dedi. Farklı olan, katılmayan her yana "Objektif ajanlık" dedi. Çünkü başkasına hizmet ediyor, Önderlik gerçeğine ve partiye zarar veriyor."

'Benden niye hiç etkilenmiyorsunuz?'

PKK 11. Kongresi güçlüydü. Ne kadar izah edildi, kongre dışarıya ne kadar taşırılıyor bilinmez ama kongrenin bir içeriği var, bir gerçeği var. Birinci gerçeği kesinlikle buydu. Bu olmazsa hiçbir zaman öncülük yeterli hale gelmez. Parti yeterli bir öncü olamaz. Niye? Çünkü parti kadrolardan oluşuyor. Kadro eğer zihniyet, ideolojik ve politik çizgi olarak Önderliğe katılmamışsa, Önderlik çizgisine göre doğru düşünüp eyleme geçemiyorsa orada yeterli öncülük olmaz. Öyle bir kadro hep zarar verir, engel oluşturur, boşa çıkartır, iş yapmaz, hata yapar, eksiklik gösterir. Pratikte hata diye gösterdiklerimizin, eleştiri-özeleştiri vermeye çalıştığımız davranışlarımızın hepsi buradan kaynaklanıyor, başka yerden kaynaklanmıyor. Sağdan soldan bizi kandırmıyorlar. Arkadaşların çokça üzerinde durmaya çalıştığı gibi şu veya bu bizi etkilemiyor. Kabahat öbüründe, yanımızda, yöremizde olan da değil, bizdedir. Belki onlar etkiliyor olabilir ama sen de özgür insansın, etkilenme! Sen o kadar etkilenmeye açıksan, öbürü partiler farklıdır, bunlar öncü partilerdir. Önderlik çizgisinin bütünlüklü olarak somutlaştığı, ete-kemiğe büründüğü, eksiksiz ve katıksız pratiğe geçtiği yerlerdir. Parti içi Önderlik çizgisinin en çok yaşam bulduğu yer, Önderlik çizgisinin, zihniyetinin en çok yaşam bulduğu yerdir. Orda burda, halkın içinde ya da pratik olaylarda çizgi pratikleşmez, kadroda pratikleşir, cisimleşir, temsiliyet durumu kazanır. Bu bakımdan bir kere öncülük yetersizliğinin, zayıflığının temeline de ifade edilen Önderlik çizgisine doğru ve tam katılımı alacağız, bunun üzerinde duracak, mücadele edecek ve kendimizi bu temelde eğiteceğiz. Eğitimlerimiz, tartışmalarımız, yoğunlaşmamız, arayışımız, eleştiri-özeleştirimiz her şey bizi buraya yöneltecektir, o eksene bağlı olacak. Bunun başka yolu yok. Bıkmaz, usanmaz mücadele, çaba, çalışma yürüteceğiz.

Parti sadece felsefik, ideolojik öncülük olarak kalmalı

Öncülük eksikliğinin, zayıflığının ikinci boyutu örgütsel zayıflıktır. 11. Kongre bunu da önemli ölçüde değerlendirdi, çözümledi. Örgütsel öncülükten kasıt kadroların, komitelerin öncülük halka, demokratik modernite devrimine yerinde, yeterince öncülük edememesi, orada yeterince bulunmamasından kaynaklanıyor. Eskiden örgütlenme tümüyle parti üzerineydi. Tüm örgütler parti adına oluyordu. ERNK, bir kitle hareketiydi; altta komiteleri vardı ama hiç merkezileşemedi. Merkezileşmeye doğru gittiğinde orayı PKK temsil etti. Yönetim PKK, yönetilen halk oldu! Bu partiyi aşırı derecede yönetim gücü haline getirdi. İktidar gücü yaptı; devletleşmeye doğru götürdü. Halkın iradesini, kendi kendini yönetmesi durumunu zayıflattı. Kadro, yönetim, iktidar gücü haline geldi. Halk iktidarı sözde kaldı; reel sosyalizmin yaşadığı gerçeklik de budur. Onlar da halk iktidarını yarattıklarını söylediler, onu yaratmaya çalıştılar ama belirttiğim nedenden dolayı iktidar partinin oldu. Halk yönetilen durumda kaldı, kendileri halk adına doğru yönetim yapan bir grup olarak tanımlandılar ve buna dayanarak, "Bizim devletimiz, iktidarımız, yönetim tarzımız güzeldir. Halk için daha çok hizmet ediyor. Diğerlerinin yanlış olduğu için kötüdür" dediler. İçerikten yoksun, kendilerine ait olduğu için doğru ve iyi gördüler. Sonuç yıkılmaya gitti. O sistemin kapitalist modernite sisteminden çok fazla farkının olmadığı, tekelci devlet yapılanmasını ortaya çıkardığı açığa çıktı ve çöktü, çözüldü. Dolayısıyla o tarzda işler yürümüyor, yenilenmek gerekiyor. Paradigma değişmişse, bu değişime göre yapmak lazım.

Paradigma değişimi sürecinde de reel sosyalizmin çözülmesinin nedenleri araştırılıp, sorgulanınca; "Bu durum bizi iktidarcı yapıyor, devletçi yapıyor, o halde iktidarcı-devletçi paradigmadan kurtulmamız için ne yapmamız lazım?" sorusu gündeme geldi. Örgütsel öncülükten vazgeçmeliyiz, parti sadece felsefik, ideolojik öncülük olarak kalmalı; örgütsel öncülük başka örgüt ve kurumların olmalı, partinin olmamalı. Dolayısıyla, parti ideolojik, politik öncülüğü sağlayacak merkezi kurumlaşma düzeyinde olmalı, onun dışında gerisi KCK olmalı. Sistem bu kez KCK olarak örgütlendi, yönetim KCK olarak örgütlendi, karar gücü Kongre, KCK olarak örgütlendi, alt örgütler tabana doğru KCK örgütleri ve kurumları olarak örgütlendi; parti kalmadı, parti örgütlenmesi resmen olmadı. Burada iki şeyle karşı karşıya geldik; örgütlenmeyi KCK adıyla yaptık ama hepsi PKK kadrolarıdır, o lafta kaldı. Öyle bir kurumlaşma ortaya çıkaramadık. Bu durum bir de bürokrasiye yol açtı. KCK adı altında parti üstte kaldı, halk altta kaldı, parti halkın içine giremedi. KCK komiteleri, kurumları halkın içinde değil, yönetim organlarıdır. Bu doğaldır, yönetim organlarıdır. Bu tabana doğru yayılmayan, taban örgütlenmesi geliştirmeyen bir yapı geliştirdi.

Halktan kopuklukla inşa görevi olmaz

Diğer yandan parti ölçüleri aşındı. Parti kadrolarıdır, tamam, PKK ölçülerine göre şekillenmişler, KCK adı altında görev adılar ama böyle bir temelde göreve gidince kendilerini PKK'ye ait görmekten uzaklaşıp KCK'ye ait görmeye doğru yaklaştılar. PKK ölçülerini zayıflattılar, KCK ölçülerine göre oldular. Kadronun fedai, militan ölçüleri düştü. KCK'nin yurtsever ölçülerine göre olma, yaşama, davranma eğilimleri ortaya çıktı. Parti ve kadrolar içerisinde bu kadar parti dışı anlayış, bireycilik, para ve fon peşinde koşmak böyle ortaya çıktı. "Ben KCK çalışması yapıyorum, KCK ölçüleri beni bağlar" diyor veya kimi bunu açıktan dillendiriyor, kimi ise açıktan söylemese de böyle hissediyor. Dolayısıyla burada parti tasfiye oluyor, parti kadrosu kalmıyor, parti ölçüleri kalmıyor. Parti öncülüğü, KCK'de gerçekleşmiyor; üstte merkezi yönetimde gerçekleşiyor, alta doğru gittikçe hiç gerçekleşmiyor, orda herkes tümüyle kendini KCK olarak sayıyor. Partinin öncülüğünün gerçekleşmemesi örgütsel olarak ideolojik, felsefik öncülüğün ortadan kalmasına yol açıyor, komünalizm gerçekleşmiyor, kolektivizm gelişmiyor, bireyciliği, aileciliği ön gören bir yaşam sistemi gelişiyor.

Dolayısıyla tabana doğru akademiye dayalı, kooperatife dayalı, komüne dayalı bir toplumsal yaşam düzeni gerçekleştiremiyor toplumu buraya götüremiyoruz. Niye götüremiyoruz? Çünkü; toplumu ikna edecek ve örgütleyecek olan kadrodur. Kadro o anlayıştan uzaklaşmış ve üsttedir. Tabana, köye, mahalleye, halk içine gitmiyor, üstte duruyor. Toplum yaşamının olduğu yer düzene kalıyor. Üstte KCK'li, ruh ve duygu olarak PKK'ye bağlı, yaşam tarzı olarak devlete bağlı bir sistem devam edip gidiyor. İşte on yılın hikayesi bu. Niye on yıldır o kadar çalışmamıza rağmen ortada bir tane komün yok, bir tane kooperatif yok, neredeyse 'akademi' diyebileceğimiz ciddi bir çalışma yok. Niye yok? Meclislerimiz çoğu yerde yok, olanlar da doğru dürüst işlemiyor. Yani, bunların özünü oluşturan, komünalizm temsil edilmiyor ki olsun. Bu komünalizm, neyle temsil edilecek; kadroyla temsil edilecek. Onu temsil eden, topluma taşıyan kadro olur. Kadro tabana gitmiyor, parti örgütlenmemiş, parti kadrolarını kendi ölçülerini koruyarak halkın içine göndermiyor; bölge komitesi olarak, köy komitesi olarak, hücresi olarak, komününün temsilcisi olarak halkın içine dağıtmıyor. Gerçekten de parti halk içerisinde yoktur. Ruh ve düşünce olarak var, dostları ve sempatizanları var. Halk içerisinde bulunan, çalışan bir tane PKK kadrosu nerede var şimdi? Bulalım, yoktur! Halktan kopuğuz, bu kopuklukla da inşa görevi olmaz. Kolektivizme, komünalizme dayalı demokratik toplum örgütlülüğü, demokratik ulus inşası gerçekleşmez. İstediğin kadar, laf olarak, söyle! Çünkü onu gerçekleştirecek, öncülük edecek güç yok ki, o gerçekleşsin. Çünkü kadro yok, bunu gördük.

Öncülük demek yönetmek değildir

Bütün bunların sonucunda 11. Kongre şu sonuca vardı; esas yönetim örgütü KCK olmalı ama parti kadroları da PKK'de, üstte bürokratik yönetim aygıtı olarak değil, tabanda, yaşamın ve halkın içerisinde, sempatizanlar olarak, temsilciler olarak, hücre ve komiteler olarak örgütlenmeli, var olmalı. Yönetim olarak değil, halkı örgütleyen, eğiten, komünal yaşama çeken, yönlendiren, sorunların çözümüne yardımcı olan, bir lokma bir hırkayla halkın demokratik modernite inşasına, gerçek-

leştirmesine, ahlaki-politik toplum olarak kendini yürütmesine yardımcılık eden, düşünce olarak öncülük eden bir güç olmalıdır. Düşünce öncülüğü sadece yazmak değil, sadece kongre yapıp kongrede karar almak değildir; düşünce öncülüğü yerinde, tabanda, en altta, mahallede, tarlada, işyerinde, okulunda olmak zorunda. Orada olursa sonuç verir, yoksa diğeri üstte kalır, talimat tarzında kalır. 10 yıldır bol bol talimat veriyoruz, kimse bizi dinlemiyor, hiç duymuyor, ne dediğimizi anlamıyorlar bile. Ne anlama geldiğini, pratiğe nasıl uygulanacağını bilmiyoruz. İşte örgütsel önderlik de bu bakımdan gereklidir. Bu nedenle ne '80'ler, '90'lar döneminin iktidarcı-devletçi yönetimin iktidarı tümden elinde tutan, yönetim olan bir parti örgütlenmesi, örgütsel öncülüğü ne de paradigma değişiminden bu yana partiyi hiç örgütlemeyen, halk içine gitmeyen, örgütlenmeyi tümüyle KCK'ye bırakan, dolayısıyla halkı parti öncülüğünden, parti kadrolarından, komitelerinden, hücrelerinden mahrum bırakan örgütsüzlük! İkisi de doğru değil, ikisini de aşmamız gerektiği sonucuna vardık. 11. Kongrenin önemli bir sonucu da bu; parti her yerde, halk içinde, tabana doğru örgütlenecek ama KCK yönetimi olmayacak, her yerde KCK kadrosu olmayacak. KCK sisteminin felsefesini, ideolojisini, siyasetini halka kavratan, örgütlenmesinin önünü açan ve böylece halka hizmet eden bir kurum olacak. Yöneten KCK olmalı, halk içinde olup halka dayanmalı, gençlerin, kadınların, emekçilerin içinden çıkan kadrolarıyla yönetilmeli, parti kadroları bu kadar çok kendini yönetime koymamalı. Öncülük demek yönetmek değildir. Partiyi, hizmet ederek, düşünce, ruh, ölçü taşıyarak, inanç vererek, düşüncede ve örgütlenmede halka yol göstererek, hizmet temelinde öncü olmalı. Parti örgütleri hizmet öncüsü olmalı. Halka hizmet etme, halka Önderlik çizgisini, partiyi taşıma öncüsü olmalı.

Örgüte, partiye katılmayı doğru yapalım

Örgütlenmeyi tabana taşırma kararı aldık. Böyle bir karar, partinin örgütsel öncülüğünü geliştirmeye getirdi. Her kadro bir parti örgütünde, komitesinde yer almalı, çalışmalı ve parti ölçülerini taşımalı. Partiyi bu şekilde kamuoyuna, halka, gençlere, kadınlara, emekçilere taşımalı, örgütsüz kadro olmamalıdır. Önderlik, "Komünsüz kadro olmamalıdır" dedi. Bırakalım komünü, bizde komitesiz kadro var, örgütsüz kadro var. Önderlik irade bütünlüğünü, kadro olmanın temel şartı olarak koyuyordu. İrade bütünlüğünün somutlaştığı tek yer örgüttür. Örgütsüz insan Önderlikle, partiyle iradesini nasıl bütünleştirecek? Ancak örgütlenerek, bir komitede, bir kurumda, bir komünde, bir birimde yer alarak, onun iradesine tabi olarak, iradesini örgüt iradesiyle birleştirir. Diğeri bireysel olur, keyfi olur. Zaten bireyciliğin ve keyfiyetin gelişmesinin altında örgütlenmemek, komiteleşmemek, örgüt ve komite disiplini içine girmemek, örgüt ve komite ölçülerine göre şekillenmemek yatıyor. Demek ki katılımın bir boyutu da bu; örgütleneceğiz, komitelerde yer alacağız, parti örgütlerinde yer alacağız.

Partililik, partiyle irade bütünlüğü demektir. Kendi doğru bulduklarını karar alıp, onu uygulamak demek değildir. Parti örgütünün aldığı kararları pratikte başarıyla uygulamaktır. Kim ki bu uygulamayı yapıyorsa, partiye doğru katılan odur, parti kadrosu odur, iradeyi parti ve örgüt iradesiyle bütünleştirmek odur.

Her kadro mutlaka bir parti örgütünde görev alacak, yer alacak, çalışmalara katılacak. Kadro, içinde yer aldığı örgütün ve genel olarak PKK'nin kararlarını uygulayacak. Uygulamazlık yapmayacak, değiştirmeyecek. Kim uygulamaz, değiştirmeye çalışırsa parti suçu işlemiş sayılacak. Parti ondan hesap soracak. O nedenle örgüte, partiye katılmayı doğru yapalım. Katılımın örgütsel boyutu da budur. Partiye ideolojik ve örgütsel katılma; Önderlik zihniyetini, felsefesini, ideolojik ilkelerini özümsemeyi, Önderlik çizgisine bilinçli ve inançlı katılmayı, parti örgütleri içinde yer almayı ve partinin bütün kararlarına, içinde yer aldığı örgütlerin bütün kararlarına katılıp başarıyla uygulamayı gerektirir. Doğru katılım, doğru partileşme budur, Önder Apo'dan bizim öğrendiğimiz budur. Onun dışında sağasola çekiştirecek hiçbir şey yok, başka türlü şeylerin hepsi tasfiyeci olandır, ortayolcu olandır. Başka türlü yaklaşımların hepsini düzen, küçük burjuva etkilemeleri, tasfiyeciler soktu. Bunlar parti içinden çıkmadı, kesinlikle partiye ait değildir, Önderliğe ait değildir.

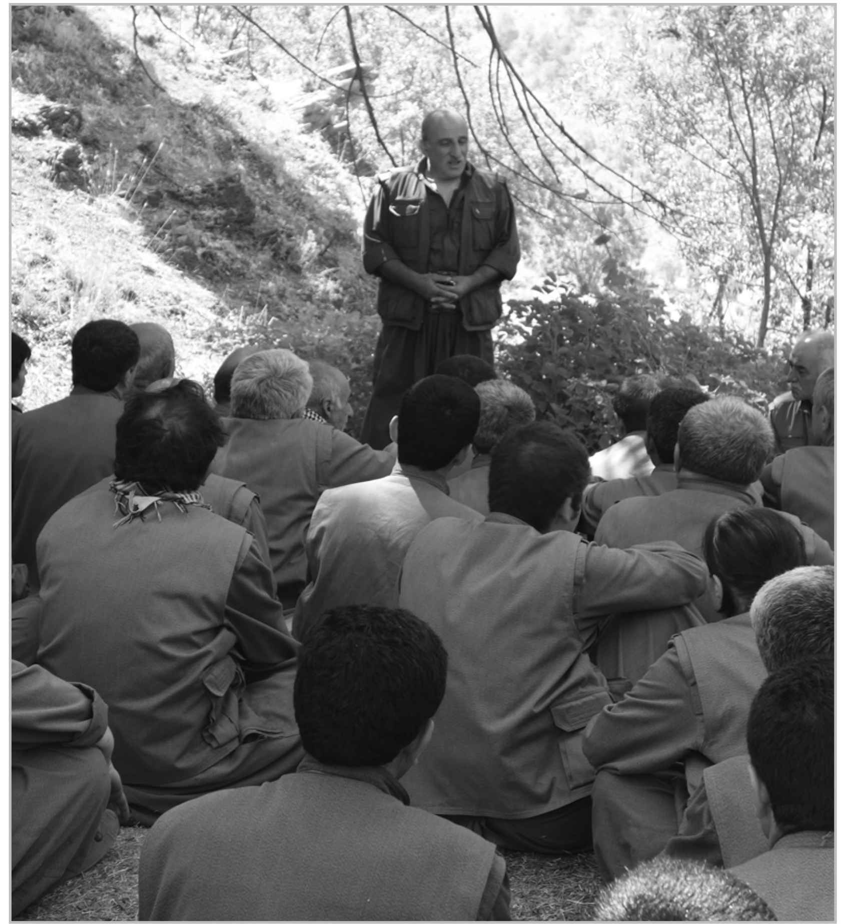
Önderlik, nedir, ne değildir; kimdir, kim değildir; ölçü ve özellikleri nelerdir? Her aklımıza gelen ölçü ve özelliğe, "Bu Önderliğe aittir" diyebilir miyiz? Yoksa Önderliğin de kendine göre ölçü ve özellikleri de var mıdır? Tabii ki ikincisi doğru, birincisi kesinlikle yanlıştır. Oysa içimizde en çok birincisi yapılıyor. Önderliği istediği gibi yorumluyor, "Önder Apo şöyledir" diyor kendi duygu, düşüncelerini, nereden aldığı ve neye hizmet ettiği belli olmayan ölçülerini Önder Apo'nun ölçüleri gibi ortaya koyuyor. Önderlik bu kadar tanımsız mı, bu kadar maddi olgu olmaktan uzak, muğlak, hayali mi? Kesinlikle öyle değil, kim "öyle" diyorsa yanılıyordur. Kim öyle yaklaşıyorsa yanılıyor. Daha başta Önder Apo, Önderliği revize etme yaklaşımına "hırsızlama" diyordu. Hırsızlık çizgisinde Önderliğe katılmayı ifade eden yaklaşımdır, tehlikelidir! O halde ne yapmalıyız? Önderliği ölçüleriyle, düşünce sistemiyle olduğu gibi öğrenmeliyiz. Bunu da en iyi kendisinden öğrenebiliriz. Önderlik çözümlemelerini, değerlendirmelerini, savunmalarını didik didik etmeliyiz, irdelemeliyiz, incelemeliyiz. Önder Apo kimdir, kişilik özellikleri nelerdir? Duyguları nasıl, düşünceleri nasıl, ruhu nasıl, davranışları nasıl, ret-kabul ölçüleri neler, neye doğru neye yanlış diyor, neyle birlik neye karşı mücadele ediyor? Bunları araştırmalı, incelemeli, öğrenmeliyiz. Bu nedenle de okumalıyız, tartışmalıyız, anlamalıyız. Önderliğin hem söyledikleri, yazdıklarını anlamaya çalışmalıyız hem yürüttüğü mücadelenin pratiğine bakıp, özgürlük mücadelesinin pratiğinde anlamaya çalışmalıyız hem de incelemeli, davranışlarına bakmalıyız.

Sadece söz değil daha fazla davranışlar eğitir

1994 yılında Önderlik çözümlemelerinin bu şekilde izlenmesini, Önderlik sahasında başlattık. Gerçekten de güç çoktu, derslere çoğu giremiyordu. İşler vardı, tehlike vardı, güvenlik tedbiri de almış oluyorduk. Önderliğe 1996'da saldırı oldu ama daha o zamanda saldırı olma riski vardı. Çoğu arkadaş derse giremeyince, onların Önderliği ve dersleri takip etmesi nasıl sağlanacaktı? Bunları araştırdık ve zaten dersler çekiliyordu, baktık ki böyle uygundur. Sonradan baktık ki aslında biz dinlerken hiç anlamamışız! İzleyince, Önderlik neler yapmış, konuşmuş daha iyi görüyoruz. Önderlik canlı yaparken, biz fazla anlam çıkaran gören olmamışız; gözümüz kulağımız kapalı kalmış! Ondan sonra okul tümden çözümlemeleri izlemeye başladı. Şimdi elimizde o kadar çözümleme var. Onları sadece "Önderlik ne demiş, anlayışı nasıldır" diye değil, onlar kitaplarda da var, hepsi çözümleme olmuştur, o zaman okursunuz. Bunları okumak da yeterli olabilir ama izlemek daha de çok önemlidir.

Önderlik sadece söyledikleriyle öğrenilmez, davranışlarıyla da öğrenilir. Bir defa derse girerken, kadın arkadaşlar Süleymaniyeli Türkçe bilmeyen bir kadını dersten çıkarırken Önderlikle karşılaştı. Önderlik "Nereye götürüyorsunuz?" dedi. Arkadaşlar korktular, "Başkanım Türkçe bilmiyor, anlamıyor. Dışarı çıkarıyoruz" deyince, "Götürün derse, onu benim havam eğitir" deyip, yeniden derse koydu. Sadece söz eğitmez, sadece kitaplar eğitmez. İnsanı daha fazla davranışlar eğitir. Önderlik davranışlarını iyi izlemek, doğru anlamak, özümsemek, benimsemek gerekli. Önderlik düşüncelerinin somutlaştığı yer, kendi kişiliği ve davranışlarıdır. Doğru davranışların hepsi, komünal, devrimci, PKK ölçülerini ifade eden davranışların hepsi Önderlik davranışlarıdır. Önderlik nasıl yaşıyorsa öyle yaşayacağız. Önderliğe katılım diyeceğiz, hem de Önderliğin yaşadığı gibi yaşamayacağız, ret-kabul ölçülerini benimsemeyeceğiz! Böyle olmaz, bu riyakarlık olur. Bu tarzla katılma yanlış. Önderlik ne yapıyorsa onu yapacağız, ne yapmıyorsa onu yapmayacağız. Eğer önderse ve biz önder kabul etmişsek, bir öndere öyle katılınır. "Ben düşüncelerini benimsiyorum, iyi geliyor, alıyorum ama davranışları hoşuma gitmiyor, kendime göre davranırım" denilebilir mi? Buna, Önderlik "hırsızlık" dedi. O düşüncelerle davranışlar bir bütündür, bir birinden koparılamaz ki! O zaman Önderlik ölçülerini doğru ele alacağız, özümseyeceğiz, anlayacağız ve ona göre kendimizle mücadele edeceğiz. Önderlik neye değer vermiş neye değer vermemiş, neyi doğru bulmuş neyi yanlış bulmuş, bizim de değer ölçülerimiz, doğru-yanlış ölçülerimiz buna göre olacak. Ama dikkat edelim katılımda böyle bile değiliz, Önderliğin yaşam ölçülerini bilmemize rağmen çok basit bazı yaşam ölçülerini ona göre yapamıyoruz. Kendimize göre ayırıyor, sonra da diyoruz ki; ne kadar cesur ve fedakarız, katıldık, canımız fedadır! Önderlik "O can başımıza beladır" dedi. "Sen beni her gün incitiyorsun, davranışlarımı yıkıyor, kendine göre davranış dayatıyorsun, ondan sonra da geliyor canını benim üzerime atıyorsun" bunları da söyledi. Önderlik davranış ve ölçülerini doğru anlayıp, irdelemek ve Önderlik ölçülerine göre katılmak lazım.

Önderlik özellikleri ve ölçüleri nelerdir? Hangi ölçüler, Önderlik ölçüleridir? Bilmeyenler öğrensin, Önderlik ne yapıyormuş, nasıl yaşıyormuş? Herkes gibi yaşamıyor, "O da herkes gibi yaşar" diyemeyiz. Onların hepsini doğru kabul ediyoruz, o zaman bilelim ki doğru katılalım. Öyle olmazsa katılmamış oluruz. Katılacağız! Katılabilmemiz için Önderliğin nasıl yaşadığını, refleksinin nasıl olduğunu, doğru-yanlış ölçülerinin neler olduğunu, neyi iyi-güzel neyi kötü-çirkin gördüğünü, olaylara karşı nasıl refleks gösterdiğini, nasıl sevindiğini, nasıl öfkelendiğini, nasıl ideolojik, örgütsel mücadele yürüttüğünü; tarzının, üslubunun, çalışma temposunun nasıl olduğunu bileceğiz. Bileceğiz, biz de kendimizi onlara göre şekillendireceğiz. Eğer Önderliğe katılacaksak, onlara katılacağız, yoksa "Kitabı öğrendim. Gidip kendime göre uygularım" katılmak değil, "Kitaptakini, düşünceleri aldım, gidip kendime göre pratikleştiriyorum, kendimi kurumlaştırdım" anlamına gelir. Hırsızlık budur işte. Bu bakımdan, Önderlik ölçüleri, özellikleri nelerdir. Önderlik ret-kabul ölçüleri nelerdir? Nasıl yaşamış, neyi doğru bulmuştur. Bunlara doğru cevaplar ararsak doğru katılım olur. Öyle olmadan, Önderliğe katılım olmaz.

● "Önderliğin nasıl yaşadığını, refleksinin nasıl olduğunu, doğru-yanlış ölçülerinin neler olduğunu, neyi iyi-güzel neyi kötü-çirkin gördüğünü, olaylara karşı nasıl refleks gösterdiğini, nasıl sevindiğini, nasıl öfkelendiğini, nasıl ideolojik, örgütsel mücadele yürüttüğünü; tarzının, üslubunun, çalışma temposunun nasıl olduğunu bileceğiz. Bileceğiz, biz de kendimizi onlara göre şekillendireceğiz. Eğer Önderliğe katılacaksak, onlara katılacağız."

Önderlik bir disiplin gücü bir örgütlü yaşam gücüdür

Önderlik değil kadronun kendine zarar vermesini, karıncaya bile zarar vermesini isterdi. Baskı ve sömürüyle, devletçi-iktidarcı sistemin topluma zarar vermesine karşı çıkan ve o sisteme karşı mücadele eden bir kişilik, böyle basit şeylerin insana zarar vermesini kabul edebilir mi? Ondan vazgeçemeyebilir mi? Öyle olsa iradesiz, basit yaşam ölçülerinin yönlendirdiği bir kişilik haline gelir. Öyle bir kişilik de önder olamaz, doğruyu temsil edemez, insanları etkileyemez, insanlara ölçü kazandıramaz. O bakımdan, Önderliğin mücadele ve duruş tarzı ne kadar ilkelidir? 24 saat acaba keyfine göre mi davranıyor, yoksa kendisiyle hep bir savaş halinde mi? Doğrulara göre, anlayışlarına göre, özgür ve demokratik yaşamın ihtiyacına göre kişiliğini hareket ettirme, şekillendirme mücadelesini mi veriyor, yoksa önüne gelenle, vur patlasın çal oynasın havasında mı gidiyor? İkincisi değil tabi, 24 saat mücadele halinde olduğunu söyledi. Baktıki gerilla yaşamda hata yapıyor, yaşam ölçüsü ve çizgisi yok, bırak savaşmayı kendisini koruyamıyor, "24 saat gerillacılık" dedi. "Eyy gerilla! Beynini ve yüreğini sağlam tut. Senin beynin ve yürek duruşun bana göre değil. Kendini yaşatmıyor, beni yaşatmıyor, doğru anlayış ortaya çıkarmıyor, düşman karşısında seni korumuyor. 24 saat mücadele halinde ol. 3-4 saat mücadele içinde ol, sonra yan gelip yat, ölçüleri kaybet, bu zararlıdır" dedi. Bunları anlayarak, ders çıkarmak gereklidir.

Katılım düzeltmesi, duruş düzeltmesi için her şeyi bilmeyebiliriz ama en azından temel hususları bilmek, Önderlikle çelişen yanlarımızı görüp, onları giderecek bir mücadele içinde olmak, öyle bir irade göstermek çok önemli. Önderlik, bir disiplin gücüdür, bir örgütlü yaşam gücü, sağlıklı ve doğru yaşamaya çok önem veren bir güç. Önderlik demek, en yüksek derecede duyarlılık demektir. Önderlik, "Benim duyarlılığım, tavşan duyarlılığıdır", "Bir kişi beni uyurken yakalasın, anlını karışlarım. Öyle sizin gibi gaflet içinde uyumam. Düşman gelip, kafama vuracak!" diyordu. Önderliğin yattığı yere yaklaştığın an, gözü açıktır. Niye öyle oluyor? Duyarlıdır çünkü. Her şeyden vazgeçip, kendisini ortaya atmıyor, dost olur düşman olur; iş olur görev olur her an fırlayabilmeli, tehlike gelebilir. Devrimci öyle yaşar. Bu kadar duyarlılık, tedbir olmasa, ölçülü ve disiplinli olmasa 15 sene düşman karargahında yaşayabilir miydi? Hiç kimsenin yapamadığını yapabilir miydi, bu kadar düşünce üretebilir miydi, bu kadar ayakta kalabilir miydi, kendini bu kadar koruyabilir miydi? Önderlik, 24 saat düşünüyor, "Benim tarzım; düşünürken yapan, yaparken düşünen tarzdır" diyordu. Şimdi yapıyorum, kafam başka yerde olsun; şimdi düşüneceğim, işler dursun! Öyle değil. O zaman ne çıkıyor; 24 saat düşünen, 24 saat yapan tarz. Duyarlılık o düzeydedir, yoğunlaşma o düzeydedir. Dolayısıyla doğruları söz olarak, karar olarak, davranış olarak bu özelliklere dayanarak yaratıyor. Öyle olmasa yaratamaz. Bunlar daha fazla incelenmeli ve tartışmalıdır.

Eğitim, bize Önderlik kişiliğinin özeliklerinin neler olduğunu bilince çıkarttıran ve onları özümsetmek için kendimizle ideolojik mücadele yürütme, kendimizi ona göre değiştirme işidir. Bunu yaptığımız kadar kendimizi eğitmiş oluruz. İdeolojik-örgütsel eğitim, parti eğitimi olarak sadece Önderlik özelliklerini öğrenen ve onları kendi kişiliğinde yaratmak için kendisiyle mücadele eden bir süreç doğru eğitim için yeterlidir. Başarılı partileşme ancak böyle olur. Bunu gerçekleştirdiğimiz ölçüde doğru, yeterli, başarılı eğitim yapmış oluruz. Bunun dışında öyle bir farklı eğitim yönetimi, tarzı kesinlikle yoktur. Önderliğe ve partiye katılım her yerde, 11. Kongre gerçeğine uygun olarak tartışılmalıdır. O temelde PKK ve Önderlik gerçeğini özümsemek için tartışmak, bunu gerektiriyor. Böyle yapılırsa sonuç alabiliriz.

Hep Kavgaydı Yaşamım

II. Kitap

Burası mahkeme salonu mu yoksa sorgulama odası mı?

Polis inat meselesi yapmış. Dönekleşmenin, ihanetin bu denli pervasızlığı, genelde bunun olumsuz etkilerinin olduğu bir yerde, hele bir kadın olarak benim örgütü sahiplenmem, savunmam, korumaya çalışmam çok kızdırıyordu düşmanı. Bir defa Şahin her şey değildi. Bu ihanetin örgüte verdiği zarar ortadaydı, örgütsel yapımıza bir darbeydi. Düşman için bir başarıydı ancak her şey bu kadar kolay bitirilemezdi. Örgütsel yapı dışarıdaydı, kadrolar dışarıdaydı. Böylesine aceleci bir şekilde yönelim, belki kısa sürede zarar vermiş ve bir dizi yakalanmalarla bazı alanlarda bir boşluk yaratılmıştı ama çok önemli bir uyarıcılık rolü de oynamıştı. Kaba işkenceler dışındaki yansımalar da bu yönünün fark edildiğini hissetmek mümkündü. Tartışmalarımızda bunu açıkça yüzlerine söylüyordum. Dışarısı için geçerli olan bu gerçek, içerisi için de geçerliydi. İlk baştaki olumsuz etkiler, yenilgi psikolojisi uzun sürmeyecekti. Savaş devam ediyordu. Düşmanın her yönelimi, karşı bir tutumu da ortaya çıkarıyordu. Mahkemeler ihanetin konuşturulduğu yerler yapılmak isteniyordu. Basın yayında propaganda furyası kesin başlatılmıştı, onu az da olsa tahmin edebiliyorduk.

İçeride Şahin, dönekliğini arkadaşlar içinde meşrulaştırmaya; umutlara ihaneti, teslimiyeti ekmeye çalışıyordu. "Çıkarsanız her biriniz bir yerlere çekilip yaşarsınız. İnek, tavuk beslersiniz. Bu dava bu kadardı. Ben bittim, her şey benimle bitti" diyerek dönekliğinin teorisini yapıyordu. Düşman daha gerçekçiydi. İlk panik ve beklentiler ile giderek içine girdiği telaş ve yanılgılar, sorgulama yöntemlerine de yansıyordu. Bitirilen neydi ya da yenilgiler hangi noktadaydı? Devrimci hareket bu süreci tersine çevirecek karakterdeydi. Bunu içeride ve dışarıda nasıl engelleyecekti? Tüm bu hesaplar çok acemice ve kaba zor yöntemleriyle hayata geçirilse de kendi içinde uzun zamana yayılacak tedbirlerin geliştirilmesine de götürüyordu. Düşman da ders çıkarıyordu.

'Mahkemeye çıkarmayız seni'

Genelde ifadelerin hemen hemen tamamlandığı günlerdi. Beni rahat bırakmayacaklarını açık açık belirtiyorlardı. Gündüz ve arkadaşların bulunduğu odaların tam karşısındaki odaya, ilk sorgulandığım odaya çağırdılar beni. Oda tam tekmil! Gözlerimdeki bandı açmalarını istediğimde hemen açmışlardı. Sanki komutu ben veriyordum. Sorgulamada bakışların yakın, açık, karşı karşıya olması iyiydi. Bu bir taviz miydi? Ama benim cephemden bir çıkıştı. Sakin bir şekilde, her şeyin onların inisiyatifinde, insafında olmasını kabul etmeyecek ruh haliyle karşılarındaydım.

"Sen zorluk çıkarıyorsun, hiçbir şey söylemiyorsun. Elimizde bu kadar kanıt var, bunlar aleyhindedir. Mahkemeye çıkarmayız seni" diyorlardı. Bunların anlamsız tehditler olduğu açıktı ama vereceğim ifadenin moral olarak işlerine yarayacağı bir gerçekti. Belki ilk anda bunu fazla hesaplayamamıştım ancak onların istediği biçimde olmasa da Fis köyü toplantısına katıldığımı söylemem, (genel konuşma ve tartışmalar dışında bilgi vermesem de) hemen orada, o anda beni etkilemişti. Polislerin acayip ses çıkararak nara atmaları, sevinçleri ile benim bağlandığım sandalyede elektriğin etkisiyle çıkardığım ses ve gözyaşlarım birbirine karışmıştı. O anı sadece Zafer Karaosmanoğlu fark etmişti. Diğer polisler normalde elektrik şokunun etkisiyle çıkan ses ve böğürtü olduğunu sanıyorlardı. Bir bezle sandalyeye bağlandığımdan sesim çok boğuk, kısık kısık çıkıyordu. Arada bir çığlık sesi gibiydi herhalde. O sesleri arkadaşlar çok farklı anlamışlardı. Tecavüze uğradığımı sanıp etkilenen arkadaşlar vardı, sonradan kendileri anlatıyorlardı.

Zafer Karaosmanoğlu boşuna soruşturmama girmiyordu. Her fırsatta kaldığımız yere gelip konuşması da tanımak içindi. O kadar gürültü içinde gözünden kaçmamıştı, bana "neden etkilendin? Neden ağlıyordun? Fis köyü toplantısına katıldığını söylediğin için mi? Tabii arkadaşların sonra sana direnmedin diyecekler. Bunu kendine yediremiyorsun. Siz buna ne diyorsunuz? Tamam, 'devrimci gurur'!" diyerek, iyice moralimi bozmak, bu zayıf noktamdan vurmak istiyordu. Alçak, fark etmiş ve beni bu şekilde etkilemeye çalışıyordu. Ben hemen sakinleşip cevabımı verdim: "Helal olsun ama bu kadar kişi içinde bir tek sen kafa tuttun, sizin deyiminizle direndin. Bizi düşman falan görüyorsun, 'faşist polis' diyorsun ama biz de görev icabı buradayız. Çok isteyerek yaptığımız şeyler değil. Açık söylüyorum, ben saygı duyuyorum. Hiç kötü bir laf konuştum mu?" dedi.

Siyasi savunma onları oldukça ürkütüyordu

Söylediği şeylerin hepsinde bir gerçeklik vardı. Adam kurt gibi hem savaşı bu yöntemle yürütüyor hem de 'hakkını teslim ediyor!' Bu doğruydu. Arada sorular sormaya devam etti. İlk etkilenmeyi hemen üzerimden atıp bu defa çok daha rahat, daha emin biçimde yanıtladım: "Eğer daha da sormaya başlarsanız önce söylediğim ifadeleri de reddedeceğim. Toplantıya nasıl katıldığımı söyledim. Onun dışında bir şey söylemeyeceğim. İsterseniz sorgulamayı aylarca sürdürün." Çok kesin bir dille söyledim bunları ve gerçekten sormaya başlasalar ben artık konuşmama tavrına girecektim. Bunda kararlıydım. Keşke de sadece benimle uğraşsalar diyordum. Bu sözler bir basınç oluşturuyordu.

O gün hiç uğramadılar. Ben kendimi, yeni tutuma hazırlıyordum. "Artık muhatap olmayacağım, bir tek soru bile sorarlarsa ifade vermeyi reddedeceğim" diyordum. Bu benim işime daha da yarayacaktı. Hiçbir şey yapmazsam bile partinin propagandasını yaparım, o noktada tartışırım. Çünkü siyasi savunma onları oldukça ürkütüyordu. "Şimdi siz mahkemede de mi böyle diyeceksiniz? 'Kürdistan'ı bağımsız yapacağız'! Bu söz sizi idama götürür" diyorlardı. Mahkeme cephesini de kendilerince güvenceye almak istiyorlardı. Sorguda inançla davasını savunanların çıkması, mahkemede bu yönlü konuşmaların yapılması kendileri için kötü bir puan olacaktı. İradeleri kırılmış, inançları bitmiş, pişman olmuş kişiler haline getirerek mahkemeye sevk etmek hedefleriydi. "Şimdi, sen burada konuştuklarını mahkemede ret mi edeceksin? O zaman senin yerin yine burası olacak" diyorlardı konuşma aralarında.

Yazılı ifadeyi tamamlamak üzere beni ertesi gün tekrar çağırdılar. Bu defa ben ne dediysem onu yazıyorlardı. Bazı sözcükler, ifade biçimleri değişince müdahale ediyordum.

Son satırlar da ilginçti, bana sormadan direkt kendileri "Hiç bir nedamet göstermedi" demişlerdi. En çok o cümleye sevinmiştim. Onlar güya bunu benim aleyhimde kullanıyorlardı, cezalandırmada etkili olurdu. Daha tehlikeli olduğumu ima ederek daha fazla ceza almamı sağlayacaklardı sözde.

Hala 1800 Evlerdeyiz. Üçüncü on beş günlük süre kullanılıyor. Ve her gün bize "Hazırlanın, mahkemeye gideceksiniz" diyorlardı. Kapalı arabalarla şehir merkezine askeri mahkemeye götürülüyorduk. Yolda aynı arabada olan arkadaşlarla konuşuyorduk. Asker sık sık müdahale ediyordu 'yasaktır' diyerek ama biz aldırmıyorduk. Şahin'i ayrı götürdüler. Mahkeme binasında sanık bekleme salonuna aldılar hepimizi. Asker listeyi okudu: Şahin Dönmez, Ali Gündüz, Sakine Polat, Hamili Yıldırım, Aytekin Tuğluk..." İsimler devam etti. Sıralama dikkatimi çekti, sevindim bir an, "keşke önce götürseler" dedim.

Ayten'in bırakılma ihtimali çok. Onunla konuştuğumda; "mahkemede hiçbir şeyi kabul etme, bırakılırsın. Çok iyi olur! Hem olup bitenleri partiye bildirirsin hem de tedbir için iyi olur. Şahin'in ihaneti bilinmiyor, tedbir almada yetersizlikler olabilir" dedim. O arada Şahin'in çarşaf giyip Diyarbakır'a operasyona götürüldüğünü öğrendim arkadaşlardan. Aytekin ve Hamili'yle konuştuk arada, sıcak bir konuşma olmadı. Hepsine karşı bir tepkim vardı. Kendileri de ezik, üzgün, mahcup, bazıları ise tepkiliydi. Polis herkese "ifadelerinizi olduğu gibi mahkemede tekrarlamazsanız geri 1800 Evlere getirilirsiniz" demiş. Bu, genelde etkilemiş. Mahkeme koridorlarında işkencedeki polisler de vardı.

Hamili'yle biraz tartıştık, Şahin'in ihanetini konuştuk; "onun açıktır ya Ali Gündüz ya sizlerin tavırları?" Ali başını öne eğdi ve "bizimki de bir ihanettir. Çözülme, suç işleme ne denirse densin artık ama affedilmez bir durum" dedi. Hamili, Ayten'i işaret ederek, "alçaklar onu bana karşı kullandılar. 'Tecavüz edeceğiz' diyorlardı sürekli. O noktada bazı şeyleri kabul ettim" dedi. Buna daha çok tepkilenmiştim; "peki bizimki namus değil mi? Polis her defasında aynı şeyleri tehdit olarak kullanıyordu. Parti değerleri bu namusun önünde olmalıydı" dedim Hamili'ye. Tartışmalarımız çevredeki arkadaşlarca da duyuluyordu. Rıza başını kaldırmıyor ya da bazen çok tepkili ve umursamaz tavırlarda bulunuyordu.

Ayağımdaki ayakkabıyı çıkarıp fırlattım

O sırada Şahin savcılıktan dönerken beni çağırdılar. Geçerken "yine bu alçağın ifadelerini esas alacaklar ama ben ne diyeceğimi bilirim" dedim. Çünkü girer girmez aynı ifadeler verilmezse tekrar sorguya götürülürüz gibi bir cümle kullanmıştı. Belli ki arkadaşları etkilemeye çalışıyordu. Kendi ihaneti yetmiyormuş gibi herkesi davet ediyor, çağrısını sürdürüyordu. Öfkeyle savcının odasına girdim, küçük bir odaydı. Gözlüklü, şişman, kırmızı suratlı bir savcıydı. Sonradan kağıtları imzalarken öğrendim adının Cahit Aydoğan olduğunu. Başsavcıymış hem de. Kolordu Askeri Mahkemesi'nin başsavcısı! "Gelin, şöyle oturun. Sakine Polat, Cansız. Hııı..." diye mırıldandı. "Biraz önce buradan çıkanı, Şahin Dönmez'i tanıyor musun? O Apo'nun sağ kolu ve her şeyi güzel güzel anlattı. Örgüt falan yok, UKO muko kalmadı ama sen hala savunuyormuşsun, öyle mi?" dedi. Oysa normalde kimlik tespitinin yapılması gerekiyordu, kendi mahkeme kurallarını dahi işletmiyorlardı. Anlaşılan odur ki, beni tanımak, düzeyimi, tepkilerimi, güçlü ve zayıf yanlarımı öğrenmek istiyordu. Savcılık soruşturmanın bir üst biçimiydi aslında. Bu konuda da yapılanların farkında olduğumu hissettirmek istiyordum. Madem öyle, bir giriş yaparak etkilemek istiyordu, o halde ben de nasıl olursa olsun onun canını sıkmalıydım.

"Burası mahkeme salonu mu, yoksa sorgulama odası mı? Zaten işkence yapan polisler de burada. Soru sorun yanıt vereyim. Tartışacaksak, benim de söyleyeceklerim vardır, tartışırım." Cahit Aydoğan şaşırmıştı ama küstahça da gülümsüyordu.

"Çabuk kızıyorsunuz, hem burası askeri savcılık. Ne sorgusu ne işkencesi!" deyince ben devam ettim:

"Sorguda da polisler Şahin Dönmez'in ifadelerini esas aldılar. Onun adeta yönlendirmesiyle bizi sorguladılar. Şimdi burada da yapılan o. Şahin kimsenin sağ kolu da değil, olsa bile o şimdi bir haindir. İhanet etti. Onun ihaneti onu bitirdi ama UKO bitmez. Biz buradakilerin hepsi ihanet bile etsek, bu dava bitmez. Apo yeterdir" dedim. Adam iyice şaşkınlaştı. Belli oluyordu. "Hı... Bunları ne biçim sorgulamışlar! Yeniden 1800 Evlere gidecek bunlar" dedi sinirli sinirli. Sonra daha sakin, beni ciddiye almamış gibi yaparak kimlik tespiti yaptı. İki soyadım dikkatini çekmişti;

"Evliydim ayrıldım, nüfus cüzdanımı henüz değiştiremeden yakalandım" dedim.

"Örgüt mü seni ayırdı?" diye sordu.

"Hayır. Anlaşamadık ayrıldık" deyince, "siyasi ayrılık mı?" diye sordu. Ben de "doğrudur. Ben devrimciyim, Kürdistan devrimcisiyim. O ise buna karşı idi, bu nedenle ayrıldım" diye cevap verdim. Sağa-sola çekiştirmelerini istemiyordum. Örgüt içindeki konumumu sordu, "sempatizanım" dedim ve diğer ifadeleri reddettim. "Mahkemede ifademi geniş vereceğim" dedim. Tartışmayı sürdürmek istiyor, sorular soruyordu. Savcılıkta fazla konuşmanın, konumuma ilişkin açıklamalar yapmanın gereği yoktu. Nasılsa tutuklayacaklardı. Söylenecekleri mahkemede, daha sonraki evrede söylemek daha uygundu.

Yerime döndüğümde benden sonra gideceklere "Savcılıkta bir şey kabul etmeyin, önceki ifadeleri reddedin. Polisler tekrar sorguya alma tehdidinde bulunuyorlar, etkilemek istiyorlar" dedim. O anda farklı bir sima gözüme ilişmişti. Daha önce Bingöl'den tanıdığım Hüseyin Morsümbül'dü bu. Onu ayrı sorgulamışlar. "Büyük ihtimalle bırakırlar" diyordu arkadaşlar. Durumunu ben yokken anlatmış, Şahin'in yanında oturmasına canım sıkılmıştı. Şahin durmadan konuşuyordu; "her şey bitti, zaten benden önce her

şey açığa çıkmıştı" diye kafa bulandırmaya devam ediyordu. Dayanamadım, ayağımdaki ayakkabıyı çıkarıp fırlattım ve "alçak, namussuz! Sen bitmişsin! Kendi ihanetini, bitmişliğini gizlemeye çalışıyorsun. Bu haini dinliyorsunuz bir de. Dışarıya çıkacağını biliyor, olayları farklı yansıtmaya, yanıltmaya çalışıyor. Biz seni iyi tanıyoruz, ama..." dedim. Sesimiz dışarıdan duyuluyordu. Askerler kapıda müdahale edip, sessiz olmamızı ve burasının mahkeme olduğunu söylediler. Bir süre sonra gelip Şahin'i çıkardılar. "Bu iyi oldu" dedim. O hain içimizde kaldıkça moral bozmaktan öteye bir işe yaramıyordu. Ayrıca etkilemeye de çalışıyordu. Yalnız, çıkarken bana "ucuz kahramanlık yapıyorsun. Ne kalmış, neyi savunuyorsun?.." gibi laflar söyledi.

Şahin çıkartıldıktan sonra Hüseyin Morsümbül'le konuştuk. Ona "Şahin yalan söylüyor, o bildiği her şeyi söyledi. Açık açık 'UKO bitti' diyor. Savcılıkta da aynı ifadeyi vermiş, kendisini gizlemeye çalışıyor. Genelde de çözülme var, o da bunu kullanmak istiyor, etkilemeye çalışıyor" dedim. "Herkes suç işlemiş, suçludur, birbirimizden farkımız yok" psikolojisini yayıyor ve bazıları etkileniyorlar. "Bu koşullar hep böyle sürmez. Polis bilinçli olarak bizimle mahkemeye geldi" diyerek az da olsa o havayı dağıtmaya çalıştım. O gün herkesin ifadesi bitmedi. Zaten Şahin uzunca kalmıştı. Ali Gündüz'ün de uzun sürmüştü. Ali şaşkın, ezik, suçlu gibi rahat değildi. Çok fazla konuşmuyor, hatta hiç konuşmuyordu. Belli ki ifadesini değiştirmemişti. Hamili, Aytekin ve diğer arkadaşlardan bazıları da sorgu ifadelerini reddetmişler.

1800 Evlerdeki işkence tekrar başladı

Hepimizi tekrar arabaya koyup geri 1800 Evlere götürdüler. Aslında isteseler gece yarısına kadar da savcılık ifadelerini alabilirlerdi. Kesin geri götürmeleri amaçlıydı çünkü ifadeler değiştiriliyordu.

Bizi bodrum katındaki odalara yerleştirdiler. Her üç odanın kapıları birbirine çok yakındı, demir parmaklıklıydı. Ben ve Ayten birlikteydik yine. Elif'i yanımıza getirmediler hiç. Ayten'in ifadesi alınmıştı. Bırakılacak gözüyle bakıyordum artık. Yine de son ana kadar insan kesin bırakılır diyemiyor. Aytekin ve Hamili her zaman birlikteydiler. Hızlı hızlı voltalıyorlardı. Arada Aytekin kapıya gelip esprili konuşuyordu. "Biz kendimize iş bulduk, çıkarsak köye gider inek besleriz. Şahin'in öğütleridir" diyerek espri yapıyordu. "Onunla nasıl bir arada kalabiliyorsunuz? Şahin, Rıza, Ali ne oluyor böyle? Normal görülüyor. Bu kadar mı inançsızlaştı insanlar? Bu kadar mı etkilenme oldu?" deyip üzüntümü dışa vurunca bana takılmaya başladılar, "herkes senin gibi ayakkabı fırlatmaz ki!"

Öğlen Şahin'i çıkarttılar. İhtiyaca mı, başka yere mi anlamamıştık. Ben yemek tabağını yemekle birlikle fırlattım kendisine, "namussuz, yine nereye gidiyorsun." Bunun üzerine askerler içeride ne varsa aldılar ve "kapıya çıkmayacaksınız" dediler. Fazla bir anlam ifade etmeyen tepkilerdi bunlar. Kim bilir, belki de mevcut tepkisizliğe, bazı şeylerin normal görülmesine tepkiydi. İhanete tepki, tabak, ayakkabı fırlatmak değildi ki! Sadece vicdanen rahatlatıyordu o kadar. Daha sonra Şahin, arkadaşların içine getirilmedi. Ama onun gidişi de genelde bir tedirginlik yaratmıştı. Çekingenlik ve yeniden sorgulamaya alma ihtimali vardı. Bu beklenti, stresi artırıyordu. Bu nedenle kimse kapıya yanaşmıyordu. Aytekin ve Hamili dışında kimse bakmıyordu bile ya da bakışlarını kaçırıyorlardı. Ne acı!

İkinci, üçüncü gün de ifadelerin alınması sürdü. Yaklaşık bir hafta o bodrum katına getirilip götürüldük. Yukarıdaki işkence sesleri kesilmiyordu hiç. Düşmanın amacı da buydu; o psikolojide tutmak!

Ayten, mahkemeye çıkarılışımızın üçüncü günü tahliye oldu. Yani sorgu süreci kırklı günlerdeydi. Çok ani olmuştu. Ayrılırken kulağına bir kez daha "arkadaşlar mutlaka tedbir alsın. Ne yaparsan yap, arkadaşları gör. Herkese anlatma, güvenilir arkadaşlara anlatırsın" dedim. Kucaklaştık. Hamili de kucaklayarak, "kendine iyi bak" deyip ayrıldı. Ayten'in gözleri dolu dolu. Hem sevinçli hem de bizi o halde bıraktığı için ya da bir daha görüşemeyeceğimizi düşündüğünden üzgün bir ruh halinde idi. Acılı bakıyordu gidene kadar. Biraz daha rahatlamıştım. Hem dışarıya kadar gideceği için hem de Ayten açısından iyi olmuştu. Yalnız başına düşmanla savaşmak daha kolaydı.

Aynı gün savcılıktaki bekleme salonundayken demir parmaklıklı kapıda Hüseyin Yıldırım belirdi. Tesadüfen ben de voltalıyordum ve tam yüzümü kapıya dönmüşken yüz yüze geldik. Elinde çantası, üzerinde avukat cübbesi ile "Sakine yavrum, sensin! Bu ne hal! Tanınmaz duruma gelmişsiniz" dedi.

İçeri bakındı, herkes sakallı, gözler, avurtlar çökmüş görünmüyor. Hamili de geldi, onu da tanımakta zorlandı. Gerçi Hamili yüz, kafa büyüklüğü nedeniyle çok çökmüş görünmüyordu. Asker araya girip,

"İzin al, sonra gel" deyince o da "tamam" diye karşılık verdi. Yerinde duramıyor, askere de saygılı bir edayla "tamam tamam, izin alıp geleyim" demesi, ürkekliği, şaşkınlığı, bize ilgisi, her şeyi bana ilginç gelmişti. O kadar günden sonra birini görmek iyiydi belki ama bu kişi Hüseyin Yıldırım değil de başkası olsaydı daha iyi olurdu kesin. Zaten hemen dışa vurmuştum tepkilerimi. "Bu da nereden çıktı." Bir süre sonra tekrar geldi ve "senin, Hamili'nin, Mustafa'nın vekaletini aldım, şimdilik. Çıkarsınız merak etmeyin. Aileleriniz de burada (Elazığ'da), gelirler. Bir ihtiyacınız var mı? Yalnız yavrum dikkat etmelisin. Cahit bey şaşırmış, 'helal olsun, fikirlerini savunuyor, ben saygı duydum' diyor, ama yine de öyle sivri şeyler söylemesen daha iyi olur. Yoksa aleyhine döner."

Nasihat veriyor! Bizimki denizde yılana sarılma misaliydi. "Yine de avukatın gelmesi iyi oldu, bari dışarıya haber verir ya da haber alırız" dedik, kişi olarak sevmesek de.

Ayten gittikten sonra bodrum kattaki odada yalnız kaldım. Kirli bir battaniyeye sarılmış, yarım uzanmıştım, daha doğrusu içinde iki büklüm halde ısınmaya çalışıyordum. Üst katın tuvalet boruları hepsi kaldığım hücrenin içinden geçiyordu. Nemli, rutubetli bir yerdi. Koku, soğuk birbirine karışmıştı. Tam daldığım bir anda pencereden biri "Sakine, Sakine!" diye seslendi. Bir anda fırladım. Ranzaya nasıl çıktığıma kendim bile şaşırdım daha sonra, adeta uçmuş gibi fırlamıştım. Yüreğim hızla çarpıyordu, "arkadaşlar! Tamam, arkadaşlar bastı." O bir saniyecik sürede bunlar aklıma geldi. Dışarısı karanlık, pencere basık, dar ve küçüktü. Karşımda bir asker kafası görüyordum, Çermikli Murat. Allah kahretsin! Arkadaşlar sanmıştım, heyecanım kırılmıştı.

Yardım et ben buradan kaçayım

"Nasılsın" diye sordu. Kendisi soruşturma dış güvenliğinden alınmış ama buraya yemek getirme amacıyla gelmiş. Uğramamasının nedenini böylece öğrenmiş oldum. Büyük ihtimalle Kürt olduğu için dikkat çekti. Murat heyecanla, "tabanca var bende, sana vermek istiyorum." Şaşırmıştım, "ne tabancası? Üzerinde mi?" Yok, izinden dönüşte getirdiğini, istersem vereceğini söyledi. Benimse aklıma hemen kaçmak geldi. "Tabancayı boşver şimdi, dışarıda arkadaşlara verirsin. Çermik'te bizim arkadaşlar var, onlara verirsin ama imkan varsa yardım et ben buradan kaçayım" deyince şaşkınlık geçirip etrafına bakındı ve sesini biraz daha yavaşlatarak, "arkadaşlarım arabada beni bekliyorlar, kaçamak yapıp geldim, bir sorayım dedim. Pencere demirli olmasaydı olurdu" diye cevap verdi. Ben ise "lanet olsun! Ne şanssızlık!" diye cevap verebildim sadece. Murat bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sorup gitti. Kesin benim o ani teklifimden ürkmüştü. "Cezaevinde ziyaretine gelirim, orada sorun olmaz. Ben bir şeyler uydurur gelirim" dedi. Bu da Kürt sahiplenmesiydi herhalde!

Belki çok farklı bir şey yapamadı Murat ama o heyecan bile yeterdi. Kaçmak! Ciddi ciddi düşünmeye başlamıştım. Adeta yarış içinde düşler kuruyordum. İçeride olma durumu, müthiş bir dışarıya kaçış istemini kamçılıyordu. Hayal kurmalarım değişmişti. Öyle güzel hayaller kuruyordum ki, hepsi birbirinden güzel. Çekici kaçış planları! Arada tokayla kapının kilidiyle oynuyordum. Dikkat çekmemesi için de, mendilimi demire sarıyor, onunla oynuyordum. Olmuyor, toka açmıyordu. Oysa kelepçeyi açmıştı. Alt bölümde dışa açılan iki kapı vardı, kaldığım odanın kapısı ve koridor kapısı. Tabii bir de, üst kata çıkan dış kapı vardı. Sonra geniş bir arazi. Nöbetçi askerleri atlatmak kolay olur mu? Semtte tanıdık evler vardı, onları çıkarabilir miyim? Neyse, burası zor, cezaevinde denerim diye planlar yapıyordum.

Savcılık ifadelerinden sonra topluca mahkemeye çıkarıldık ve tutuklanarak cezaevine gönderildik. Yalnız Şahin hemen başvuruda bulunduğu için düşman tedbir almıştı. Can güvenliği nedeniyle ayrı cezaevine gönderilmesi, diğer tutuklulardan ayrılması yönünde mahkeme açıklaması oldu. Alçak! Demek ki can güvenliği yok! Benim ayakkabı fırlatmam, tabak fırlatmam mı can güvenliğini tehlikeye sokmuştu? Ama hayır, düşman da, kendisi de endişeliydi. Kendisi PKK'yi iyi tanıyordu, ihanetini ne kadar gizleyebilecekti ki?

Kaldı ki açık "sen ihanet ettin" demiştik. Buna sevinmiştim. O kadar korkuyorsa, zindanda tutsak olduğumuz halde bizden korkuyorsa bu sevindiricidir. Aslında bu, PKK korkusuydu. Bu korku da ona yeterdi. Bir yandan da öfkeleniyordum; keşke içimizde olsaydı, onu temizlerdik. Yapacak arkadaşlar var, mutlaka bir yolunu bulurduk. Tabii nasıl bir cezaevi, onu da henüz bilmiyordum. Cezaevine götürülene kadar binanın nerede, nasıl olduğunu bilmiyordum. Arkadaşların bir kısmı "Harput yolu üzerinde olabilir" demişti.

Harput Medreseleri bize 'zindan' olmuştu!

Bizi Harput'un eteğinde, hemen yol üstünde, sapa bir yerde olan iki katlı, çevresinde birkaç baraka olan gri renkte bir binaya götürdüler. Kelepçelerimizi çözüp beni ayırdılar. İleride cipten Elif'i de indirdiler, o kelepçesiz. Hayret, onu neden bırakmamışlardı? Acaba Celal olayının tanığı olarak mı tutuyorlardı? Yoksa benim canımı sıkmak için mi? Gerçekten canım sıkılıyordu. Bir subay "bayanlar bu tarafa gelsin" dedi. İlk anda aklıma binadan biraz uzaklıkta yapılan barakalara konulacağımız geldi. Öyle ya, bina bir ev görüntüsünde, daha önce gördüğüm cezaevlerine benzemiyordu. İki katlı. Üst katın balkonu vardı, üstü kapalı, yanları açıktı. Pencereler normal büyüklükte ve hem tel örgülü hem de demir parmaklıklıydı. İçeriden bize bakanlar vardı. Subay, "erkekler gelsin" deyince kelepçeleri sırayla açıp içeriye aldılar.

Üst kata çıkardılar arkadaşları. Ben onları merakla izliyordum, onlar da beni. Bir ara Aytekin "nereye?" der gibi baktı, bilmediğimi söyledim. "Alt katta sağcılar var" deniliyor konuşmalar arasında. Demek ki faşistlerle aynı cezaevinde kalacaktık. Ama nasıl olur? Bu kadar iç içelik garipti. Bizi de alt katta kapısı ayrı olan bir odaya koydular. İç kısımda kapısı yeni örülmüş bir bölüm hemen göze çarpıyordu. Demek ki diğer bölümlerden ayırmışlar. İçeriden erkek sesleri geliyor, faşistlerin sesleriydi. Aramızda sadece bir duvar vardı. Tuğladan yeni örülmüş, yer daha inceydi. Sesler bazen çok net geliyordu. Tuhafıma gitti faşistlerle bu kadar yakın olmak!

Elif'i de yanıma koydular. Ama daha yeni içeri girmiştik ki, Elif'i geri çağırdılar. O ana kadar Elif'le hiç konuşmadım, tutuldu ve aslında hep serbestti, hatta polislerle birlikte işkencelere giriyordu. Böyle birini serbest bırakmanız gerekiyor." Adam da:

"Ona biz karar veremeyiz, bizi ilgilendirmiyor. Mahkeme karar vermiş. İkinizi aynı yere koyarsak ne yaparsın? Öldürür müsün? Sanmıyorum, öyle birine benzemiyorsun" deyince ben;

"Ben öyle bir şey söylemedim ama aynı yerde onunla kalmak istemiyorum ve nedenini de söylüyorum. Farklı karakterde biri, yaşam ilkelerime ters düşen şeyler yaparsa buna tavırsız kalmam" dedim son olarak. Beni yerime gönderdiler. Elif uzun süre orada kaldı. Sıkıyönetim Mahkemesi'yle sanırım görüşmeler olmuş fakat sonra kalması söylendi. Diğer cezaevinde bayan bölümü yokmuş.

İkinci cezaevi hemen yolun alt kısmında. Eski bir medreseyi cezaevi yap-

"Öyle güzel hayaller kuruyordum ki, hepsi birbirinden güzel. Çekici kaçış planları! Arada tokayla kapının kilidiyle oynuyordum. Dikkat çekmemesi için de, mendilimi demire sarıyor, onunla oynuyordum. Olmuyor, toka açmıyordu. Oysa kelepçeyi açmıştı."

ters ters bakıyordum. İğrenç geliyordu bana. Anlam veremiyordum hala. Onu neden tutuklamışlardı ki? Acaba Elif biraz da küçük burjuva yaşam özellikleri nedeniyle mi öyle kullanıldı? Korkmuş da olabilirdi. Polis, bu tipler için bir devlet memuruydu. Subay, polis takımı hemşirelerin en çok ilişkilendikleri kesimlerdi. Elif daha yukarıdayken beni de çağırdılar. Yüzbaşı rütbeli olan:

"Sakine hanım, Elif hanımla birlikte kalacaksınız. Yalnız Elif hanım korktuğunu söylüyor. Kendisine tepkilenmişsiniz. Burası cezaevi, bir tek odamız var, bayanları koyacak başka yerimiz yok." İlk anda ben Elif'le kalmak istemediğimi söyledim ve sonra ekledim;

"Kendisini şahsen tanımıyorum. Polis mi, hemşire mi, başka biri mi olduğu belli değil. Sorgu sürecinde bizden ayrı mışlar. Sonuçta Elif'i yanıma getirdiler. Onun aracılığıyla denetlemek mi istiyorlardı acaba? Bu noktada "yapsınlar, bu da bir savaş tarzı" diyordum ama uzun süre kendisiyle hiç ilgilenmedim. İlgisiz ve konuşmadan aynı odada kalıyorduk. Çok nadir, zorunlu bazı konuşmalar oluyordu aramızda. Sonunda Elif konuşmak istediğini söyledi. Aytekin onu Malatya'dan tanıyormuş. Arada dışarıya çıktığımızda havalandırma saatlerimiz denk düştüğü için merhabalaşıyorlardı, Elif'i etkilemeye çalışıyordu.

"Hele anlayalım. Aslında Malatya'dayken o kadar kötü değildi. Celal bozdu. Bir de herhalde korkuyor, belki biraz etkileyebiliriz" dedi Aytekin Elif için. Beni bu konuda iknaya çalışıyordu, "çok acımasızsın, yanında bir bayandır, konuş etkilersin" diyorlardı.

"Hamili ve Aytekin hep 'Seko' derlerdi. O sözcük bile bir yakınlık, sıcaklık, bağlılık duygularını çoğaltıyordu. Dışarıdayken bu tür şeyler fazla fark edilmiyordu. Gerçi sevgi, saygı, bağlılık bazı yoldaşların şahsında çok daha açık yansıtılıyordu. Her yoldaş bir değerdi ama somutlaşmış değer daha deli doluca seviliyordu. Açık, çeken, sevdiren bir değer gücü oluyordu."

Ben çok mu dar, tepkili ele alıyordum? Elif'i iyice düşmana itmek iyi olmazdı. Kendisi de o süre içinde yaşadıklarını, düşmanın yaklaşımlarını ve kendi tutumunu az da olsa sorgulamıştır, o halde aştırmak, konuşturmak lazım. Para ve mektup alma adı altında biriki kez idareye çağrılmıştı. Acaba hala kullanıyorlar mıydı? Bu kuşku yersiz değildi. İlk sorgulama sürecinde yardımcı olmaya çalıştık, polis karşısında nasıl tavır takınacağını anlattık, o gidip polislere söyledi. Yine aynı şeyleri yapabilirdi. Havalandırmada, tüm diğer ilişkilerde neler olduğunu görüyordu. Her ne kadar şifreli ya da onun anlamayacağı şekilde konuşsak da duyuyor ve görüyordu bizi. Emindim artık, bizi denetimde tutuyorlardı. Buna rağmen yavaş yavaş konuşmaya başlamıştım. O kendisi de buna istekli görünüyordu. Hatta sevinmişti. Düşmanın dolaylı, direkt oyunlarından örnekler veriyordum, direkt kendisinin durumuna girmeden. Kendisi de bazı yönleriyle anlatıyordu. Nasıl yakalandığını, sorgu sürecini öğrenmek istiyordum. Genel hatlarıyla anlattı. Kişilik özellikleri daha iyi anlaşılıyordu artık.

Genel ihtiyaçlarımızı arkadaşlar karşılıyorlardı. Fazla sigara içmememi öğütlüyorlardı sık sık. Birkaç sözcükle de olsa bir şeyler yazıyorlardı bu da moral oluyordu. Hamili ve Aytekin hep 'Seko' derlerdi. O sözcük bile bir yakınlık, sıcaklık, bağlılık duygularını çoğaltıyordu. Dışarıdayken bu tür şeyler fazla fark edilmiyordu. Gerçi sevgi, saygı, bağlılık bazı yoldaşların şahsında çok daha açık yansıtılıyordu. Her yoldaş bir değerdi ama somutlaşmış değer daha deli doluca seviliyordu. Açık, çeken, sevdiren bir değer gücü oluyordu. Hamili ve Aytekin'i de bu bağlamda delice seviyordum. Dışarıdayken bunu hissettirmemeye çalışıyorduk. Daha olgun, daha ölçülü oluyordu. İçeride bu bağlılıklar çok daha kabına sığmaz oluyordu. Düşmana inat gelişiyordu. Sürecin yarattığı bir kırgınlık, soğukluk olsa da Kara'yı seviyor, değer veriyordum. Hamili'ye dışardayken 'Kara' diyorduk. Dışarıya yazdığım yazıda sorgulama sürecini, önceki süreci, yakalanma biçimini ve son durumu değerlendirmiştim. Orada Hamili'ye ilişkin söylediklerim kendisini etkilemişti, biraz küsmüş gibiydi, gururuna yediremiyordu. Ayten'in kendisine karşı kullanıldığını, bunun kendi zayıflığından kaynaklandığını belirtmiştim ve bunu kendisi de söylüyordu. Dar namus anlayışı, mülkiyetçi bir yaklaşım var özünde. Bu konuda kendisiyle de konuşup tartışıyordum, kopuk kopuk da olsa.

Ziyaretçilerden sınırlı da olsa dışarıdaki durumu öğreniyorduk. İlk süreçlerde belli bir çekingenlik vardı. Ama toplu tutuklanmalar ve çözülmeler, özellikle de yer göstermeler kitlemizi etkilemiş. Birçok şey yanlış ve abartılı yansıdığı için etkilenme olmuş. Bu doğaldı fakat durumu tersine çevirmek gerekiyordu. Dışarıda örgütsel yapı dağıldığında yeniden çalışmalara başlamak, kitleye ulaşmak zaman alırdı. Önemli bir boşluğun doğduğu gerçekti. Tek tek haberlerden de durumu anlamak mümkündü. Arkadaşlar bağlantıyı kurmuştu. Aytekin'in annesi, Nail'in annesi ve kız kardeşleri, yine arada ziyaretçi olarak gelen bazı sempatizan kızlar sözlü bilgiler veriyordu. Soruşturma ifadelerimiz ve değerlendirmelerimizi dışarıya çıkartabilmiştik.

'Keşke Nail'in yerinde ben içerde olsaydım'

Arkadaşların görüşme yaptıkları yer kalabalıktı. Not alış verişi ve konuşmalar için daha avantajlıydı. Bizim kaldığımız yerde konuşma ve davranışlarımız daha rahat denetleniyordu. Demir parmaklıklı kapıda görüşüyorduk. Üstelik Elif vardı, yine de özellikle düşmanın uygulamaları ve nelere dikkat etmeleri konusunda çeşitli uyarılar yapıyordum.

Bizimkiler de beni yalnız bırakmıyorlardı. Soruşturmadayken de oraya kadar gelmişler, tabii bizim bundan haberimiz olmamıştı. Bu şekilde sahiplenmeleri iyi oluyordu. Zeynep ana rüyalarından, hislerinden bahseder dururdu. Tabii çakır gözleri hep ağlamaklıydı. Haydar gurur duyduğunu söylemiş ve giderken de zafer işareti yapmıştı. Ali ve ufaklıkların hepsi etkilenmişlerdi. Sevgileri, bağlılıkları artmış, düşmanın uygulamalarına kinlenmişlerdi. Metinlerin dosyasını da Elazığ davasına eklemişlerdi. Onlar üzerine de bolca ifade verilmişti. Doğan, Metin, Mehmet Yıldırım ve Hamili'nin amcasının oğlu Mustafa Yıldırım da getirilmişti. Tabii Metin ve Doğan'ı aşağı cezaevine koymuşlardı. Bingöl'de tutuklananlar da genelde orada tutulmuştu.

Şahin de aynı cezaevindeydi. İki bölümden oluşuyordu. Şahin tehlikesiz bölüme konulmuştu. Ama durumu bilmeyenleri etkilemeye çalıştığı haberlerini alıyorduk. Metin'le görüştüğümüzde bu durumu da konuştuk. Uyanık olmalarını ve yeni gelenlerin Şahin'in etkisine girmemeleri için kendi içlerinde örgütlü olmalarını söyledik. Alçak boş durmuyor, her şeyi kendisiyle bitirmek istiyordu. Şahin'in ihanetini iyi anlamak gerekiyordu. Bazı aptallar hala çözülmeden bahsediyorlar. Dışarıda Şahin'in durumu hala şaibeli gösteriliyordu. Bunun örgüt prestijiyle de bir alakası yoktu. Bazı yorumlarda, partinin bilerek yaymadığını, insanların olumsuz etkileneceğini düşünerek deşifre etmediğini ifade edenler vardı. Bunlar partiyi bağlamayan tutumlardı.

Nail'in annesi, kız kardeşleri onu ziyarete geldiklerinde bana da uğrarlardı. Annesi geleneksel ölçüleri belli yönleriyle aşmıştı. Bu nedenle evi toplantı ve eğitimler için kullanabiliyorduk. Kendisi de ilgiyle katılıyordu. Kızları da, kendisi de Nail'e çok bağlıydılar. Eşi öğretmen olduğu halde ilgisizdi. Kemalist yanlar daha ağırdı. Mazgirtliydiler. Elazığ'a, İstasyon mahallesine yerleşmişlerdi. Toplu yakalanmalar etkilemiş, ihanete, çözülmelere öfkeliydiler. "Nail ceza alır mı" diye sık sık sorarlardı. Kendilerinin gelip ilgilenmeleri, bize dışarıyla ilgili çeşitli haberler getirmeleri önemliydi. Bunu sürdürmelerini ve karamsar bakmamalarını söylüyordum. Böylesi süreçlerde onlarla bağı koparmamak, ilgilenmek gerekiyordu. Elazığ'da aynı durumda olan sayısız insan vardı, bu noktada rahat değildim, yeni yeni ilişkilendiğimiz çevrelerdi çoğu. Ayrıca sempatizan, taraftar çevremiz epeyce vardı. Onlar örgütsüz ortamdan etkilenirlerdi. Biraz sorunların farkında olanlar belki yolunu bulup bağını sürdürür ama diğerlerinin ihtiyacı vardı. Kendileriyle bu yönlü konuşuyordum. "Çevrenizle ilişkilerinizi koparmayın, bizler içeriye düştük, sizler bizlerin görevlerini yapın" diyordum. Nail'in annesi sitemli bakıyor, "keşke Nail'in yerinde ben içeride olsaydım" diyordu. Aileleri ikna etmek kolay değildi.

Diğer aileler içinde de gelenler oluyordu. Aytekin'in annesi mutlaka uğrardı. Aytekin'in dediklerini dinler, bazen bize arkadaşlardan haber de getirirdi. Dışarıdayken aramız fena değildi, evlerine gider gelirdik. Ama yine de korkuları olurdu, endişelerini sıkça dile getirirlerdi. Her defasında "ma kızım çok işkence yaptılar mı? Aytekin'e çok yapmışlar, bana söylemiyor. Hala ayaklarının altında morluk var, kan kurumuş, kabuk tutmuş. Ne yapıyorsam göstermiyor" diyerek acıyla sitem ederdi. Ağlardı. Aysel ve Alaattin'i pek getirmezdi, etkilemeyelim diye.

Ailelerin getirdiği birçok şey içeriye alınmıyordu

Dev-Sol'dan, TİKKO'dan, HK'den, Dev-Yol'dan tek tük tutsaklar vardı. Arkadaşlarla aynı bölümde kalıyorlardı. Kitap, gazete, radyo vb ihtiyaçlar sorundu, bazı renkli gazeteler dışında içeriye gazete alınmıyordu. İdareyle görüşülüp tartışıldı. Tutsakları temsil eden temsilciler var, sorunları daha çok onlar iletiyordu. Arada toplu dilekçeler veriyorduk. Sorunları gündemde tutuyorduk bu şekilde. Tutsaklık koşulları genel olarak biliniyor ama her şeyi düşmanın insafına bırakmak olmazdı. Bizler siyasi tutsaklardık, kitap, dergi, gazete, radyo vb ihtiyaçlar gerekliydi. Ailelerin getirdiği birçok şey içeriye alınmıyor, aramalar berbattı. Getirilen şeyler didik didik ediliyor, hatta dikiş yerleri, fermuar yerleri, gömlek yakaları, paçalar dahi dikişleri sökülerek içeriye alınıyordu. Bir yorgan iğnesi bile yasaktı. Faşistlere ayrıcalık yapılıyordu. Bunu o kadar açık yapıyorlar ki, aileler her ziyaret günü nizamiyede tartışırlardı. Ziyaret günleri, saatleri farklıydı ama yine de sorun oluyordu. Başlarda, aynı günlerde ama sırayla, grup grup içeriye alınıyorlardı. Saatleri, günleri ayırdılar fakat bu sorunu çözmedi. Ziyaret günlerinde her iki taraftan da gelen aileler oluyordu. Ve bu tehlikeliydi. Aileleri tahrik eden ve hatta tehdit eden tutumlar açık yapılmaktaydı. Aileler rahatsızdı.

Bizim içerideki konumumuz da iç açıcı değildi. Arkadaşlar havalandırmaya çıkınca onlar pencereden laf atardı, onlar çıkınca da bizimkiler. İdareye gidiş gelişlerde karşılaşılıyordu. Küçücük bir mekanda karşılaşmamak mümkün değildi. Cezaevi idaresi, subaylar, askerler içinde bizzat faşistleri koruyan, onlarla bağı olanlar vardı. Düşmandı, bize farklı bakılıyordu, onlara farklı.

Düşmanın hesapları, oyunları ve planları sıradan değildi

İki cezaevi olmasına rağmen bu şekilde bir düzenleme daha baştan bizi düşündürmüştü. "Düşman bilinçli hareket ediyordu, provokasyonla bir şeyler yapacak" diyorduk. Bunu fark etmemek, hissetmemek mümkün değildi. Olacaklar bir sır değildi ve düşman çok yönlü yöneliyordu. Bir yerde tamamlayamadığını, yapamadığını diğer bir cephede yapmak, tamamlamak istiyordu. Genelde düşmanın baskı ve yasaklamaları değişik biçimlerde sürüyordu. Tabii, bunun yarattığı bir gerginlik de vardı. Ne yapabiliriz de yoğun bir arayış içerisindeydik. Uygulamaların önüne geçmek, tutsaklarda ortak bir basınç oluşturmak, düşmanın her şeyi kolayca yapamayacağını onlara göstermek gerekiyordu. Ayrıca kendi içinde örgütlü bir ortamı yaratmak da gerekiyordu. Bunun istemi, çabası vardı. Öte yandan da iç muhasebeler, sorgu sürecine ilişkin tartışmalar ve hesaplaşmalar devam ediyordu. İlk psikoloji belli ölçüde kırılmıştı. Güvensizlik, birbirlerinin zayıflıklarını kullanma, suçlama, kendini gizleme tavırları hem giderek bazı şeyleri daha da netleştiriyordu hem de kimin ne olduğunu ne yapacağını açığa çıkarıyordu. Bazılarında sinme, ürkeklik, kendi halinde olma eğilimi gelişirken, bazılarında da yaşadığı zaafların temelindeki inançsızlık, güvensizlik; hırçınlaşmaya, partiyi suçlamaya varan davranışlara kadar götürebiliyordu. Bunun yanında partiyi sahiplenme, yaşanan süreci sorgulama, bu bağlamda kendi gerçekliğini görme çabası gelişiyordu.

Başlarda birçok şeye anlam verilemiyordu ya da alabildiğine dar, yüzeysel, yanılgılı yaklaşılıyordu. Devletle, düşmanla bu düzeyde karşı karşıya gelmek basit değildi. Yine ortaya çıkan sonuçlar ciddiydi. İnanç, bağlılık, irade vb olgular asıl böylesi karmaşık ve zorlu süreçlerde belli oluyordu.

Düşmanın hesapları, oyunları ve planları sıradan değildi. Örgütü savunmak, temsil etmek ve ihanetle direniş arasındaki çizgiyi görmek önemliydi.

Bunlar ilk toplu tutuklamalardı. Bir grup şahsında, bir bölge şahsında hareketimize saldırılmıştı. Bu halkadan tutarak darbe vurulmak isteniyordu. Belki her şey önceden çok iyi planlanarak ve gelişmeler bu kadar hesaba katılarak yönelme olmamıştı ama uzun vadeli bir planın adımları olduğunu görmek, söylemek mümkündü. Ve kesin olan diğer bir nokta; hem çeşitli gelişmelerin olduğu, genelde toplumsal çözülüşün yaşandığı bir alan olması itibarıyla hem de zayıflıklarını fark ettiği ve sonuç alabileceğine kendisini inandırdığı için Elazığ bölgesi özgülünde bazı şeyleri deniyordu. Yani hiçbir şey tesadüfi değildi.

Türk ve Kürt solundan ajan örgütlenmeler vardı

Alandaki gelişmeler, örgütsel yapılanma ve biraz da işlek, her alanla bağlantılı stratejik bir yer olması düşman için önemliydi. Ayrıca devletin en çok kurumlaştığı bir alandı Elazığ. Yine faşist örgütlenmeyi en çok bu alanda yaygınlaştırmıştı. Bingöl, Malatya, Erzincan gibi yerlerin sosyal yapısıyla benzerlikler var ve buraları Elazığ'la bağlantılı biçimde denetimde tutma, bölgede bir üs haline getirme amacı ve çabası fark edilebiliyordu. Böyle kurumlaşmış bir faşist odak Dersim, Amed, Hilvan-Siverek, Batman gibi yerlerdeki gelişmeye bir misilleme olabilirdi.

Yine ilk süreçle birlikle bizzat Önderliğin ve hemen hemen birçok öncü kadronun gelip gittiği, toplantılar yaptığı, hatta Ankara Dikmen dışında önemli grup toplantılarını yaptığı, Kürdistan devrimcileri adıyla çalışma ve düzenlemelerini en çok burada saptadığı ve yürüttüğü bir gerçekti. Aynı zamanda Türk ve Kürt solundan gruplar, bizzat düşman bağlantılı ajan örgütlenmeler vardı. Aslında muazzam bir gelişme zeminini taşıyordu. Bu gelişmeye doğru öncülük edecek, güç getirecek bir örgütsel düzen şarttı. Üstelik birçok kadro ve aday kadro bulunmaktaydı. Tabandaki genişliğine yayılma yanında, örgütü derinliğine geliştirip oturtacak bir çalışma sistemi gerekliydi. Kuruluş Kongresi'nden sonra bu yönlü bir pratik gelişme düzeyini yakalamanın tüm moral, perspektif ve diğer koşulların bir arada olduğu elverişli imkanları vardı. Ancak, yönetici, öncü kadro gerçekliği buna henüz hazır değildi, amatördü.

Bütün bu gelişmeleri kucaklayacak, içteki ve dıştaki yönelimleri ustaca karşılayacak bir kapasiteden yoksunduk. Bazı olaylar karşısında devrimci radikal tarzda, zamanında, yerinde tavır takınacak, hakim olacak bir çalışma bütünlüğünü yakalayamamıştık. Şematik, dar, günü birlik, biraz da kendiliğindenci bir yönetme, çalışma tarzı egemendi. Düşman bunun ne kadar farkındaydı, her şeyi gerçekten tam biliyor muydu? Bunları söylemek, her şeyi bu noktadan ele alarak değerlendirmek zordu. Ama yansıyan yönler vardı ve gerek bizden kaynaklanan hata ve zayıflıkların, gerekse de dışımızda olanların yol açtığı sonuçlar ortadaydı.

Düşman ihaneti kullanarak hareketimzi hedeflemişti

Dışarıya yazdığım yazıda süreçten çıkardığım sonuçları belli ölçüleriyle değerlendirmiştim. Bizden kaynaklı yanları önemli oranda görebiliyordum. Bir darbe olarak adlandırmıştım ihaneti. Bir bütün olarak tutuklanmalar ve yol açtığı sonuçlar bir yenilgiydi. Yani geneldeki çözülüş de küçümsenecek düzeyde değildi. Şahin açıktı, hala gizlenmeye çalışılsa da, parti tarafından anlaşılırdı. Etkilerinin dışarıda çok olumsuz olacağına ihtimal vermiyordum. Partiye, Önderliğe güvenim var. Tam tersine bu biçimde bir iç ihanete karşı devrimci, kararlı tutumların gelişeceğine inancım var. Buna rağmen dışarıda, özellikle Bingöl, Elazığ ve Dersim yörelerinde hala gizlenmeye çalışılması, kadrolara bile durumun açık olarak yansıtılmaması yönündeki haberler etkiliyordu bizi. Dışarıda tam olarak ne düşünülüyor bilemiyoruz ancak bağlı olduğumuz alandan gelen haberlerde, notlarda bazı şeyler birbirine karıştırılmış görünüyordu. Gruba bir bütün olarak güvensiz yaklaşımları hissediyoruz. "Herkes çözülmüş, herkes suç işlemiş" vb tanımlar üzüyordu bizi. Bunun yanında somut olan sahiplenme de vardı. İlişkiler kopuk değildi. Aileler aracılığıyla bu önemli oranda sağlanıyordu. Durumları olduğu gibi öğrenme çabalarını gözleyebiliyorduk. Fakat nasıl değerlendirildiğine ilişkin tahminler, duyumlar ile kendi ruh halimiz birleştiğinde bir moralsizlik gözleniyordu.

Bu etkiler herkeste farklı farklı görünüyordu. Her şeyden önce hareketimize yaraşır, onun ruhuna uygun özellikte bir direniş sergilenmemişti. Bunun ezikliği vardı. İhanet baskın çıkmıştı ve çok önemli bir süreçte düşman bu iç ihaneti de kullanarak ülke genelinde hareketimizi hedeflemişti. Sürekli olarak "yakalanmaların çapı genişleyebilir mi?" sorusu, endişesi de vardı. İnanç, güven asla sarsılmamıştı. Müthiş bir güven var, bu konuda olumsuz bir etkilenme yoktu. Ama ihanet o kadar pervasızdı ki arkadaşlardan yana bu gibi endişeleri taşımak doğaldı. Sorguda polis Şahin'in ifadelerini parça parça okurken, bir yerinde Hayri arkadaşların, hatta Başkan'ın da Mardin yöresinde olabileceğini, oraya gideceklerini yazmıştı. Alçak, olasılıkları bile söylemişti. Kendisine çarşaf giydirilip Diyarbakır'a götürülüşü de artık kesindi. Kendisi bunu itiraf etmişti.

Rıza dışarıdaki tavırlarına benzer tavırlarını sürdürüyordu. Kafa tutuyor ve bazı tavırlarını gizliyor, bazılarını gerekçelendiriyordu. Arkadaşların içinde olması bir yanıyla iyiydi. Eğer tamamen düşmana teslim olmazsa, bir yerlerinden tutulup kurtarılmaya çalışılırdı. Düşmanın elinde iyice oyuncak olması kötü olurdu. Kimse böyle olsun istemiyordu. Öte yandan aile çevresi de vardı, onlarla bu vesileyle bağ içinde olmak ve sorunu kavratmak gerekiyordu. 'Örgüte bağlılıkları varsa, saygılılarsa, dürüstlerse, örgütün kendilerindeki emeğine sahip çıkar, oğulları da olsa onun yanlışlarına, suçlarına karşı tavır alırlar' diyorduk. Dışarıdaki arkadaşlar da ilişkilerini koparmamışlardı aileyle. Böylece onları da giderek doğru tavra çekmek mümkündü. Duygusal yaklaştıkları, daha önceki tartışılan çelişkileri tam çözemedikleri belliydi. Onların olumlu yaklaşımları Rıza'yı da dizginleyebilirdi.

Düşman, kişilerin sorgu sürecindeki tutumunu önemsiyordu. Zayıflıkları kullanmayı sürdürüyordu. Cezaevi bir anlamda o sürecin bir devamıydı. Salt fizik olarak bireyi mücadeleden izole etme, devrimciliğini sınırlama, denetim altında tutma değildi amaç, bireyin inanç dünyasına, iradesine hükmetme, kırma, özünden boşaltma hedefi vardı. İlk süreçte kaba yönler ön planda görünse de giderek düşmanın an an seni sen olmaktan çıkarmaya çalıştığını, bunda birçok yöntemi kullandığını insan fark edebiliyordu. Yaşatmak, ama nasıl? Kendi sistemi içinde öğüterek, başkalaştırarak! O halde 'nasıl yaşamak' sorusunu kendi cephenden sormak zorundasın. Düşmanın elinde tutsaksın ve genel olarak bunun anlamını biliyorsun. Tamamen dengesiz bir durum. Bu durumda birey kendini nasıl donatacak? Devrimci ruh o yaşam koşullarında nasıl diri, canlı tutulacak? Bir yandan düşman, öte yandan içteki düşman öğeleri. Kendinle savaşma. Bunların hepsini iç içe nasıl yürüteceksin? Kendisi dayatıyordu, öğreticiydi ama birey ne kadar doğru, ne kadar yerinde öğreniyordu? Ya da gerçek anlamda öğrenme neydi?

Bireylerin tek tek durumu rolleri tam bilinmiyordu

Rıza belli ki arkadaşları uğraştırıyordu. Onun arkadaşların içinde oluşu can sıkıcıydı. İç tartışmalar, sorgulama sürecine ilişkin değerlendirmeler sürdükçe, bazı rahatsızlıklar farklı tepkilere dönüşebilirdi. Her şeyi tam yansıtmasalar da çelişkilerin, çatışmaların düzeyini tahmin edebiliyordum. Rıza'yı içlerinden atmayı da düşündükleri oluyordu. Bu noktada aynı şeyleri duyup yaşıyorduk.

O gün havalandırmaya ilk olarak biz çıkmıştık. Sabahın ilk saatleriydi. Aytekin ve Hamili yine hızlı hızlı voltalıyorlardı. Çoğunlukla beraberdiler. Mustafa Yıldırım cezaevine geldikten sonra resmi olarak sorumlu o olmuştu. Dışarıdan notlar, bilgiler ona geliyordu. Kendisi Erzincan'dan getirilmişti. Metin, Doğan, Mehmet ve Mustafa aynı süreçte getirilmişlerdi. Elazığ grubunun genel durumu parti tarafından eleştiriliyordu. Henüz süreç ve bireylerin tek tek durumu, rolleri tam bilinmiyordu. Bu nedenle resmi görev verme doğal olmazdı. Böyle olmasını kimse de beklemiyordu, kendisi de beklemiyordu. İstisnasız herkes kendini suçluyor, suç işlediğini, partinin vereceği her türlü cezaya hazır olduğunu belirtiyordu. Her şeyden önce yakalanmak suçtu, çözülmeler suçtu. Bu yakalanmalar çalışmayı sekteye uğratmıştı, örgütsel yapımızın da dağılmasına yol açmıştı. Bütün bunların ciddiyeti biliniyordu. Mustafa ilk dönemde biraz çekingen, biraz sessiz, inisiyatifsizdi ama sorunları görebiliyordu. Gözlemleriyle, tartışmalarda ortaya çıkan sonuçlardan yola çıkarak belli değerlendirmelere ulaşabiliyordu. Yine de tam bir hakimiyeti henüz yoktu. Arkadaşların kendilerini yaşama doğru katmaları, olup bitenlerden sonuç çıkarmaları kendi ölçüsünde geliştikçe, ortak düşünce ve karar düzeyleri de giderek artıyordu.

Faşistleri de aynı yere çıkarıyorlardı

Ben ve Elif havalandırma saatinde balkonlu yere çıkarılıyorduk. Kendi koğuş kapımızın önünde duramıyorduk. Faşistler bitişikteki kapıyı kullanıyorlardı. Geliş gidişler sakıncalı olabilir denilerek oraya çıkarılmıyorduk. Erkek arkadaşlar tel örgülerle çevrili açık havalandırmadaydılar. Barakaların oradaki düzlük ters istikamette olduğu için havalandırma saatlerinde oraya gitmeyi reddediyorduk. Hem askerler kalıyordu hem de o tarafa gidince arkadaşlarla bağımız kopuyordu. Balkonlu yerden arkadaşları izleme, onlarla konuşma fırsatımız oluyordu. Her ne kadar konuşmalarımıza sık sık müdahale edilse de biz aldırmıyor konuşuyorduk. Sabah ve öğleden sonra birer saat çıkarılıyorduk. Faşistler de aynı yere çıkarıldıklarından saatler kısıtlıydı. Bu konudaki rahatsızlıklarımızı dilekçelerle, sözlü olarak idareye genel adına iletiyorduk ama her defasında bir gerekçe uyduruyorlardı.

Aytekin 'Mao' şapkasını iki de bir düzeltip duruyordu. Sıkıntılıydı. Bakarken çaktırmamaya çalışıyordu ama belli ki canını sıkan bir şey vardı. Hamili de öyle, şakaklarının atışı uzaktan belli oluyordu. Bir anda ortalık karıştı, Rıza'ya yumruklar inmeye başladı. Çevreden, özellikle diğer siyasetten olanlar araya girmeye çalıştılar. Rıza bir şey yapamıyor, burnundan akan kanı elleriyle siliyordu. Sararmıştı. Askerler buna fazla anlam verememişlerdi. Nöbetçi askerler dış kısımda belli aralıklarla dikilmiş nöbet tutuyorlardı. Silahları ellerinde, hazır ol vaziyetindeydiler. Havalandırmanın tel örgülü oluşu nedeniyle asker sayısı genellikle fazlaydı. Her şey birkaç dakikada olup bitmişti. Sonra ortalık normalleşti.

Aytekinler voltalarına devam ettiler. Merakla izliyordum, bakışlarımla "iyi oldu" diyordum, onlar da gülümsüyorlardı. Bazı etmediğini gösteriyor ve bu konuda oldukça dikkatli davranıyor fakat öte yandan da vicdanen rahatsız olduğunu belli ediyordu. Düşman kavramı, devlet kavramı çok farklıydı. 'Çıkacaksın, serbest bırakılacaksın' vaadine inanmış. Aslında bırakılması da gerekiyor ama tanık olarak kullanacakları için bırakmadılar. Her bakımdan şüphe uyandıran yanları oldukça fazlaydı.

'Ne kadar çok avukat davaya girerse o kadar iyiydi'

Açlık grevi ailelerin ziyaret gününe denk getirildi ve ziyarete de çıkılmadı. Nizamiyede toplanan ailelere sesimizi duyurmak amacıyla slogan attık. "Yaşasın açlık grevi direnişimiz," "Baskılara son!" vb sloganları belli aralıklarla topluca attık. Benim sesim sesler içinde belli oluyor, tiz çıkıyordu. Yine de her tarafa duyurabiliyordum. Bu, cezaevinde ilk toplu eylemimiz oldu. Dolayısıyla hem içeride hem de dışarıda aileler içinde birlik oluşturmuştu. Tabii cezaevi idaresi rahatsızdı, görevliler arada gelip tartışıyorlardı; "kendi kendinize eziyet etmekten başka bir anlamı yok. Dilekçelerinizi yazsaydınız halledilirdi. Yoksa bu eylemi örgüt mü size dayatıyor? 'İçeri de eylem yapın' diye emir mi veriyor?" diyorlardı.

Tepkilerini bu şekilde yansıtanlar da vardı, gelip çok daha duygusal temelde tutmuşlardı. Bu iyiydi, "ne kadar çok avukat davaya girerse o kadar iyiydi. Hiç olmazsa olup bitenleri aktarırlar, kamuoyunu etkileriz" diyorduk. Hüseyin Yıldırım neredeyse herkesin davasını almıştı. Diğer cezaevlerine de gittiğini söylüyordu. Bize getirdiği yeni bir haber de yoktu. Fazla sevilmiyordu. Özellikle Dersim yöresinden tanıyanlar bilirlerdi, içkici bir tipti. Yine de davalarımıza girmesi olumlu bulunuyordu.

Mahmut Bilgili Ankara'dan geliyordu, oranın barosundandı. Hasan Şeriklerin kız kardeşiyle evliydi. Hasan'ın kız kardeşini Tuzluçayır'da görmüştük. Gelişebilirlerdi fakat sonradan duyduk ki evlenmişler. O ilişki düzeni kendilerini fazla geliştirmezdi. "Neyse, Mahmut da arkadaştır" diyorduk. Görüşmelerimiz idare odasında oluyordu. Ayrı bir yer yoktu, haliyle sesimiz düşmana gidiyor, bizi dinliyorlardı. Mahmut her geldiğinde dışarıdaki durumları belli yönleriyle bize aktarırdı. Buna karşın Hüseyin Yıldırım'ın haberleri hep ilginç olurdu. Kendine göreydi, inandırıcılığı yoktu. Hep sahte, güvenilirliği ve samimiyeti tartışılır bilgiler gibi gelirdi bize anlattıkları. Gündeme her getirdiğimde, bu yönlü düşüncelerimi açtığımda arkadaşlar abartılı bulur yanıldığımı, önyargıyla hareket ettiğimi söylerlerdi. Benim de bildiğim başka bir şey yoktu, bu anlamda belki haklıydılar ama Dersim'deki izlenimi ve konuşmalarının,

tavırlar gerekliydi. Dayak atmayı ilke olarak ne benimsiyordum ne de doğru bulurdum. Hatta bana göre çok anlamsız, kaba ve hiçbir şeyi de çözmezdi. Ama bir tavır anlamında kullanıldığında anlamlı olabilirdi. Rıza'nın yaklaşımları salt dayanamamaktan, zayıflıktan kaynaklı bir zarar verme değildi, içinde bunlar olsa bile esas olan içindeki tepkiydi. Örgüt karşısındaki duruşu, rahatsızlığı dışarıda da vardı. Onun durumu bana fazla ciddi gelmiyordu, "ateş olsa cürmü kadar yer yakardı." Ama Şahin başkaydı. Onun varlığı, yaşıyor olması, zindanda olması çıldırtıyordu. Üstelik cezaevine yeni gelenleri, durumunu tam olarak bilmeyenleri etkilemeye çalışıyordu.

Gerçi bu konuda yazılı, sözlü haberlerle arkadaşları uyarıyorduk fakat Şahin'e nasıl ulaşabilirdik? Onu yaşatmak suçtu. Bu konuda her gün bir planın hayalini yapıyordum. O bende saplantı olmuştu adeta. Hayali bile rahatlatıyordu ama sonucu değiştirmiyordu.

Aileler hem içerde hem de dışarda birlik oluşturmuştu

Kitap, gazete gibi temel ihtiyaçların düzenli verilmesi, görüş günlerinin ayrılması ve ailelerin can güvenliği gibi sorunları içeren talepleri ileri sürerek iki günlük açlık grevi başladık. Tabii Elif katılmadı. Resmi olarak katılmadı ama o süre içinde fazla bir şeyler alıp yemedi. İlginç. Düşmana karşı, bizimle hareket "yazık ediyorsunuz kendinize" diyenler de. Elif'i akıllı bulanların sayısı çok azdı. Daha çok 'oruç bozan' biçiminde algılanıyordu yaklaşımı. Özellikle askerler bu ayrıksılığı pekiyi karşılamamışlardı. Demek ki, düşman bile bu tiplere saygı duymuyordu. Bu sürede Elif iyice sinmişti.

Açlık grevi süresince sadece su ve günde bir, iki kez şekerli su içtik. Onun da miktarı belirlenmişti. Daha önce İzmir'de gördüğüm, girdiğim açlık grevlerinde çay içenler de olmuştu. Biz bu konuda daha titiz yaklaşıyorduk. Açlık grevinin kuralları vardır, o kurallar geçerliydi ve titizlikle uyuluyordu. Başkaları farklı yapabilirdi, o bizi bağlamazdı. Tutsakların temsilcileri olarak belirlenen arkadaşlar idareyle görüşüyor ve muhatap alınıyorlardı. Taleplerin hangisi temel, hangisinde esneklik olacak, onlar önceden belirlenmişti. Ortak hareket ettiğimiz grup temsilcileri vardı, kitlenin çoğunluğunu biz oluşturuyorduk. İdare daha çok bizim temsilcileri muhatap alıyordu. Bu doğaldı ve sorun sadece nicelik durumu da değildi, PKK'li olmamız yetiyordu. Eylemde kararlılık, yaratılan genel imaj ve etkinlik önemliydi. Bize hala UKO'cular deniliyordu. İlk yakalandığımızda kamuoyuna mal olan bu isim olmuştu.

Avukatlarımız belli aralıklarla geliyorlardı. Hüseyin Yıldırım ve sonra da arkadaşların tuttuğu Mahmut Bilgili vardı. Elazığ Barosu'ndan da bazı avukatlar vardı, Elazığlı olan ya da uzun süredir Elazığ'da olan arkadaşların aileleri farklı avukatlar ilgilerinin içeriği, davranışlarındaki aşırı havalar bir güvensizlik, soğukluk yaratmıştı. Hep yalan söyleyen biriydi gözümde ve bizimkiler o kadar iyi niyetli ki, benim Hüseyin Yıldırım hakkındaki düşüncelerimi hem de bu düzeyiyle bizzat kendisine söylemişler. Güya samimiyetten ve sanırım onun da benim soğukluğuma, davranışlarımdaki tepkiselliğe olan siteminden yola çıkarak söylemişler. Sanırım çözmek istiyorlardı bu sorunu. Duyduğumda çok kızdım. Direkt adama, "Sakine sana güvenmiyor, yalan söylediğini söylüyor" denir mi? O da üzülmüş, içerlemiş güya! Benimle bu konuda konuşmak istediğinde, ben kaçınır, girmek istemezdim ya da sınırlı konuşurdum.

"Bazı anlatımlar, tutumlar farklı imaj yaratıyor. Belki de kendinizce iyi yaptığınızı sanıyorsunuz, bizim tutsaklığımız etkiliyor, her şeyi olduğu gibi söylemek istemiyorsunuz. Fakat bu doğru değil, biz çocuk değiliz, olayları gerçek yönleriyle öğrenmek isteriz. Siz kendinize göre anlatınca etkiliyor, bunu kastetmiştim" diyerek kapatmaya çalıştım bir konuşmamızda. Ben saflıkla herkesin yanında tepkilerimi sesli konuştum ama bizimkiler benden daha saftı, gidip adama söylemişlerdi, ne işti? Yalnız, sonraki süreçte Hüseyin Yıldırım hiç de üzülmüş, dert etmişe benzemiyordu. Ailelerin de sürekli zorlaması oluyordu. Hüseyin Yıldırım neredeyse cezaevlerinin bir parçası olmuştu. Diğer avukatlardan daha aktifti. Aileleri umutlandırıyordu yalanlarıyla.

SÜRECEK

Kadını özgür olmayan bir halk özgür olamaz

Sevgili Kadın Yoldaşlarım!

Benim için kadın özgürlüğü topraktan, kültürden daha önemlidir. Kadın özgürlükçüsü olmak lazım. Kadınlar özgürleşmelidir. Kendinizi özgürleştirmelisiniz.

Çünkü; kadını özgür olmayan bir halk özgür olamaz.

Çünkü; kadını özgürleştiremeyen bir devrim, devrim değildir.

Çünkü; kadını örgütleyemeyen bir örgüt, örgüt değildir.

Sizin yeriniz sadece eviniz değil. Siz her yerde olmalısınız. Söz sahibi olmalısınız, her yerde kadınlar konuşmalı. Kadın özgürlük mücadelesi olmasaydı kadınlar köle olarak yaşamaya devam ederdi. Şehit kadın kahramanlar var, hepsi çok değerliydi, şehit düşen tüm kadın yoldaşlarımı, hepsini saygı ile anıyorum. Sakine'nin hayatı örnektir. Kadının özgürleşmesi Sakine'nin mücadelesidir. Sakine'nin hesabını sormalı, açığa çıkarmalısınız.

Kadının kölelik tarihi elbette Ortadoğu Kültüründe gizlidir. Çıkışı da bu nedenle bu topraklarda olacaktır. Ama erkek tarzında olmayacağı açıktır. Hiçbir öykü kadının kölelik ve özgürlük öyküsü kadar beni hem eshefle, öfkeyle hem kıvançla ve coşkuyla etkilemiyor.

Bana öyle geliyor ki toplumsal yaşamda yapılan en temel hata, yanlışlık ve çirkinlik kadın konusunda yapılmakta ve yaşamı peşinen kaybetmeye götürmektedir. Bunun başlıca nedeni kapitalizm kültürüdür. Tarihin hiçbir döneminde kadın kapitalizmde olduğu kadar istismar edilmemiş ve sistemin hizmetinde kullanılmamıştır. Dolayısıyla kadın özgürleşmesinde özgün bir öz savunma, yaşamın temel ilkesi yapılmak durumundadır. Bunu zihnen oluşturacaksınız.

Her gün onlarca kadın öldürülüyor. Bu ölümler savaştan daha da beterdir. Küçük kız çocuklarını gelin adı altında eş olarak alıyorlar. Aldığında eş, tecavüz ettiğinde leş olur. Sonra yüzüne nasıl bakılır!

Kadınların en büyük sorunlarından biri de işsizliktir. Kadını da ekonomisizleştirdiler. Ekonomi kadınlar için önemlidir. Kadın yaşam dışı bırakılmıştır. Kadın toplumda yerini bulmalıdır. Kadın toplumsal dönüşümün öncüsüdür. Kadınlar giderek ekonomik komünler oluşturmalıdır.

Kadınların öz kararları olmalı. Kadınların özgür yaşam evleri binaları olmalı. Yaşamı kararlaştıracağınız mekanlar olmalı. Çalışmalarınızın temeline özgür kadın arayışını alın. Şikayetçi değil yaratıcı olun. 3 ya da 4 kadın bir araya gelince çözüm üretin. Kadınlığınıza güvenin. Umutlu olun, emek harcayın. İnanarak yapın.

Kadın temelli çalışma önemlidir. Kadın olmak müthiş bir şeydir. Kadınla müthiş yaşanılabilir. Ancak bu şekilde kadın kendisini 5 bin yıllık kölelikten arındırabilir.

Bütün yaşamı sosyal olarak ve estetik olarak siz belirleyeceksiniz. Ekonomik yaşamı, sosyal yaşamı, estetik yaşamı siz inşa edeceksiniz. Ve böylelikle biz vahşi erkekleri düzelteceksiniz.

Kadın sorunu sınıfsal, kültürel ve ekonomik sorundur. Kadın sorunu aynı zamanda siyasal bir sorundur. Siyaseti aşkla yapacaksınız. Eş başkanlık her yerde oturtulsun. Eş başkanlık evrenseldir, eşitlikçidir. Kendinizi diriltebilirsiniz. Bunu özgürlük ilkesi ile birleştireceksiniz. Kadın özgürlüğünü ve kimliğini dayatmalısınız. Çalışarak, gelişerek ve özgürleşerek iyi kadın olunur. En güzel kadın hayatı özgür yaşayan kadındır.

Hiçbir çirkinlik; köle kadınla ve tahakkümcü erkekle birleşmek ve bütünleşmekten daha alçak ve iğrenç olamaz. Yine hiçbir birlik ve bütünlük; özgür kadınla ve tahakkümü yenmiş erkeklikle yaşamaktan daha değerli, güzel ve doğru olamaz.

Büyük bir özgürlük devrimi, anlamlı bir yaşamın olmazsa olmazıdır. Bu nedenle Ortadoğu Devrimi bir kadın özgürlük devrimi olarak geliştirilmek durumundadır. Eşitlik ve özgürlük kadın meselesi ile sağlanır. Bizim devrimimiz kadın devrimidir. Kadının köleliğini aştıracağız. Bizimki, sınıf devrimi değil. Kadın devrimi öncü devrimdir. Gelinen aşama olsa olsa yolun yarısıdır. Ama unutmayalım ki, önemli olan yolun sonu değil, yolda coşkuyla, kolektif aşkla, güzelliklerle yürümek, koşmaktır.

Özgürlük mücadelesinin sembol isimleri olan Sakine Cansız, Leyla Şaylemez ve Fidan Doğan'ı saygıyla anarken bu vahşi katliamın hesabını katillerinden mutlaka soracağımızı belirtmek isterim. Biz barışı ve demokratik çözümü bu yoldaşlarımızın şahsında, bütün özgürlük şehitlerimize adayacağız. Soylu şehitlerimize ve onun jin-jiyan olma gerçekliğine saygı, bağlılık kadar emek gücümle sonuna kadar katkılarımı sunmaya devam edeceğim

Kadın için sözümüz bitmedi. Bu minval üzere tüm alanlardaki ve anlardaki siz yoldaşları, dostları bilgece, güzelce ve aşkla selamlıyor, kucaklıyor ve başarı diliyorum.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Gününüzü kutluyorum.

İmralı Cezaevi
Kürt Halk Önderi
Abdullah Öcalan

Kadınların öz kararları olmalı.
Kadınların özgür yaşam evleri binaları olmalı.
Yaşamı kararlaştıracağınız mekanlar olmalı.
Çalışmalarınızın temeline özgür kadın arayışını alın.
Şikayetçi değil yaratıcı olun.
3 ya da 4 kadın bir araya gelince çözüm üretin.
Kadınlığınıza güvenin.

